

ಚಂದ್ರಮಾವು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು: 'ಜೆ ಕೃಪಾಣಿ'

ಸಂಪಾಲಕರು: ನಾಗರತ್ನ

ನರ್ಣಾಚತ್ರ ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ಹರಿದ "ವಿಘ್ನೇಶ್ವರ" ಪುರಾಣ ಕಥೆಗಳು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಅನೇಕರನ್ನು ಕೌತುಕಪೂರ್ಣ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಈಡು ಮಾಡಿ ತೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯ ಅಕರ್ಷಣೆಗಳಿಂದ "ವಿಘ್ನೇಶ್ವರ" ಎಂಬ ಪೌರಾಣಿಕ ಆಖ್ಯಾಯಿಕೆಗಳ ಧಾರಾವಾಹಿ ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಹರಿಯ ತೊಡಗುತ್ತದೆ.

ಅಮರನಾಣಿ

ಯಶಸ್ವಿ ಜೀವಕ ಜೀವಕ ಏಕವ: ಸ ತು ಜೀವತು

ಕಾಶೀನಾಥ ಕು ಪ ಕುರುಕೇ ಪಂಪಾ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸ್ವೀಕರಿಸು

ಯಾವನು ಬೇವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿಗೆ ಸುಖಜೀವನವು ಲಭ್ಯವಾಗುವುದೋ ಅವನು ಬೇವಿಸಿದ ಬೇರು. ಅಲ್ಲದೆ ಕಾಗೆಯಂತೆ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವುದೇ ಸರ್ವಸ್ವವೆಂದು ಕೊಳ್ಳುವವನು ನೂರುಪರ್ಷ ಬದುಕಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.

ಸಂಪುಟ: ೭೦

ಜನವರಿ '೭೩

ಸಂಚಿಕೆ: ೧

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೭೫ : ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೨೦-೦೦

ಪೊದಪಿತ್ರಾಚಿ

ಒಂದು ಊರಲ್ಲಿದ್ದ ಗೋಪಾಲನೆಂಬವನಿಗೆ ಪಟ್ಟಣದ ಒಂದು ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ದಿನಾ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಕಾಡಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ರಾತ್ರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಸಿಗುವ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲೇ ಮನೆ ನೋಡಿ ಕೊಂಡಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಸಂಬಳದ ಬೊಡ್ಡ ಭಾಗವನ್ನೇ ಪಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತಲೇ ದಿನಾ ನಡೆಯುತ್ತ ಕಾಲು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಕಾಡಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವಾಗ ದಾರಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ಕೋತಿಗಳ ಗುಂಪೇ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕುಂಬಾ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಗೋಪಾಲನು ಹೆದರಿ ಕಾಲುದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಡ್ಡದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ದಾರಿದ್ವಿಗಳಲ್ಲದ ಕಾಡಿ ನೋಳಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಸುತ್ತಿ ಹೇಗೆಹೇಗೋ ನಡೆದನು. ಕಡೆಗೆ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಗಿ ಕತ್ತಲೆಯೂ ಕವಿಯ ತೊಡಗಿತು.

ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಅರ್ಧದ ಮರಗೆ ಸುಟ್ಟು ಕರಗಾದಂತಿದ್ದ ಒಂದು ಮರವು ಕಂಡಿತು. ಅದರ ಕೊಂಬೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಲೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಪೂರ್ತಿ ಬೋಳಾಗಿದ್ದಿತು. ಅದು ಮರವೋ ಪಿಶಾಚಿಯೋ ಅನಿಸಿ ಹೆದರಿ ನಡುಕ ಬಂತು. ಅವನಿಗೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳೆಂದರೆ ಕ್ಷುಭಂ. ಅದರ ಕೆಲವು ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಕೇಡು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮಾಡುತ್ತವೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದನು. ಹೆದರಿದವರನ್ನಷ್ಟೇ ಅವು ಹೆದರಿಸುವುದುತ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಂಡನು.

ವಿಕ್ಕಿತವಾಗಿರುವ ಆ ಮರವನ್ನು ನೋಡಿ ಗೋಪಾಲನು ಪಿಶಾಚಿ ಎಂತಲೇ ಭ್ರಮಿಸಿ ತನ್ನ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಜೋಡಿಸಿ, "ಓ! ಪಿಶಾಚೀ! ನೀನು ಒಳಿತು ಮಾಡುವ ಪಿಶಾಚಿಯೋ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತೇನೆ. ದೇವರನ್ನು ಬೇಡುವ ಹಾಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಬೇಡುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಕೇಡು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನನಗೆ ಸಿಗುವ ಲಾಭವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಬಡವನಾದ ನನಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಣವೋ ಧನವೋ ಕೊಡು. ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಸುವಿವಾಗಿ

ಬದುಕುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಪೂಜೆ ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡಬೇಕೋ ಹೇಳು " ಎಂದನು.

ಅವನ ಮೊಕು ಮಂಚಿಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಮಹದ ಪೊಟರೆಯೊಳಗೆ ಏನೋ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಗೋಪಾಲನು ಧೈರ್ಯಗಿಂದ ಆ ಮಹದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎರಡಾಳು ಹಿಡಿಯುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾದ ಆ ಪೊಟರೆಯನ್ನು ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇಷ್ಟಗಲವಾದುವು. ಅದರೊಳಗೆ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನದ ವಾಣ್ಯಗಳು! ಗೋಪಾಲನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಓಂದು ನಿಮಿಷ ಮೂರ್ಛಿತನಂತಾದನು.

ಗೋಪಾಲನು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಾಚಿ ಬಾಚಿ ಶೇಗದು ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ತಾಕಿ ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಗುರುತಿನ ಮರವೂ, ಗುಡ್ಡವೂ ಕಂಡುಬಂದುವು. ಅದರಿಂದ ದಾರಿ ತಿಳಿದು, ನಡೆದು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮನೆಗೆ ತಲೆಪಿಡಿದನು. ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಗೋಮತಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು, " ಇದೇನು? ಇವತ್ತು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯಿತೇಕೆ? ನನಗೆ ಕಾದುಕಾದು ಸಾಕಾಯಿತು" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

" ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಆ ಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲು ಕುಡಿಯಲು ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತಂದುಕೊಡು " ಎಂದು ಗೋಪಾಲನು ಬೇಸರದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಹೆಂಡತಿ ಅದಿಗೆ ಫುನಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅವಳ ಎಲುವಿಲ್ಲದ ನಾಲಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾಳು ನಿಲ್ಲುವಂತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಗೋಪಾಲನು ಚೆನ್ನದ ವಾಣ್ಯಗಳಿರುವ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಅಟ್ಟಿದ ಹಲಗೆಯ ಮೂಲೆಗೆ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೋತಿಗಳಿಂದ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ, ಇಷ್ಟು ತಡವಾಯಿತೆಂದು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡನು. ಬೆಳಗಿನ ವರೆಗೂ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮೂಟೆಯಲ್ಲಿ

ಎಷ್ಟು ವಾಣ್ಯಗಳಿರುವುದೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

" ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡದೆ ಹೊರಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಏನಾಯಿತು? ಮೈಸರಿಯಿಲ್ಲವೆ? " ಎಂದು ಗೋಮತಿ ಕೇಳಿದಳು.

" ನೀನು ಹೀಗೆ ಮೊಕಾಡಿಸಿದರೆ ನಿದ್ರೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೀತು? ನೀನು ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿದ್ದುಕೋ " ಎಂದು ಕೋಪದಿಂದ ಹೇಳಿದನು ಗೋಪಾಲ.

ಈವರೆಗೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ರೇಗಿಬೀಳದ ಗಂಡ ಈ ದಿನ ಹೀಗೆ ಕೋಪದಿಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗೋಮತಿಗೆ ಅಳು ಬರುವಂತಾಯಿತು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಗೋಪಾಲನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅದರ ತನ್ನ ಉದ್ಯೋಗದ ಕಚೇರಿಗೆ ಮೋಗದೆ, ಬಾಗಿಲಿಯ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಕುರಿತು ಪರಿಚಯವಿರುವವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರನ್ನು

ಮೂಕಾಡಿಸಿ, ವ್ಯಾಪಾರದ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ವ್ಯಾಪಾರ ತೊಡಗಬೇಕಾದರೆ ಸಹಸ್ರ ಸುಮ್ಮಿಯ ಮೂಲಧನ ವಿರಬೇಕೆಂದೇ ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಅವನು ವ್ಯಾಪಾರದ ಗುರಿಗಳಲ್ಲಿ ಏಕೆಂತು ದಿನಗಳನ್ನು ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಕಳೆದನು. ಕಡೆಗೆ, ಪಿಶಾಚಿ ಕೊಟ್ಟ ಧನವನ್ನು ಆಪತ್ರಿಗಷ್ಟೇ ಕೆಳಗೆ ಬೀಕೆಂದೂ, ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಮೂಲ ಧನವನ್ನೇ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ. ಮತ್ತೆ, ಆ ಪಿಶಾಚಿ ಮರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು.

ಆ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಕೈ ಮುಗಿದು, "ಪಿಶಾಚಿ ಮಹಾನುಭಾವಾ ! ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ಹಣದಿಂದ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂಬ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ರಜೆ ಹಾಕದೆ ದಿನ ಕಳೆದುಬಿಡದ ನನ್ನ ಉದ್ಯೋಗವು ಹೋಯಿತು. ಇನ್ನಷ್ಟು ಧನ ಕೊಟ್ಟು ನೀನೇ ನನ್ನ ಉದ್ಯೋಗ ಹೋದ ನನ್ನ ತುಂಬಿಸಲಾರೆಯಾ !"

ಎಂದನು ದೀನನಾಗಿ. ಆಗಲೂ ಪೊಟರೆಮೊಳಗೆ ಸಪ್ತಳ ಕೇಳಿತು. ಗೋಪಾಲನು ಬಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಈ ಮೊದಲು ಸಿಕ್ಕಿದ ಧನದ ಅರ್ಧವಷ್ಟು ಸಾಣೆಗಳು ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಕಾಣದ ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಮನದಲ್ಲೇ ಸಾವಿರವೆಂದನೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಾಚಿ ತಂದು ಹೆಂಡತಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಅಟ್ಟಿದ ಹಲಗೆಯ ಮೂಲೆಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು.

ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ಹುಣ್ಣಿ ದೊರಕಿದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು, ರಾಜಿ ಹಾಕಿ ಲೆಕ್ಕಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನು ತವಕಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಅದರ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೆಂಡತಿ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಆತಂಕಗಾಳಿದ್ದಳು. ಎರಡು ಮೂರು ದಿನ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ಹೇಗಾದರೂ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಎಣಿಸಿ ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರ ತೊಡಗಬೇಕೆಂಬ ಆಕುರತೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಾಳೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ತೆರನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗು. ಹೋಗದೆ ಬಹಳ ದಿನಗಳಾದುವಷ್ಟೆ ? ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ನಿನ್ನಿಗೆ ಆಶೆಯಿದ್ದಿತು. ನಿನ್ನೆಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ ಅಂತ ಕನ ವರಿಸಿದೆಯಲ್ಲಾ !" ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೆಂಡತಿ ಅಳುವನಿಯಿಂದ, "ನಾನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಒಂದು ಥರಾ ಆಗಿದೀರಿ. ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇರಲಾರೆನೆಂದವರು ಈಗ ಹೋಗು ಅನ್ನುವಿರಾ ? ನೀನು ಭೂತ ಬಡದಿದೆಯೋ ನಿಮಗೆ ?" ಎಂದಳು.

ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಏನೂ ತೋರದೆ, ತನ್ನೊಳಗೇ ತಳಮಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅರೆಬರೆ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಎನೋ ತಬ್ಬ ವಾಯಿತು. ಅವನ ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಪಿಶಾಚಿಗಳು ! ಬಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡಿದ.

"ಲೋ ಮನುಷ್ಯ ! ನೀನು ನಮ್ಮ ಗೆಲೆಯೆಂದ ಬಹಳ ಧನವನ್ನು ತಂದಿದ್ದೆಯಲ್ಲಾ ? ಈಗ ನಮಗೆ

ಹಸಿವಾಗಿದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಔತಣದ ಊಟ ನಮಗೆ ಹಾಕು. ನಾವು ಉಂಡು ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇವೆ" ಎಂದುವು ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ

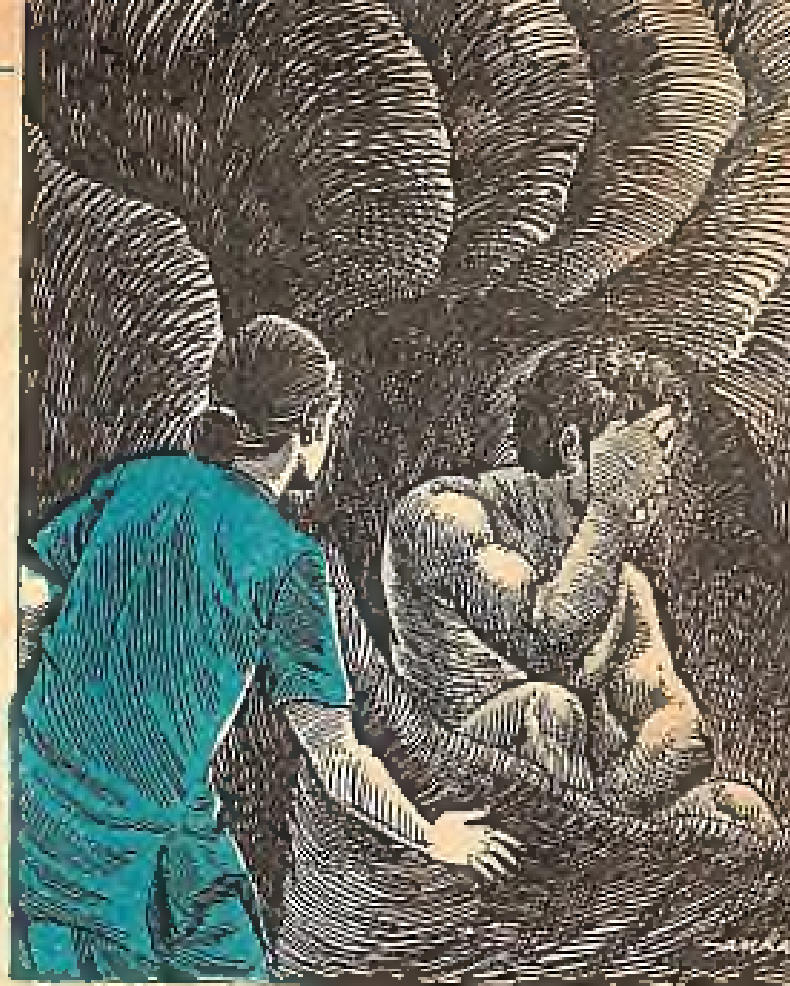
"ಔತಣವೇ? ಹಾಗೇನೂ ನಾನು ಪೇಳಿಲ್ಲ. ಗಲಾಟೆ ಮಾಡದೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡಿ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕೆಟ್ಟ ಭಯ! ಅವಳು ಸತ್ತುಗತ್ತರೆ ಆ ಪಾಪ ನಿಮಗೆ!" ಎಂದು ಗೋಪಾಲ ಹೆದರುತ್ತಾ

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪಿಶಾಚಿಗಳು ರೊಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಮನೆಯೊಳಗಿದ್ದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೆಲ್ಲಾಪಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದುವು. ಅಟ್ಟಿದ ಮೂರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಚೀಲಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಮನೆಯೊಳಗಿಲ್ಲಾ ಚೆಲ್ಲಿ ಮೂಯವಾಗಿ ಹೋದುವು. ಆ ನಾಣ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಚೀಳುಗಳೂ, ಸರಸುರಿಗಳೂ ಆಗಿ ಗೋಪಾಲನ ಮೈ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ತೆಗೆಯಲು ಗೋಪಾಲನು ಕೆಟ್ಟದನಿಯಿಂದ ಅರಚಿದನು.

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಗೋಪಾಲಿ ಅಗ ಶಾಣೀ ನಿಧ್ನೆಯಿಂದಿದ್ದು "ಏನಾಯಿತು? ಕೆಟ್ಟಕನಸು ಕಂಡಿರಾ? ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋದ ಹೊರತು ನಿಮಗೆ ಮನಃಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲವೇ? ನಾಳೆಯೇ ತಾಯಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಏನೇನೋ ಹೇಳಿದಳು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗೋಪಾಲನೂ ಧೈರ್ಯ ತಂದು ಕೊಂಡನು. ಈ ಮೊದಲು ತಾನು ಕಂಡುದೆಲ್ಲಾ ಭಯಂಕರವಾದ ಸ್ವಪ್ನವೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಬೆಳತನ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಈ ಅಶಾಂತಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣ ಅಟ್ಟಿದ ಹಲಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳೇ. ಅವುಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯ ಮತ್ತೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಹೊರತು ತನಗೆ ಮನಃಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದನು.

ಮರುದಿನ ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ನೀರು ತರಲು ಹೋದ ಸಮಯ ನೋಡಿ,

ಹಲಗೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಧನವನ್ನೆಲ್ಲ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಪಿಶಾಚಿ ಮರದ ಹತ್ತಿರಹೋದನು.

ಈ ಸಾರಿ ನಮಸ್ಕಾರವೇನೂ ಮಾಡದೆ, "ಸುಟ್ಟ ಮರವನ್ನು ಅಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಶುನಸ್ಸಿನ ಪಿಶಾಚಿಯೇ! ಇಗೋ ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ಧನವೆಲ್ಲಾ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಕಷ್ಟವಡದೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಪಾದಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸುವಿವೇಣಿಲ್ಲ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಗುಟನ್ನು ಪೊಟರೆಯೊಳಗೆ ಬಿರುಕಿನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಪೊಟರೆಯೊಳಗಿನಿಂದ "ಯಾರೋನು?" ಎಂದು ನೋವಿನ ಕೆಟ್ಟದನಿಯ ದೊಡ್ಡ ಕೊಗೊಂದು ಕೇಳಿತು.

ಗೋಪಾಲನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಪೊಟರೆಯೊಳಗೆ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದನು. ಕಿರುಗೆ ಧಪ್ಪಪುಪ್ಪನಾದ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಒತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಮೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಇವನಲ್ಲಿಂದ ಬಂದನೆಂದು ಗೋಪಾಲನು ಬರಗಾಗಿ

ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಜಮೀನ್ದಾರರ ನೌಕರರಿಬ್ಬರೂ ಓಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, "ಯಾರು ಹಾಗೆ ಗಾಂಧಿಯವರೊಡನೆ ಕೂಗಿದ್ದು?" ಎನ್ನುತ್ತ ಪೊಟರೆಡು ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿ ನೋವಿನಿಂದ ಸರಳುಪವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಒರೇ! ನೀನೋ ಕಳ್ಳ ಕುಟ್ಟಾ! ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯಿಂದ ಕದ್ದ ಸೊತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಏಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೀ, ಹೇಳು!" ಎಂದು ಅವನ ತೋಳು ಹಿಡಿದು ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆದರು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಪೊಟರೆಯ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಜಲ ದೊಳಗಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಹೆಗ್ಗಣವು ಹೊರಗೆ ಹಾರಿ ಪೊದರಿನೊಳಗೆ ತೂರಿ ಪೂಯವಾಯಿತು.

ಗೋಪಾಲನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ ಜಮೀನ್ದಾರರ ನೌಕರರೊಂದಿಗೆ, "ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಬಿಲದೊಳಗೆ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು ಹಿಡಿದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಗ್ಗಣವು ಈ ಪೊಟರೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಡುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ನಾನು ಇದೆಲ್ಲಾ ಪಿಶಾಚಿಯ ಕೆಲಸವೆಂದೇ ಅಂದುಕೊಂಡೆ" ಎಂದನು.

ನೌಕರನೊಬ್ಬನು ಗೋಪಾಲನ ತೋಳು ಹಿಡಿದು, "ಕಳ್ಳನ ನೆಂಟಾ! ಕಟ್ಟುಕಥೆ ಹೇಳುವಿಯಾ? ಜಮೀನ್ದಾರರ ಖಜಾನೆಯಿಂದ ದೋಚಿಕೊಂಡು ಬಂದವರು, ಈ ಕಳ್ಳಕುಟ್ಟಿನೂ ನೀನೊ! ನಡೆಯಿರಿ ಜಮೀನ್ದಾರರಲ್ಲಿಗೆ!" ಎಂದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರ ನೌಕರರು ಮರದ ಪೊಟರೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲು, ನಾಣ್ಯಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಆಭರಣಗಳೂ ಸಿಕ್ಕಿದುವು. ಅವರು ಕಳ್ಳಕುಟ್ಟಿನನ್ನೂ ಗೋಪಾಲನನ್ನೂ ಜಮೀನ್ದಾರರಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸಿ, ಹಳೆಯ ಕಳ್ಳನಾದ ಕುಟ್ಟಿನನ್ನು ಸೆರೆ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಗೋಪಾಲನು ಬದಮಾದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುವನು, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು, "ಅಂತೂ ಕಳ್ಳನಾದ ಸೊತ್ತೆಲ್ಲಾ ಎನ್ನಿಂದಲೇ ಪುತ್ರೆ ದೊರಕಿತು. ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ತೆಗೆದು ಕೋ, ಅದು ನನ್ನ ಬಹುಮಾನವೆಂದು ತಿಳಿ" ಎಂದರು.

ಗೋಪಾಲನು ವಿನಯದಿಂದ "ಮನುಷ್ಯರೊಳಗೆ ಹಣದ ಅಶೆ ಎಂಬ ಪಿಶಾಚಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಅನುಭವದಿಂದ ಆ ಕಾಣದ ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಡಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನನಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಿಸಿದರೇ ಸಾಕು ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತಿಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಸಂತೋಷಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ತಮ್ಮ ದಿವಾಣದ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಗಣಕನ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆದರಿಸಿದರು.

The Indian Institute of World Culture

3, Shree B. P. Wadia Road,

Bombay 04, Bangalore-4.

[ಶಿವದತ್ತನೂ ಮಂದರದೇವನೂ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಬೋಜಗಳು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದ್ವೀಪವನ್ನು ತಲುಪಿದುವು. ಆಗ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಹಾರಬಂದ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನನ್ನು ಹೊಡೆಯಿತು. ಮಂದರದೇವನು ಆ ಕಡೆಗೆ ಬಾಣಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ವಿಸ್ಮಯವಾದ ಆರ್ಕವಾದವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿ ಹೊಡೆಯಿತು. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ನೋಡಿದಾಗ ಆ ಪ್ರಯೋಗವಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಲ್ಲು ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆಲ್ಲ ನೆತ್ತರನ ಕಣಿಗಳಿದ್ದುವು.]

ಶಿವದತ್ತನೂ, ಮಂದರದೇವನೂ ಆ ರಕ್ತದ ಕಣಿಗಳೂ ಉದ್ಭವ ಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಿದರು. ದೂಗುಬಡಿದವರಂತಾದರು. ಸೈನಿಕರೂ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರು.

ರಾತ್ರಿ ತಮ್ಮ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ವಿಚಾರವಾದ ಆರ್ಕವು ಮನುಷ್ಯನದೇ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರಿದ್ದಾರೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅದು ಗುರುತಾಯಿತು. ಆ ಮನುಷ್ಯರು ಎಂಥವರೋ? ಸಾಧಾರಣೋ, ಬಾಧಕರೋ? ನಾಗರಿಕ ತೀರದವರೋ, ಅನಾಗರಿಕ ನರಕಜನಕ ಮೃಗಗಳೋ? ಹಿಡಿದು

ಕಿನ್ನುವುದೋದೇ ಗೊತ್ತಿರುವ ರಾಕ್ಷಸರೋ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ವಿವೇಚಿಸಿ ಧಯಂಕರ ಸಂದೇಹಗಳು. ಉತ್ಪನ್ನ ಕಾಣದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು.

"ಅಂತೂ ಇದು ಮಾನವರತ್ತವೆನ್ನಲು ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ!" ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ. ಹಾಗೆಯೇ ಆ ರಕ್ತವನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತ, ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದಂತೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಾಯಗೊಂಡಿದ್ದಾನೆಯೇ ಹೊರತು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ಓಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾದರೂ ನಿತ್ಯಾಣವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರಲೂ ಬಹುದು. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಘಾತವಾಡಲು

"ಚಂಪೂ ಮು"

ಹೊಂಚು ಹಾಕುತ್ತಿರಲೂ ಬಹುದು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸುತ್ತಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರೀಕ್ಷಿಸೋಡೋಣ" ಎಂದನು.

ಮಂದರದೇವ ಮತ್ತು ಮೂವರು ಸೈನಿಕರು ಒಂದುಕಡೆಗೂ, ಶಿವನತ್ತನೂ ಬಾಳಿದ ಮೂವರು ಸೈನಿಕರೂ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಗೂ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋದರು. ಮಂದರದೇವನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿಂದೂ ಪೂವರು ಕದಲುವ ರಬ್ಬ ಕೇಳಿಸಿತು. ತಾನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವ ವಸ್ತು ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನು ಆ ಪೂವರಿನ ಹತ್ತಿರ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಹೋದನು. ಆಗ ಆ ಪೂವರನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪ್ರಾಣಿ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲ ವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದೂ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಡು ಹಂದಿ ಯೊಂದು ಅರಳಿಕೊಂಡು ಮಂದರದೇವನ ಮೇಲೆ ಹಾರುವುದೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ನಡೆಯಿತು.

ಕಟ್ಟಿಚ್ಚರದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂದರದೇವನು ಆ ಹಂದಿ ಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಅದರ ಮೇಲೆ ಬೀಸಿ ಹೊಡೆದನು. ಆ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಡು ಹಂದಿಗೆ ದೊಡ್ಡ

ಗಾಯವಾದರೂ, ಅದು ಮುತ್ತಿಷ್ಟು ಬೋರಾಗಿ, ಅರಚುತ್ತ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಳಿ ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಎಗರಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಂದರದೇವನೊಂದಿ ಗಿದ್ದ ಸೈನಿಕರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಕತ್ತಿಗಳಿಂದ ಭಡಮಡನೆ ಹೊಡೆದರು. ಅದು ಸಾವಿನ ನೋವಿನಿಂದ ಅರಚುತ್ತಾ, ಬದಿಗೆ ಬಿದ್ದು, ಏಳಲಾಗದೆ ಹೊಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಿತು.

ಈ ರಬ್ಬವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಶಿವ ದತ್ತನು, ತನ್ನ ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾಬಂದನು. ಸಾಯುತ್ತಾ ಬಿದ್ದಿರುವ ಕಾಡು ಹಂದಿಯನ್ನೂ, ಮಂದರ ದೇವಾದಿಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ, "ಅರೆ ! ಇಲ್ಲಿಯ ಕೂಗು ಕೇಳಿ, ನಿಮಗೇನೋ ಆಯಿತೆಂದು ಹೆದರಿ ಓಡೋದಿ ಬಂದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಸಿವಿಗೆ, ಗಮ್ಮತ್ತು ಮಾಡಿದಿರಾ ! ಭಲೆಭಲೆ !" ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ ನಗುತ್ತ.

"ಹೌದು ಹೌದು ! ಇದಿರು ನೋಡದಂತೆಯೇ ದೇವರು ಆಹಾರ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ,

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಮಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಇದ್ದಿರು ನೋಡದಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲು ಬಿಸುಟಿ ನತ್ತು, ಯಾರೊಬ್ಬರು ವೂತ್ರಿ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಷಯ ಮತ್ತೆ ನೋಡಬಹುದು. ಮೊದಲು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳೆಯಬೇಂದು ದೇವರ ಸೂಚನೆ" ಎಂದನು ಮಂದರದೇವನೂ ನಗುತ್ತ.

ಸೈನಿಕರು ಒಣಗಿದ್ದ ಉರುವಲುಗಳನ್ನು ತರಲು ಒಂದೊಂದು ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಮಂದರದೇವನೂ ಶಿವದತ್ತನೂ ದರಲೆ ಪುರಾಲೆ ಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಹಾಕಿ, ಬೆಂಕಿ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಸೈನಿಕರೂ ಆ ಬೆಂಕಿಗೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಉರುವಲು ತಂದು ಹಾಕಿದರು. ಇನ್ನು ಹಂದಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ಅದರ ನಡುವಿಗೆ ಹಾಕಿ ಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ, ಮತ್ತೆ ನೋ ಇದಿರು ನೋಡದ ಘಟನೆ ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆಗೂ ಅಡ್ಡ ಬರುವ ಹಾಗೆ ತೋರಿತು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಕರ್ಣಾಭುಜಗಳು ಒಡೆದು ಹೋಗುವಂತೆ ಭೀಕರವಾದ ಆರ್ತನಾದವೊಂದು ಕೇಳತೊಡಗಿತು.

ಶಿವದತ್ತನೂ ಮಂದರದೇವನೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಎದ್ದು ಹಾರಿ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಆರ್ತನಾದವು ಹೊರಡುವ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದರು. ದೇವರು ಬಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಮರೆಮಾಡುತ್ತ ಆಟವಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆನಿಸಿತು ಮಂದರದೇವನಿಗೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ವೃಶ್ಯವು ವಿಪರೀತ ಭಯೋತ್ಪರ್ಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು.

"ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ನರವಾಸರ! ನರವಾಸರ!" ಎಂದು ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬನು ಹೆದರಿ ನಾಯುವ ಹಾಗೆ ಕಿಟ್ಟದನು. ಒಂದೆಡೆ ಆರ್ತನಾದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಉರುವಲು ತರಲು ಹೋದ ಕೆಲಮಂದಿ ಸೈನಿಕರೂ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಓಡಿಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದುದೇನಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನು ಒಣಗಿದ್ದ ಪುರಲೆಗಳನ್ನು ಹಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆಸ್ಥಾತ್ಮಾಗಿ ಹಿಂದಿ ನಿಂದ ಬಲವಾದ ಎರಡು ಕೈಗಳು ಅವನ ಕಂಠ ಪ್ರದೇಶ ವನ್ನು ಹಿಡಿದುವು. ಅವನು ಉರುಳಾಡುತ್ತಾ, ವಿಕಾರ ದನಿಯಿಂದ ಹಾಗೆ ಆರ್ತನಾದವೆಬ್ಬಿಸಿದ್ದನು.

“ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕನನ್ನು ಹಿಡಿದ ಈ ಪ್ರಾಣ ನರ ವಾನರವೇ ನಿಜ” ಎಂದು ಮಂದರದೇವನು ಆ ವಿಕೃತಾಕಾರದ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆಯಲು ಕತ್ತಿ ಎತ್ತಿದನು. “ತಾಳಿ, ತಾಳಿ! ಹಾಗೆ ಹೊಡೆದರೆ ಇನ್ನೂ ಅಪಾಯವೇ! ಅದಕ್ಕೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಬಲ ಬಂದಿತು!” ಎಂದು ಶಿವದತ್ತನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೂಗಿ ಅವನನ್ನು ತಡೆದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕನ ಕಂಠವನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ವಿಕೃತಾಕಾರದ ಪ್ರಾಣ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಡಿ ಹೋಗಲು ನೋಡಿತು. ಆಗ ಮೂವರು ಸೈನಿಕರೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಉರುಳಾಡಿ, ಕಡೆಗೆ ಕಾಡು ಬಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಕವಲಿದಂತೆ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬಂಧಿಸಿ ಕೆಡವಿದರು.

“ಇದು ನರವಾನರವಲ್ಲ. ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರು ಮಾನವ ಪ್ರಾಣಿಯೇ. ನರವಾನರವನ್ನು ಇಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇವನು ಹೀಗಿರಲು ಏನೇನ ಕಾರಣ ಎರಚಿಕು. ಈ ಕಾಡಿ

ನೋಳಿಗೆ ಇಂತಹ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಹೇಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದನೋ? ಮಾತಾಡಿಸಿದರೆ ಏನಾದರೂ ತಿಳಿಯ ಬಹುದು” ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ.

ಆಗ ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನು ಅಶ್ವಯಾದಿಂದ “ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಿರಾ, ಇವನ ಬಲಗೈಗೆ ಆದ ಈ ದೊಡ್ಡ ಗಾಯ. ಈಗ ಶಾನೇ ಆದ ಗಾಯದ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೂ ನೆತ್ತರು ಇಳಿಯುತ್ತಿದೆ” ಎಂದನು.

ಮಂದರದೇವನು ಬಗ್ಗಿ ಆ ವಿಕೃತಾಕಾರಿಯ ಕೈಯ ಗಾಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, “ಶಿವದತ್ತಾ, ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮ ಮೂಲೆ ಕಲ್ಲು ಬಿಸುಟಿ ಪ್ರಾಣ ಇವನೇ. ನಾವು ಈ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಬರಲು ಕಾರಣವಾದ ಬೆಂಕಿಯ ಬೆಳಕು ಮಾಡಿದವನೂ ಇವನೇ ಇದ್ದೀತು. ಹಾಗಾದರೆ ಇವನು ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನೇ ಇರಬೇಕು. ಇವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಮದು ನನ್ನ ಬಾಣವು ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಗಾಯವೇ. ಇದು ನರವಾನರವಂತೂ ಅಲ್ಲ, ನರವೇ” ಎಂದನು.

ಈಗ ಆ ವಿಕೃತಾಕಾರನ ಬಾಯಿಯಿಂದ, ನೋವು ನೈನುಭವಿಸುವಂತಹ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಮಾತು ಹೊರಟಿತು. “ಹೌದೋ. ನಾನೂ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗಿನ ಮನುಷ್ಯನೇ. ಬೆಂಕಿಮಾಡಿ ಮಾಂಸ ಬೇಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವನೂ ನಾನೇ. ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಕಲ್ಲು ಬಿಸುಟವನೂ ನಾನೇ. ಈ ಭಯಂಕರ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನೇ ನೋಡದೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಗಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಆದರಿಂದಲೇ ಹೀಗಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಯಾವು? ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಉದ್ದೇಶ ಏನು?” ಎಂದನು.

“ಹಾಗೇನು? ನಮ್ಮ ವಿಷಯವನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಈಗ ನಿನ್ನದನ್ನು ಹೇಳು. ಏನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು? ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಏನಾಯಿತು? ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವ ದೇಶ ನಿನ್ನದು?” ಎಂದು ಶಿವದತ್ತನು ಕೇಳಿದನು.

ಶಿವದತ್ತನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಏನೋ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವನಂತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು, ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಅಮೇಲೆ ಹೀಗಿರುವನು

"ಅಯ್ಯಾ ನನ್ನ ಹೆಸರು ವಜ್ರಮುಕ್ತಿ. ಶಮನ ದ್ವೀಪದವನು ನಾನು. ನನಗೆ ಹದಿನೆಂಟನೇ ವಯಸ್ಸು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಂದಿನಿಂದ ಹೊತ್ತೆಯ ಪಾಡುಗಾಗಿ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೇತು ಎಂಬ ಸಮುದ್ರ ಬೋರನಾಯಕನ ಕೈ ಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುವ ವರ್ತಕರ ನೌಕೆಗಳನ್ನೂ, ಕೀರ ದಕ್ಷಿಣದ ಕೂರುಗಳನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಹೊತ್ತೆಯವಳೇ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆ ಬೋರನಾಯಕನಿಗೂ ನನಗೂ ಸ್ನಾಹೊಂದು ಘಟನೆಯಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಯಾಗ್ಯಾದವೆದ್ದಿತು. ಏಕಾ ಕೂರ ಗುಣವನಾದ ಆತನು ನನ್ನ ಈ ದ್ವೀಪದ್ವೀಪದಿ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದೆ ಒಣಗಿ ಸಾಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಆ ವಾಟ, ನಾನು ಏನಾದೆನೆಂದು ಊಹಿಸುವ ಸಲವಿಲ್ಲ."

ಅವನು ಶಮನ ದ್ವೀಪದವನೆಂದು ತಿಳಿದು ಶಿವದತ್ತನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ಅವನೊಳ್ಳಗೆ ಶಮನ ದ್ವೀಪದ ಶಾಕ್ತೀಯನ ನೆನಪೂ ಬಂದಿತು. ಆ ಶಾಕ್ತೀಯನು ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರಗಳಿಂದಲೇ ಚಂಡೀದೇವಿಗೆ ಆಲಯ ಕಟ್ಟಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮೂಲೆ ಪಾಲಿಗೆ ಹೊರಟ ಸಮಾಚಾರವೂ ಅವನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಎಲ್ಲಿದೆ ಆ ಶಮನ ದ್ವೀಪ ? ಈಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಹಲವು ವರು ? ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ವಜ್ರಮುಕ್ತಿಯಿಂದ ತಿಳಿಯ ಒಪುವೆಂದೂ ತೋರಿತು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯಲು ಇದು ಸಮಯವಲ್ಲ. ಈಗ ನಿಯಮ ಬೇಕಾದುದು ಅಪರಿಚಿತವಾದ ತಾವು ಸೇರಿದ ಈ ದ್ವೀಪದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದೇ ಮುಖ್ಯ. ಅದನ್ನು ಇವನಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಇವನು ನಮ್ಮ ಒಳಿತಿಗೇ ಸಿದ್ಧನಾದೆಂದುಕೊಳ್ಳೋಣ.

"ವಜ್ರಮುಕ್ತಿ ನೀ ಹೇಗೆ ಬಿಟ್ಟೆ ?" ಈ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇರುವುದಾಗಿ ಹೇಳುವಿ. ಇಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುವ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು, ಅವರ ಆಚಾರ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಕುರಿತು, ನಿನಗೆ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿರ ಬೇಕೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಏನನ್ನುವಿ ? ಅವರೆಲ್ಲ ಎರಡು ವರು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಶಿವದತ್ತ.

ವಜ್ರಮುಕ್ತಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು, "ಅಯ್ಯಾ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ಈ ದ್ವೀಪವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚಿನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೊತ್ತೆಯ ಪಾತು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಕೂರ ಮೃಗಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ನನ್ನ ಕಾಲ ಸರಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೆರಡು ಸಾರಿ ಮಾತ್ರ, ಸಮುದ್ರ ಕೀತನ ಬೋರ್ಲನಾಯಕರು ಈ ಕೀರದ ಪತ್ನಿರವಾಗಿ ಹೋಗುವವನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು."

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ದೂರಕವ ಮಾಡ ಆತಿಥಿ.
ಯನ್ನೆ ಇಲ್ಲವಾದ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲ
ತಿರುಗಾಡಿ ದ್ವಿಪದ ಇಲ್ಲವಾದ ಮೇಲೆ
ಒಳಮುಖ " ಎಂದನು ಮಂದರದೇವ.

ಶಿವದತ್ತನು ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಲು, ಸೈನಿಕರು
ಮಂದರದೇವನಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಲು, ಸೈನಿಕರು
ಅರಿದ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಭಗಭಗಿಸಿದರು. ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟ
ಕಾಡು ಹಂದಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ಆ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾಕಿ ಬೇಯಿಸ
ತೊಡಗಿದರು. ಅದರಿಂದ ಒರುವ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಪಾಸನೆ
ಅವರೆಲ್ಲರ ಮುಗಿಗೂ ಹಿತಕರವಾಗಿತ್ತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪಿಪ್ಪಾಯಿ ಸ್ವಲ್ಪ
ಮೊಟ್ಟೆ ಇಟ್ಟು. "ಅದನ್ನು ಇದ್ದು
ಯಾದಿ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸರಿಮಾಡುವಂತೆ
ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಅದರ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಗುಟ್ಟು
ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇನ್ನೇನನ್ನಾದರೂ ಹಿಡಿದು
ಕೊಂಡು ಒಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಇದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ
ಅರ್ಧ ಹಸಿಯೆಗೂ ಸಾಕಾಗುವಂತಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಮಂದರದೇವ, ಶಿವದತ್ತರು, ಅವನೊಂದಿಗೆ
ಇದ್ದವರು ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕೂಡಾ ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಗಳನ್ನು
ಶೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಹಾಗೆ
ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ
ನಾಲ್ವೈದು ಜೊರೆಗಳು ಮೂಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು
ಕಂಡರು. ಸೈನಿಕರು ಬಿದ್ದಿಗೆ ಹಾಕುವಂತೆ ನೋಡು
ವಾಗ, ಪಿಪ್ಪಾಯಿ ತಡೆದು, "ಈ ಚಕ್ಕ ಪಾಕ
ಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸುಬಾಳದ ಕೆತ್ತರಗಳನ್ನು
ನೀವು ಇಲ್ಲೇ ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಾಗಿ ಇಡು ಬಿಡಿರಿ
ನಾನು ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ"
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮರಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದಾಗಿ ಬೆಕ್ಕಿನ ಹೆಜ್ಜೆ
ಗಳಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು.

ಸೈನಿಕರು ಕೂಡಾ ನಿದ್ರಾಪ್ತರಾಗಿ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ
ಹೋದರು. ಮಂದರದೇವ ಅಡಿಮೆಲಡಿಯಿಡುತ್ತಾ,

ಪಲಿ ಮೂರ ನಮ್ಮ ಜೊರೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯವಸ್ಥೆ
ಮಾಡು ಒಂದು ಮರದ ಮೇಲೆ ಬೆಕ್ಕಿನ ಹಾಗೆ ಏರಿ
ಕೊಂಡನು. ಅವನು ಏನು ಮಾಡುವನೆಂಬುದು
ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವನು ಬಂದಾಗ ನೋಡು
ತ್ತಿರುವ ಪಿಪ್ಪಾಯಿ ಜೊರೆಗಳ ಮೇಲೆ ಗುಟ್ಟು
ಮಾಡ ಕೊಂಡಿದ್ದು ಹಾಸು ಹಾಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡ
ಮೂಲೆ ಮೂಲೆ ಸಿಕ್ಕು, ಫಕ್ಕನೆ ಎತ್ತಿದ ಜೊರೆಗಳ
ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸೈನಿಕರು
ಮೆಟ್ಟಿ ಬಿದ್ದರು, ಅವನು ಹಾರಿದನೋ ಯಾವುದೋ
ಮಹಾತ್ಮ ಮಹಿಮೆ ಒಂದು ಆ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು
ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ತೆರೆಯುವುದರೊಳಗೆ ಜೊರೆಗಳು
ಭಂಗನೆ ಹಾರಿ ಕೊಂಡುವು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲೊಂದು ಪಕ್ಕ
ಮುಟ್ಟಿಯ ಒಲವಾದ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ತಗಲಿಕೊಂಡು
ಒಲವಾಗಲು ವ್ಯರ್ಥಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು.
ಮುಟ್ಟಿಯ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಜೊರೆ

ಯನ್ನು ಸಿರಾಯಾಸದಿಂದ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು, "ಈ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನನ್ನ ಹೂಟ್ಟಿಯ ಬಾಡು ಹೀಗೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಣ ಈಟಿಗಳಾವುದೂ ಇಲ್ಲದ್ದಿಯೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಒಂದೆರಡುಸಾರಿ ಹುಲಿ, ಕರಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಾ ಒರಿಗೈದುವವರೇ ಹೋರಾಡಿ ಒದುಕೆ ಉಳಿದಿದ್ದೇನೆ," ಎಂದಾಳು. ಕೌತುಕದಿಂದ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರಿದ ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ.

ಸೈನಿಕರು "ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿಯು ಕೂರದ, ಪಕ್ಕಿ, ಕೋತಿಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ, ಹಾರುವ ಜಾಣ್ಮೆ, ಫೈರ್‍ ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿದ್ದರು ಸುಮಾರು ಐದಡಿ ಎತ್ತರವೂ, ಗಿಡ್ಡಗಿಣ ಕಾಲು ಗಳೂ, ಗಿಡ್ಡ ಕೈಗಳೂ ಇರುವ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ನರವಾಹರದಂತಹ ಒಲಿಷ್ಟನೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಜೊಪನ್ನರಣದ ಹೋರಾಟದಲ್ಲೇ ಕಾಲ ಕಳೆದುವರಿಂದ ಈ ಒಗೆಯ ಅಭ್ಯಾಸಗಳು ಅವನಿಗೆ ಕರಗತವಾಗಿವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದರು.

ಎಲ್ಲರೂ ಶಿವದತ್ತನೊಂದಿಗೆ ಬಂದರು. ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಜೊಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದ ರೀತಿಯನ್ನು ಸೈನಿಕರಿಂದ ಕೇಳಿ ಶಿವದತ್ತನು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು.

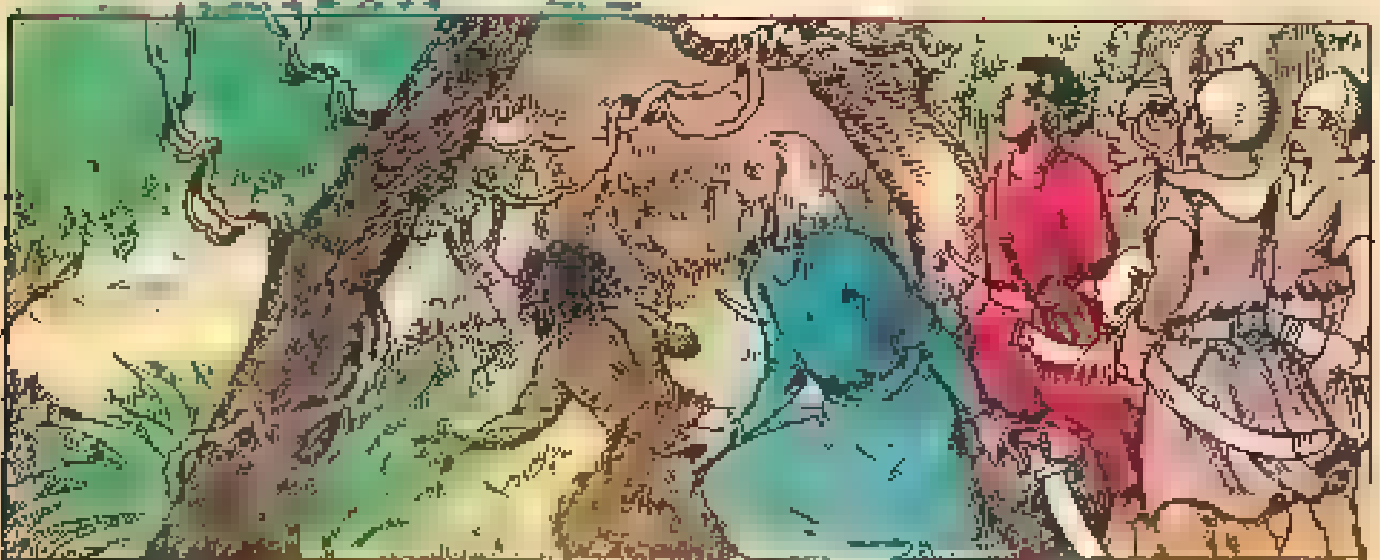
ಮಂದರದೇವನು ಎದ್ದು ಮುಂದೆ ಒಂದು ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿಯ ಭುಜವನ್ನು ತೊಟ್ಟ. "ವಜ್ರ

ಮುಷ್ಟಿ, ನೀನು ನಮ್ಮ ಅನುಚರನಾಗಿ ನಮಗೆ ಸಿದ್ಧರು ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತಾ, ಸಿಂಹ ಸಮುದ್ರಕೇತು ಮಾಡಿದ ದ್ರೋಹದಂತಹದೇ ನಮಗೂ ನರವಾಹನನೊಬ್ಬನು ದೊಡ್ಡ ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಈ ಹಗೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಒದುಕೆರಬೇಕು" ಎಂದನು.

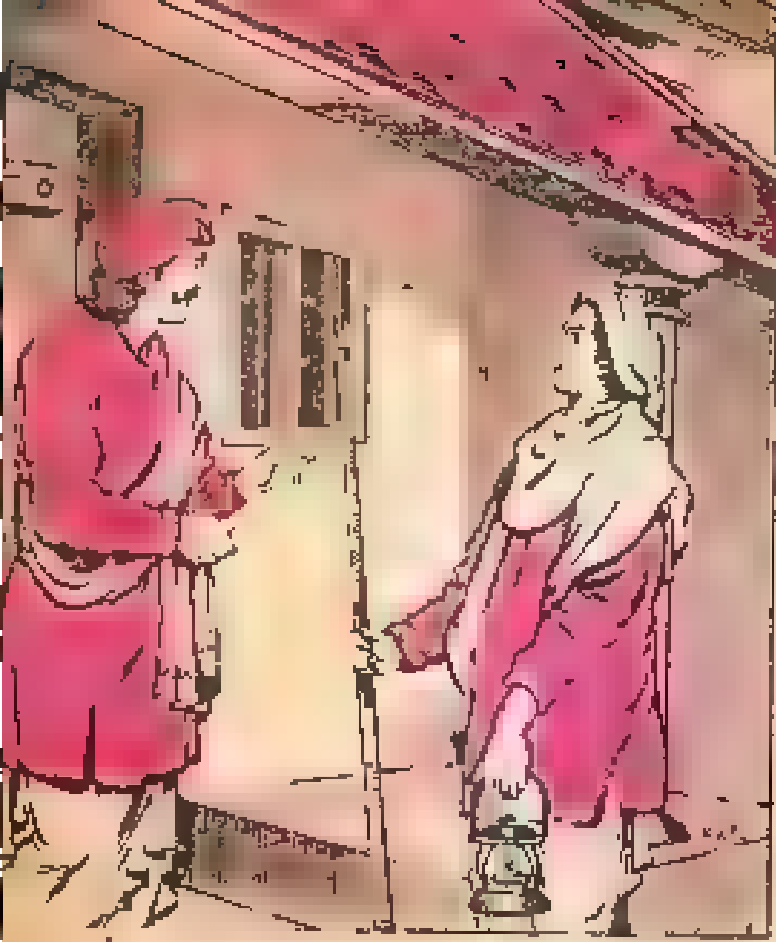
"ಮಂದರದೇವ ಪ್ರಭುಗಳು ಹೇಳಿದಂತೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ಅನುಚರನಾಗಿರಲು ತಕ್ಕವನೇ ಸರಿ. ಈ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ನಾಥ ಇದಿರಿಸಬೇಕಾದ ಅಪಾಯ ಕೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ, ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಪೋಗಿದವನಾದ ನಿನ್ನಿಂದ ನಮಗೆ ಸಹಾಯವಾದೀತು. ಎಂದೂ ಒಂದುದಿನ ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ದೂಡಿ ಹೋದ ನಿನ್ನ ಹಗೆಗಾರನೂ ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕದಿರಲಾರನೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಗೆ" ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ.

"ಅಯ್ಯಾ ಅಂತಹ ಸುದಿನವನ್ನೇ ನಾನೂ ಇದ್ದಿರು ನೋಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದ. ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಹೇಳುತ್ತಿರಲು, ಅವರ ಭೋಜನ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ಆಗಲೇ ವಿಘ್ನ ಒರತೇನೋ ಎಂಬ ಹಾಗೆ, ಸಮುದ್ರ ತೀರದ ಕಡೆಯಿಂದ ವಿನೇನೋ ವಿಕಾರವಾದ ಕೂಗು ಬೊಬ್ಬೆಗಳು ಕೇಳತೊಡಗಿದವು. ಎಲ್ಲರೂ ಮತ್ತೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ಆ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿ ಸಿದರು.

(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ಒಂದುಸಾರಿ ವೇಷ ಪಲ್ಲಟಿಸಿಕೊಂಡು ದೇಶದೊಳಗೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ, ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ತಲೆದಾಟಿತು. ಅಗ ಊರಲ್ಲೂ ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಿತು. ರಾಜನು ಒಂದು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಬಾಗಿಲು ತಪ್ಪಲು ಕೈಯೆತ್ತಿದನು.

"ಯಾರಪ್ಪಾ ಅದು? ನೋಡಿದರೆ ಪರದೇಶಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವಿ, ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಏಕೆ ತಪ್ಪುವಿ?" ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ರಾಜನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು.

ರಾಜನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರುಷದ ಯುವಕನೊಬ್ಬನು "ಓಹು ರಾಜನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

"ಯಾರು ನೀನು? ನೀನಿಗೂ ಈ ಮನೆಗೂ ಏನಾದರೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೇ?" ಎಂದು ರಾಜನು ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದನು.

"ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳಿಗೂ ನನ್ನ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ನಾನು ಈ ಊರಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾವಲು ಕಾಯುವವನು. ನೀನು ಪರದೇಶಿಯೋ ಕಳ್ಳನೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಉಂಟಾಯಿತು. ಒಂದುಮೇಳೆ ನೀನು ಪರದೇಶಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ನಿನಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಡವೇನೇ." ಎಂದನು ಕಾವಲಿನವ.

"ಅದೇನೆಂದು ಹೇಳಬಿಡು. ನಾನು ಪರದೇಶಿಯೇ ನಿಜ" ಎಂದನು ರಾಜ.

"ಈ ಮನೆಯವನು ಪರಮ ಲೋಭಿ. ಅವನು ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡಲಾರ. ಹಾಗೆ ಕೊಡುವವರು ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಅನೇಕರಿಲ್ಲಾರೆ. ಇದೇ ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಮಾತು." ಎಂದನು ಕಾವಲಿನವ.

ರಾಜನಿಗೆ ಈ ಲೋಭಿಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತೊರಿಸು. ಅದುದರಿಂದ ಕಾವಲಿ ನವನ ಮಾತನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಿ ಆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಪ್ಪಿದನು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಒಳಗಿನಿಂದ "ಇದೋ ಬಂದ" ಎಂಬ ಗುಡುಗದ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿತು.

ಅಷ್ಟು ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದವನು ಲೋಭಿ ಹೇಗಾಗುವನೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಅನುಮಾನವಾಯಿತು.

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, "ತಾವು ತುಂಬಾ ದಯಾಸುರಾದವರೆಂದು ಕೇಳಿದೆ. ನಾನೊಬ್ಬ ಪರದೇಶಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕ ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದ್ದು ತಪ್ಪಾದ ಸಂಗತಿ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ದಯಾಸುರಾವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಪರದೇಶಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುವವನೂ ಅಲ್ಲ" ಎಂದು ಮರ್ಧಾಶ್ರಿತನಿಂದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಮುರಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದನು ಲೋಭಿ.

“ಆತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ರಾತ್ರಿ ಹಗಲೂ ಇದಿರು ನಿಂತಿರುವಿರಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ನೀವು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ!” ಎಂದನು ರಾಜ.

“ಓ! ಅದುವೋ? ನನ್ನ ಹಣವನ್ನು ಯಾವ ಕಳ್ಳ ಕೊರತುಮನೋ ಒಂದು ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆಂಬ ಭಯದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಹಿಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿತು. ನಿಧಾನ ಮಾಡಿದರೆ ತಪ್ಪುವವರು ಪದೇ ಪದೇ ತಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಬಲಹೀನ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾದಂತೆ ಬೇಗನೇ ಭಂಜು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದೆ. ಅಯಿತಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಹೋಗು” ಎಂದನು ಲೋಭಿ.

“ಇಂತಹ ರಾತ್ರಿಯ ಕೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಮೋಗಲಿ?” ನೀವು ಸುಮ್ಮನೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೇ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡಿ.” ಎಂದು ರಾಜನು ಲೋಭಿಗೆ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿದನು.

ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಅಶುರರಿಂದ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡ ಲೋಭಿ, ರಾಜನಿಗೆ ಮಲಗಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಮರುದಿನ ಆ ಲೋಭಿ ಬದುಕುವ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಚಿಂತೆಯಾಯಿತು.

ಲೋಭಿಯ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಹಗ್ಗದ ಮರಗಳಿದ್ದುವು. ಎಚ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ದನ ಗಳೂ, ಎರಡು ಎಮ್ಮೆಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಮನೆ ಯೊಳಗಿನ ಹಸಿವಿನಿಂದ ದನದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದರ ವರೆಗೂ ಅವನೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಹಣವನ್ನು ಒಡ್ಡಿಯ ಮೇಲೆ ಸಾಲ

ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಲು ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಇಲ್ಲದೆ, ತಿನವಿಡೀ ಕೆಪ್ಪುಪಟ್ಟು, ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ವಿನಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೋ ಎಂದು ದಿಗಿಲುಪಡುತ್ತಾ, ಸರಿಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಅವನು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಡುಕು ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ಉಣ್ಣುವುದನ್ನು ನೋಡ ಬೇಕೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅಂತರೇ ಅವನು ಲೋಭಿಗೆ ಎರಡು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, “ಇಬ್ಬರು ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಘನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಔತಣದ ಉಟಕ್ಕೆ ವಿಶಾಡು ಮಾಡಿಬಿಡಿ” ಎಂದನು.

“ಇಬ್ಬರು ಯಾರು?” ಎಂದು ಲೋಭಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಲು,

“ನೀವು ನಾನೂ, ರಾಜಮಂತ್ರದವನಾದ ನಾನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಭೋಜನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.” ಎಂದನು ರಾಜ.

ಮತ್ತೊಬ್ಬ ದೇಶದ ಲೋಭಿ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿಗೆ ಔತಣದ ಅಡಿಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಲೋಭಿ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತು ಊಟಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಊರೊಳಗಿರುವ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಗು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಡೆಗೆ ತಂದು ಔತಣದ ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂಡಿಸಿದನು.

ಊಟ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ಲೋಭಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ನಾವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು ಭೋಜನ ಮಾಡಬೇಕುಕೊಂಡರೆ, ನಾವು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಡೆ ಕರೆದು ತಂದಿರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾಗೆ ಔತಣದ ಊಟ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಕಣ್ಣು ತುಂಬಾ ತೂಗಡಿಕೆ ಒಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ಹಣ ನನಗೆ ದಕ್ಕದು! ನಾಲಗೆಯೂ ಬವಳ ಕೆಟ್ಟುದೇ! ಒಮ್ಮೆ ಅಪೂರ್ವ ರುಚಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಮತ್ತೆ ಅಂತಹುದೇ ಬೇಕೆಂದು ಅಗಾಗೆ ಕಾಡುತ್ತದೆ” ಎಂದನು ಲೋಭಿ.

“ಛಲ! ನಿಮ್ಮ ಹಾಗಿರ ಲೋಭಿಗಳನ್ನು ನಾನೆಲ್ಲರೂ ನೋಡಿದ್ದು ನಿಮನ್ನು ಹೇಳಿಲ್ಲ? ನಾನು ಈ ದೇಶದ ರಾಜ. ವಿಶೇಷ ನೋಡುವ ಕುತೂಹಲವಿದ್ದು ಹೀಗೆ ಬಂದೆ. ನೀನು ಇನ್ನ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ನಿನ್ನನ್ನು ಮೀರಿಸುವ ಲೋಭಿ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ರುಜುವಾದರೆ, ಈಗ ನಿನಗಿರುವ ಆಸ್ತಿಗೆ ಎರಡು ಪಾಲು ಹಣವನ್ನು ನಾನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ಒಡಮೂಲವಾಗಿ!” ಎಂದನು ರಾಜ.

ಹಣಕ್ಕೆ ಆಕೆವಿಟ್ಟು ಲೋಭಿ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಬರಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ರಾಜನು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿ, ತಾನು ಯಾರೊಬ್ಬರನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಲೋಭಿಯ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಕಾವಲಿನ ಒಬ್ಬನು ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಲೋಭಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋದನು.

ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಲೋಭಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಎಲ್ಲಾ ವಿವರವನ್ನೂ ಹೇಳಿ, “ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಲೋಭಿಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಸ್ಪರ್ಧೆ ವಿರ್ಭವ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು.

“ಪ್ರಭೂ! ಇದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ. ವಿಮೋದಕ್ಕುವರೂ ಎಂದು ಹತ್ತು ಇರಬೇಕು” ಎಂದು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದನು ಮಂತ್ರಿ.

“ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಿಂದಾಗುವ ಪ್ರಯೋಜನವೇನೆಂಬುದು ಆಮೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿರಿ” ಎಂದನು ರಾಜ ಖಂಡಿತವಾಗಿ.

ಮಂತ್ರಿ, ಒಂದು ಪಾರ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಲೋಭಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲಾ ಲೋಭಿಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶಗೊಳಿಸಿದನು.

ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಕ್ರಮ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿತ್ತು : ಲೋಭಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬ

ಲೋಭಿಯನ್ನು ದಾನ ಕೇಳಬೇಕು. ಆ ಹಣವನ್ನು ರಾಜನೇ ಲೋಭಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಲೋಭಿ ಅವನ್ನು ದಾನ ಕೇಳಿದ ಲೋಭಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯರೇ ಇವತ್ತಕ್ಕೆದು ಚಾಟಿ ಎಟುಗಳನ್ನು ತಂದು ಆ ಹಣವನ್ನು ತಾನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಲೋಭಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದಾನ ಪಡೆಯಲಾಗದೆ ಹೋದ ದುರದೃಷ್ಟಿವಂತನು ಒಂಟಿ-ಒಂಟಿ ಚಾಟಿ ಎಟು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿನ್ನಬೇಕು.

ಅನೇಕಮಂದಿ ಲೋಭಿಗಳು ಚಾಟಿ ಎಟುಗಳನ್ನೇ ತಂದು, ರಾಜನು ಕೊಡುವ ಹಣವನ್ನು ತಾವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಐದಾರು ಚಾಟಿ ಎಟುಗಳು ದೀಳುತ್ತಲೇ, ನೋವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗದೆ, ರಾಜನು ಕೊಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ದಾನ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಅಷ್ಟೆಂದೇ ರಾಜನು ಗ್ರಾಮದಿಂದ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಲೋಭಿಯ ಸರದಿ ಬಂತು. ಅವನ ಹತ್ತಿರ ದಾನ ಕೇಳಲು ಯಾವ ಲೋಭಿಯೂ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜನು ಅವರ ಜೊತೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಿ, "ಇದುವರೆ ಈ ಸ್ವರ್ಗವುಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬೋಧನಾ ಅಮ್ಮೋ ಇದ್ದೋ ಲಾಭ ಹೊಂದಿದ್ದಾಣೆ. ಇನ್ನೆ ಒಬ್ಬನೇ ಲಾಳಿದವನು. ಅವನನ್ನು ದಾನ ಕೇಳು. ಏಕೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವಿರಿ?" ಎಂದನು.

ಆಗ ಎಲ್ಲಾ ಲೋಭಿಗಳೂ ಏಕಕಂಠದಿಂದ, "ಪ್ರಭೂ, ಇವನ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇವತ್ತಕ್ಕೆದು ಚಾಟಿ ಎಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗಿ. ವೃದ್ಧಾದರೂ ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣವನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡುವವನಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿವೆ. ಕೇಳಿ ಇಲ್ಲವನ್ನಿತ್ತೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ನಮಗೂ ಒಂದು ಚಾಟಿ ಎಟು ದೀಳುತ್ತಿದೆವ್ವೇ. ಬೇಡವೇ ಬೇಡ ಮಹಾಪ್ರಭೋ!" ಎಂದರು.

ರಾಜನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆತಂದವನನ್ನು ಉತ್ತಮ ಲೋಭಿಯಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವುದು ಅವನನ್ನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಭವನದೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅವರೊಳಗೆ ರಾಜಮಂಚಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬೆಳಿ ಚಾಳುವ ಪುರಾತನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಇದ್ದವು. ಪಾಲುಗಡ್ಡೆ ಶಿಲ್ಪಗಳು, ವಜ್ರ, ಪ್ರತಿಯೂಗಳು ಹೊದಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಹಿಡಕಿಗಳನ್ನೂ ಒಡಗೂಡ ನೂಲುಗಳಿಂದ ನೇಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮೆಟ್ಟಿಗಳು, ಚಿಕ್ಕ ಬೆಳ್ಳಿಗಳ ಪಾತ್ರೆಗಳು, ಅಭರಣಗಳು ಮುಂತಾದ ಅನರ್ಥಕ ವಸ್ತುಗಳು ಅಲ್ಲಿದ್ದುವು.

ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ "ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿರುವ ಲೋಭಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನು. "ಈ ಇಡೀ ಭವನವನ್ನೇ ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳೊಂದಿಗೆ ನಿನಗೆ ಒತ್ತುಮಾಣವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲೆಯೇ ಇದ್ದುಬಿಡುವೆಯಾ?" ಎಂದನು. ಲೋಭಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು, ಕೊಡಲೇ ಎಚ್ಚಿತ್ತು.

“ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಶ್ಯ ಇನ್ನೇನಿದೆ ಪ್ರಭೂ !
ಅದರೆ ನನ್ನ ಆಸ್ತಿ ಸೊಕ್ಕಲ್ಲ ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲೇ
ಇವೆಯಲ್ಲಾ ! ಅವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಿಟ್ಟರರಿ ? ” ಎಂದನು.

“ಅದಕ್ಕೇನಿದೆ ? ಅಲ್ಲಿರುವ ಆಸ್ತಿ ಸರ್ವಸ್ವ
ವನ್ನೂ ಬಿಂಗಾರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಈ ಭವನಕ್ಕೆ
ತರಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದನು ರಾಜ.

ಇದಕ್ಕೆ ಲೋಭಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿದನು.
ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಭೋಜನ
ಸದುಪಾಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, “ರಾಜಾ,
ವಜ್ರಪುರಿಯ ರಾಜನಾದ ಚಂದ್ರಸೇನನಿಗಿಂತಲೂ
ಅವಿಮೇಶಿಯಾದವನು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇರುವನೆ ? ತಲೆ
ಸೋಂಕುಗಳಿಗೆ ಇಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವಿಕರು ಸೇರಿಟ್ಟ ಅವರ
ವಾದ ಧರ್ಮವೆತ್ತು ಇನ್ನು ಒಬ್ಬ ಲೋಭಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ
ಬಡುವುದೆಂದರೆ ಅಂತಹ ಮೂರ್ಖತನ ? ಇಂತಹ
ರಾಜನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಪ್ರಜಾಪಾಲನೆ ಮಾಡಲು
ಸಾಧ್ಯ ? ಈ ಸಂದೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದಿದ್ದನು
ಹೇಳಿದ ಮೂವರೊಬ್ಬ ತಲೆಮೊಡೆದು ಪುಡಿಪುಡಿ
ಯಾಗುತ್ತದೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಿರುವನು :

“ಚಂದ್ರಸೇನನು ಅಂತಹ ಅವಿಮೇಶಿಯೂ ಅಲ್ಲ,
ಮೂರ್ಖನೂ ಅಲ್ಲ. ಅವನು ಮೊದಲೇ ಒಂದು

ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಆ ಪ್ರಕಾರ ಲೋಭಿ
ದನ್ನು ಕರೆದುತಂದು, ವರಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟು ಎತ್ತರಗಿಂತ
ಹೆಚ್ಚು ಲೋಭಿ ಹೇಗಿರುವನೆಯಾದನ್ನು ತಿಳಿದು
ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅವನಿಗಿಂತ ಕುತ್ತಮನ್ನ ದೊರೆಯ
ಲಾರನಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಲೋಭಿಗೆ
ಹಣವೇ ಸರ್ವಸ್ವವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಯಾವ
ಸುಖಗಳೂ ಅವನಿಗೆ ಬೇಡ. ಅವನು ಪೂಜೆ
ಕಾಣಲಾಗುತ್ತಾನೆಯೇ ಹೊರತು ಏನು ಮಾಡ
ಲಾರ. ‘ಹಿಂದಿನ ರಾಜರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಲೆ
ಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಳಪು ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಆಸೆಕರು ಹೊಂದು ಹಾಕಿ
ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ನಂದಿಗಳನ್ನೂ ದ
ಕಾವಲಿನವಳು ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಲೇ ಚಂದ್ರಸೇನನು
ತಾನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಲೋಭಿಯೇ ಈ
ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದವನೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ
ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ನಿಯಮಿಸಿದನು. ಆ ಲೋಭಿ ಆ
ಭವನಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ತಾನೇ ಹಕ್ಕುಪಾಲನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳ
ಬಹುದು. ವಾಸ್ತವಕ್ಕೂ ಅವನು ಅದರ ಕಾವರಿ
ನವನು ಮಾತ್ರವೇ !”

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನಃಸಂಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ
ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ
ಮರದೊಂದಿಗೆ ಬೇತಾದಿಕೊಂಡಿತು.

ಪ್ರಾಮೋಕನಾರು?

ಅನೇಕ ಪರ್ವಗಳ ಹಿಂದೆ ಆನಂದವುರದ ಸುಷ್ಮಾನದ ಜಮೀನ್ದಾರ ಜಗನ್ನಾಥ ಪ್ರಭುಗಳ ಎರಡನೆಯ ಮಗಳಾದ ಸುಂದರಿಯ ಮದುವೆಯನ್ನು ಬಹಳ ವೈಭವದಿಂದ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಎಣಿಸಿದರು. ಅವಳ ಗಾಗಿ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಆಭರಣಗಳು ಬೇಕಾಗಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಪ್ರಾಮೋಕರಾರ ಸ್ವರ್ಣ ಕಾರಯ್ಯನ ಕರೆಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ತಮ್ಮ ದಿವಾನನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ಈ ಮೊದಲು ಜಮೀನ್ದಾರರು ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಮಗಳು ಮಾಲತಿಯ ಮದುವೆಗೆ ಮಾಡಿಸಿದ ಆಭರಣಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಣಕಾರನು ತುಂಬಾ ಕಲಬರಕೆಮಾಡಿದ್ದಾನಾಕ್ಕೆ ಕೆಡುವ ಹಾಗೆಮಾಡಿದ ಸಂಗತಿ ಮತ್ತೆಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದರಿಂದಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ರಾಜ್ಯಾಂಕುರಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಾರಿ ಅಂತಹ ಮೋಸ ನಡೆಯದಂತೆ ಜಾಗರೂಕತೆ ವಹಿಸಿದ್ದರು ಜಮೀನ್ದಾರರು.

ಸುಂದರಿಯ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ನಾಪ್ತ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸ್ವರ್ಣಕಾರರು ಜಮೀನ್ದಾರರ ದಿವಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ

ಒಳ್ಳೆಯವರಂತೆಯೇ ಮಾಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಗಟ್ಟಿಗತನವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಶುದ್ಧ ವಂಶಕರೆಯ ದಿವಾನನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದುವರಿಂದ ದಿವಾನನು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಏನೋ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಆನಂದವುರದಲ್ಲಿ ಆ ಪರ್ವ ಹೊಸದಾಗಿ ವೃತ್ತಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಮೂವರು ಸ್ವರ್ಣಕಾರರಿದ್ದರು. ಮೀರಪ್ಪ, ಒಂಗಾರಪ್ಪ ಮತ್ತು ಒರಮಪ್ಪ ಎಂಬವರು ಅವರ ಹೆಸರು. ಈ ಮೂವರಲ್ಲಿ ದೂರೋ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಹುದೆಂದು ದಿವಾನನು ಅಂಭಾ ಕೊಂಡನು. ಅವರ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ದಿವಾನದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ಶ್ಲಾಘಿಸಿ ಹೇಳಿದರು.

ದಿವಾನನು ಆ ಮೂವರನ್ನೂ ಕರೆಯಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಮಾಲತಿಯ ಆಭರಣಗಳಲ್ಲಿ ತಲಾ ಒಂದೊಂದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವುಗಳ ನಾಣ್ಯತೆ ಹೇಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕೆಂದನು. ಮರುದಿನ ಮೂವರು ಸ್ವರ್ಣಕಾರರೂ ದಿವಾನನಲ್ಲಿ ಬಂದುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಜಮೀನ್ದಾರ ಜಗನ್ನಾಥ ಪ್ರಭುಗಳೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರು.

ವೀರಪ್ಪನು ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ
ಆಭರಣವನ್ನು ದಿವಾನನ ಮುಂದಿಟ್ಟು, "ಅಯ್ಯಾ,
ಇದನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡಿದರೋ ಎನ್ನೋ! ಇದರಲ್ಲಿ
ಎರಡು ಪಾಲು ತಾಮ್ರವಿದೆ. ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಒಂಗಾರ
ಒಂದು ಪಾಲು ಮೂತ್ರವೇ ಇದೆ. ಶುದ್ಧಮೇಷ"

ಎಂದನು.
ಬಂಗಾರಪ್ಪನು ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ
ಆಭರಣವನ್ನು ದಿವಾನನಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಅಯ್ಯಾ,
ಈ ಆಭರಣ ಮಾಡಿದವನು ದೋಷ ಮಾಡಿದವನೇ
ಸರಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು ತಾಮ್ರವನ್ನೂ
ಮತ್ತೊಂದು ಪಾಲು ಒತ್ತಾಳೆಯನ್ನೂ ಬೆರೆಸಿದ್ದಾನೆ.
ಇನ್ನು ಉಳಿದ ಒಂದು ಪಾಲು ಮೂತ್ರವೇ ಅವು
ಬಂಗಾರ" ಎಂದನು.

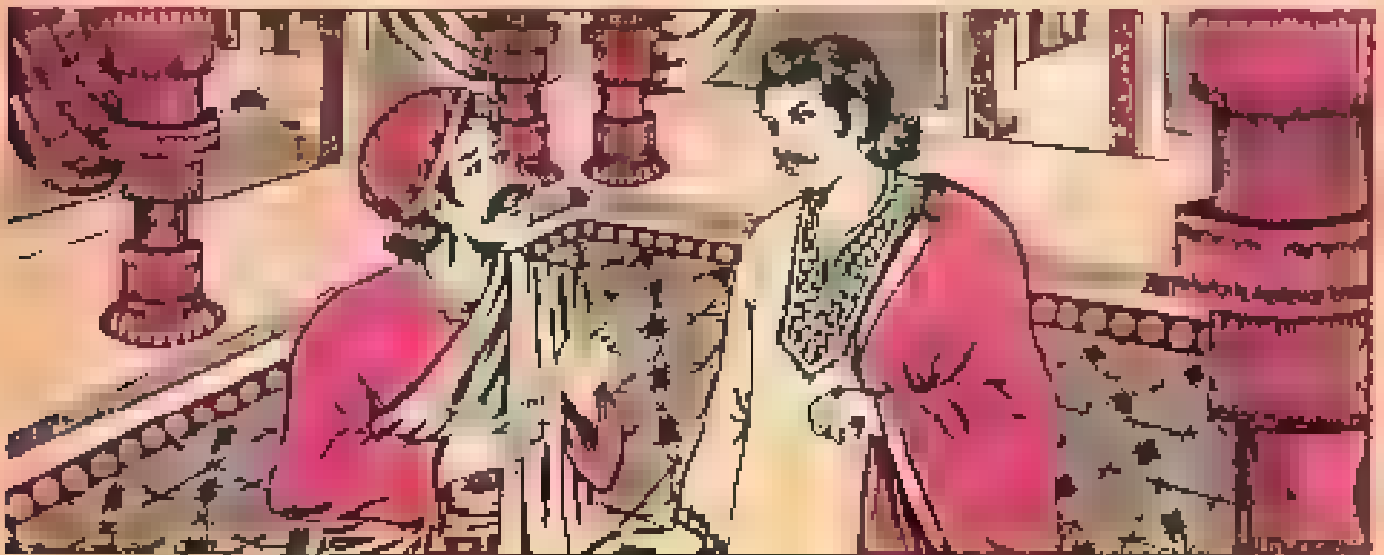
ಬರಮಪ್ಪನು ಕೂಡಾ ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಆಭರಣ
ವನ್ನು ಕುರಿತು, "ಅಯ್ಯಾ, ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು
ಮೂತ್ರವೇ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಬಂಗಾರವಿದೆ. ಉಳಿದ
ಮೂರು ಪಾಲು ಬಂಗಾರವಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ದಿವಾನನು ಆ ಮೂವರನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿ, ಆ ಮೇಲೆ
ಜಮೀನ್ದಾರರೊಂದಿಗೆ, "ಇನ್ನೇನೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ
ಬಂದಿತ್ತು. ಈ ಮೂವರಲ್ಲಿನನ್ನು ಆಭರಣಮಾಡುವ
ಕೆಲಸವನ್ನು ಬರಮಪ್ಪನಿಗೆ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಒತ್ತಿಸ
ಬಹುದು" ಎಂದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು, ಆತ್ಮರೂಪವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ,
"ಇದರಲ್ಲಿ ಬರಮಪ್ಪನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನೆಂದು ಹೇಗೆ
ಗೊತ್ತಾಯಿತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ದಿವಾನನು ಹೀಗೆಂದನು: "ವೀರಪ್ಪನಿಗೂ,
ಬಂಗಾರಪ್ಪನಿಗೂ ಬಂಗಾರಮೊಂದಿಗೆ ಕಬ್ಬಿರೀಕೇ
ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಮೊದಲು
ಬಂಗಾರದಲ್ಲಿ ಬೆರೆತ ಬೇರೆ ಲೋಹಗಳ ಮಾತನ್ನು
ಹೇಳಿ, ಆಮೇಲೆ ಇರುವ ಬಂಗಾರ ಇಷ್ಟು ಅಂತ
ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬರಮಪ್ಪನಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಮೋಸದ ಗುಣ
ವಿಲ್ಲದುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಮೊದಲು ಆಭರಣ
ದಲ್ಲಿರುವ ಬಂಗಾರದ ಪಾಲನ್ನು ಹೇಳಿ, ಉಳಿದವು
ಬಂಗಾರವಲ್ಲವೆಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾದನು.
ಇದರಿಂದ ಅವನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನೆಂಬ ನಂಬುಗೆ
ನನಗಾಯಿತು. ಕಳ್ಳರ ಜಾಯ ಕದಿಯುವ ಸೌಲಭ್ಯದ
ಲೆಕ್ಕವನ್ನೇ ಮೊದಲು ಹೇಳುತ್ತದೆಯೆ ಹಿರಿಯರು
ಹೇಳುತ್ತಾರೆ."

ದಿವಾನನ ತರ್ಕವು ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಸಮಂಜಸ
ವೆನಿಸಿತು. ಅವರು ಒತುಕೆ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು, ತಮ್ಮ
ಕುಮಾರಿಯ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು
ಬರಮಪ್ಪನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ದಿವಾ
ನನ ಮಾತು ಪುನಿ ಹೋಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಫಲಿತ
ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ದುಷ್ಕರಣೆ

ಹೊರಿದ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ನಲ್ಲಿ ಸೂರಣ್ಣ, ವೀರಣ್ಣ, ಎಂಬ ಯುವಕರು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ವಯಸ್ಸಿನವರಾಗಿದ್ದರು. ಸೂರಣ್ಣನಿಗೆ ಉದರ ಹೊರಗಿನ ಅಡವಿಯ ಹತ್ತಿರ ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆ ಗಳನ್ನು ಬೆಟ್ಟಗಡ್ಡೆಗಳಿದ್ದವು. ಎತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನೀರಿನಾಶ್ರಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಬೇರೆ ಬರುವ ಹೊಲಗಳಾದರೂ, ಉದರ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಸೂರಣ್ಣನು ಈ ಒಗೆಯ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದಲೇ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ವೀರಣ್ಣನಿಗೆ ಅಕ್ಕಿಮುಟ್ಟುಗಳೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಡಿನೊಳಗಿನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಘೋರಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಊರೊಳಗೆ ಮಾರಿ ವೀರಣ್ಣನು ದಿನಗಜೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸೂರಣ್ಣನೂ ವೀರಣ್ಣನೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಗರಡಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಾಸ ಮಾಡಿದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರ ಮೈ ಮಾಟಗಳೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿತು. ಒಬ್ಬ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರಿತ್ತು. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ನವರಾತ್ರಿ ಹಬ್ಬದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಸಾರಿಯೂ ವೀರಣ್ಣ

ಮೊದಲನೆಯವನಾಗಿಯೂ, ಸೂರಣ್ಣ ಎರಡನೆಯವನಾಗಿಯೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಗೆದ್ದ ವೀರಣ್ಣನಿಗೆ ಒತ್ತುವಡನಗಳೂ ಗೌರವ ಮಯಗಳೂ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಸೂರಣ್ಣನಿಗೂ ಗೌರವ ಒಪ್ಪವಡನಗಳು ದೊರೆಯುವವಾದರೂ ಎರಡನೆಯ ಸ್ಥಾನವೆಂಬ ಕೊರತೆ ತಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಸೂರಣ್ಣನಿಗೆ ವೀರಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆ ತಲೆಮೆತ್ತಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ವೀರಣ್ಣನನ್ನು ಇಬ್ಬರೂಕೆ ಮಾದಬೇಕೆಂಬ ಹಗೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಬ್ಬ ಸಾವು ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದಿಂದ ಕಾಶಿಯ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ, ಸೂರಣ್ಣನ ಹೊಲಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ, ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಿವಾಸ ವಿವರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅಂತಹ ತಪ್ಪುಗಳ ಹತ್ತಿರ ಅಮಾಸುವ ಶಕ್ತಿಯ ಮಹಿಮೆಗಳೆರಡುತಂದು ಸೂರಣ್ಣನು ಕೇಳಿದ್ದನು. ಅಂತಲೇ ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ವಿಷಯ ವಿಧೇಯತೆಗಳಿಂದಲೂ, ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಂದಲೂ ಆ ಸುಧಾಮಿಗೆ ಹಗ್ಗು ಹುಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತ,

ನಿಮ್ಮಕ್ಕನನ್ನು, ಅವನ ಅದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿನ ಸಾಧು ಮುಂದಿನ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಬಿಡಿಸಾಗಿ ಸೂರಜ್ಞನು ಕೊಂಡಿ. "ಅವನು ನಿನ್ನ ವಾತವ್ಯಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕವನಾಗಲಿ, ಭಾಣಿ ಭಾಣಿಗಲಿ ಮೇಲೆ ನಿಗದಿವ ಭಕ್ತಿ ಗೌರವಗಳನ್ನು ಕೊಂಡಿ ನಾನು ಒಬ್ಬ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ ನಿನ್ನಿಗಿರುವರೂ ನನ್ನ ವಿವೇಚ ಸಹಾಯ ಬಿಡಿಸಿದರೆ ಕೇಳೋ ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮುಂದೆ ನಾನು ಇಷ್ಟರ ಮೊರೆ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಇಂತಹ ಸಮಯಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕಾಡುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸೂರಜ್ಞನು, ವೀರಜ್ಞನನ್ನು ಹತೆ ಮಾಡಲು ಗಟ್ಟಿಮಡದಿಂದ, ಉಪಾಯವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಧುವಿನ ಮುಂದೆ ಕೈ ಮುಗಿದು, "ಅಯ್ಯಾ, ಮತ್ತೆ ನಿಲ್ಲ, ಈ ಅರಣ್ಯದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ನನ್ನ ಮೊಲಗಳಿಗೆ ಕಾಡುಕೊಂಡ ಮೊದಲಾದ ಪಾಂಥಿ ಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮಡದಿಗಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ

ಮೆದಲಿಸಿಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಕೆಲವಾಗಿ ನನ್ನಿ ಯಾವ ಕೂರಜ್ಞನ ರೀತಿಯೇ ಒಂದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದನೆ ಸಾಕು. ಇಷ್ಟಾದು ಅನುಗ್ರಹ ಕೊಡಿಸಬೇಕು ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದನು.

ಸಾಧು ಸೂರಜ್ಞನ ಮುಖವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿ ಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಮುಚ್ಚಿ ತನ್ನ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಕೊಡು ಮುಕ್ತಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತ. "ಇದು ನಿನ್ನಿಗೆ ಬಿಡಿಸಿದಾಗ ಮುಂದೆ ಕೂರಜ್ಞನು ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಮುಂದೆ ನನ್ನು ಒಂದು ಮಡದಿ ಹಾಕಿ ಜಗಿಯುತ್ತ, ಯಾವ ಪಾಂಥಿಯ ರೂಪ ಬೇಕೋ ಅವನ್ನು ನೆನದುಕೊಳ್ಳ. ಆ ಪಾಂಥಿಯ ರೂಪ ನಿನ್ನಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆ ಪಾಂಥಿಯ ಶರೀರಕ್ಕೆ ನಾದರೂ ಮೆಚ್ಚಿದರೂ ಅಥವಾ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಬಿಡಿಸಿದರೆ ನೆನದುಕೊಂಡರೂ ಮೊದಲಿನ ರೂಪ ಒಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇದು ನಿನ್ನಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗ ಬಿಡುಮು." ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಸೂರಜ್ಞನು ವೀರಜ್ಞನನ್ನು ಕೊನೆ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಿಸುವ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದು ಎಂದೂ ಇವರ ಗೆಲುವು ಕೊಡುವಾಗ ಬಿಡಿಸಿದ ಒಂದು ದಿನ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಿತು.

ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವೀರಜ್ಞನು ಎಂದಿನಂತೆ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಸೂರಜ್ಞನು ನೋಡಿದನು. ಅವನು ವೀರಜ್ಞನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋದನು. ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಮರಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧು ಕೊಟ್ಟ ಮಹಿಮೆಯ ಪೂರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಬಾಯಿ ಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಜಗಿಯುತ್ತಾ ಕೆರಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟನು. ವೀರಜ್ಞನು ಕಾಡಿನಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ಘಟ್ಟದ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಬಿಡಬೇಕೆಂಬುದು ಸೂರಜ್ಞನ ಆಲೋಚನೆ.

ಬಹಳ ತಪ್ಪುಮಾಡಿದ ಬಂದ ಕೆಲಸ ವೃಥಾ ಆಗಿಲ್ಲ.
ಕರಡುಮಾಡಿದ ೩೪.೩೩.೨೦ ಎಂದು ಕೂಡಿ ಕರಡು
ಮಾಡಿ ಹಕ್ಕು ಬಂದಿರುವ.

అవను ఒకప్పుడు కవిత్వ రచనకు అర్హుడై
వచ్చి పరిశీలించి తన అభిప్రాయాన్ని తెలియజేసాడు.
నాకు దగ్గరనున్న వాటి ప్రకారం నీ కవిత్వం పరిశీలించి
గమనించు. నీవు కవిత్వం అర్హుడై వచ్చి పరిశీలించి
వచ్చి పరిశీలించి కవిత్వం పరిశీలించి కవిత్వం
పరిశీలించి కవిత్వం పరిశీలించి కవిత్వం
పరిశీలించి కవిత్వం పరిశీలించి కవిత్వం
పరిశీలించి కవిత్వం పరిశీలించి కవిత్వం
పరిశీలించి కవిత్వం పరిశీలించి కవిత్వం
పరిశీలించి కవిత్వం పరిశీలించి కవిత్వం

ಪಾಲಾರಾಷ್ಟ್ರ ನೆಡವಿದ ಕೂಡಲೆ ಸೂತ್ಯಾ ಪ
 ಒಡುರು ಒಡಕುಮನೆ ಮುಮುಕುಂಡು ಆನೆಗೆ ತಾನು
 ಮರಾಳಿಯೊಡನೆ ತೂರಿ ಒಳಕು ಮೂರು ಒಡಿಯಾಗಿ
 ಎತ್ತ ನೆವರೊಡನೆ ಒಡಕುಮನೆ ನೆಡುಕುಂಡು

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರಡಿಯನ್ನು ಓದಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ
ಬೆಂಚಿಯವರು ಮರಗಾತ್ರದ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ
"ಈ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು ಕರೆಡಿ ಮಂತ್ರಾ, ನೋಡಿರಿಮ್ಮ"
ಎತ್ತ ಮೊದಲನೆಯ 7" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಸೂರ್ಯನ
ಮನದ ಅರಿಯದವನಂತೆ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.
ತಾನೇನೂ ಅರಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು.

ಮಕ್ಕಳು ಕುಳಿತು ಕೂಡುವ ಮನೆ ಕೆಲಸವು ಈ
ವಿಧವಾಗಿ ಸಾಧು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೆ

ಗಲ್ಲೆ ಒಂದು ವ್ಯವಾ ಆಗಿತ್ತೋದು ? ಮೂಲೆ
ದಿನ ವೀರಣ್ಣನು ಸೌದೆ ಕಡಿಯಲು ಕಾಡಿಗೆ
ಹೋಗುವನೊಂದು ಸೂರಣ್ಣನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು
ಅಂಕಿ ಸೂರಣ್ಣನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಕೂಡುತ್ತ ಮೂಲೆ
ಮೂಲೆಕೆಯನ್ನು ಹಗಿದು ತನಗೆ ಕಾಡುಕೋಣದ
ರೊವವನ್ನು ತಂದಕೊಂಡನು. ಆ ರೊವವಿರುವ
ಸಮಯ ಸಾಧಿಸಿ ವೀರಣ್ಣನನ್ನು ಕೊಯುಗಣಂತ
ತಪ್ಪುವ ಕಾಡುಗಣಂತ ಮುಕ್ತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು
ಅವನು ಆಲೋಚನೆ.

ಸೂರ್ಯನು ಬೀಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ
ವಿವರಣೆ ನೀಡಿ ಮುಂದುವರಿದನು. ಬಾಲ್ಯ
ಮುಗಿದು ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ
ನಾಯಕನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ
ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಅಪ್ಪನನ್ನು
ಮೆಚ್ಚುತ್ತ, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಸೂರ್ಯ
ಮಂದಿರ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಬ್ರಿಹದತ್ಮನು ಕಾಲಿ-ಕಾಪ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸತ್ತವು ಒಂದುಕಾರಿ ಸಿಂಹವಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದನು. ಅಸಿಂಹವು ಒಂದು ಬೆಟ್ಟದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ವಾಸವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಸಿಂಹವು ಬೇಟೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಸುತ್ತಿ, ಒಂದು ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಸಿಂಹ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿತು. ಗುಡ್ಡದ ಕೆಳಗೆ ಒಂದು ಕೊಳದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹಸಿರಾದ ಮೈದಾನ ಸ್ಥಳವೂ ಅಲ್ಲಿ ಮೇಯುತ್ತ, ಮೊಲಗಳೊಂದಿಗೆ ಅಡಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಬೆಣೆಗಳೂ ಕಾಣಿಸುವವು. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಹಸಿದ ಸಿಂಹವು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ರೆಣೆ ಮೊಳಗಿಸಿ, ಗುಡ್ಡವಿಳಿದು ಅವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಿತು. ಹಾಗೆ ಹಾರಿಹಾರಿ ಮೋಗುಮಾಗ, ಕೊಳದ ಪಕ್ಕ ದಲ್ಲಿರುವ ಕೆನುವಲ್ಲಿ ಅಲು , ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತು. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ಸಿಂಹವನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆಣೆಗಳೂ, ಮೊಲಗಳೂ ಓಡಿ ಮೋದುವು.

ಕೆಸರಿನಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಆ ಸಿಂಹವು ಸ್ಕಲ್ಪ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವಾಗ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಅಡಿಗೆ ಮೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲಗಾಡದ ಸುಮ್ಮ

ನಾಯಿತು. ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸ ತಕ್ಕವರು ಯಾರಾದರೂ ಬರುವರೋ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಕಟವಡಿಸುವ ಹುಲಿಯಿಂದ ಆ ಸಿಂಹವು ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಏಳು ಬಿಗಗಳನ್ನು ಕಳೆಯಿತು. ಅಮೇಲೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿಯಲು ಒಂದು ನರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಸಿಂಹವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ದೂರ ನಿಂತಿತು.

ಸಿಂಹವು ನರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಪ್ಪಾ, ನರಿಕಮ್ಮಾ, ಏಳು ದಿನಗಳಿಂದ ನಾನು ಈ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಸಾಯುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಹೇಗಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ವ್ಯಗ್ರಾಚ್ಛಕೊ" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

"ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಮೊದಲೇ ಹಸಿವಿನಿಂದಿರು ವವನು, ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಬಿಡುವಿಯೇನೋ? ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ನಂಬಲಾದೀತು?" ಎಂದಿತು ನರಿ.

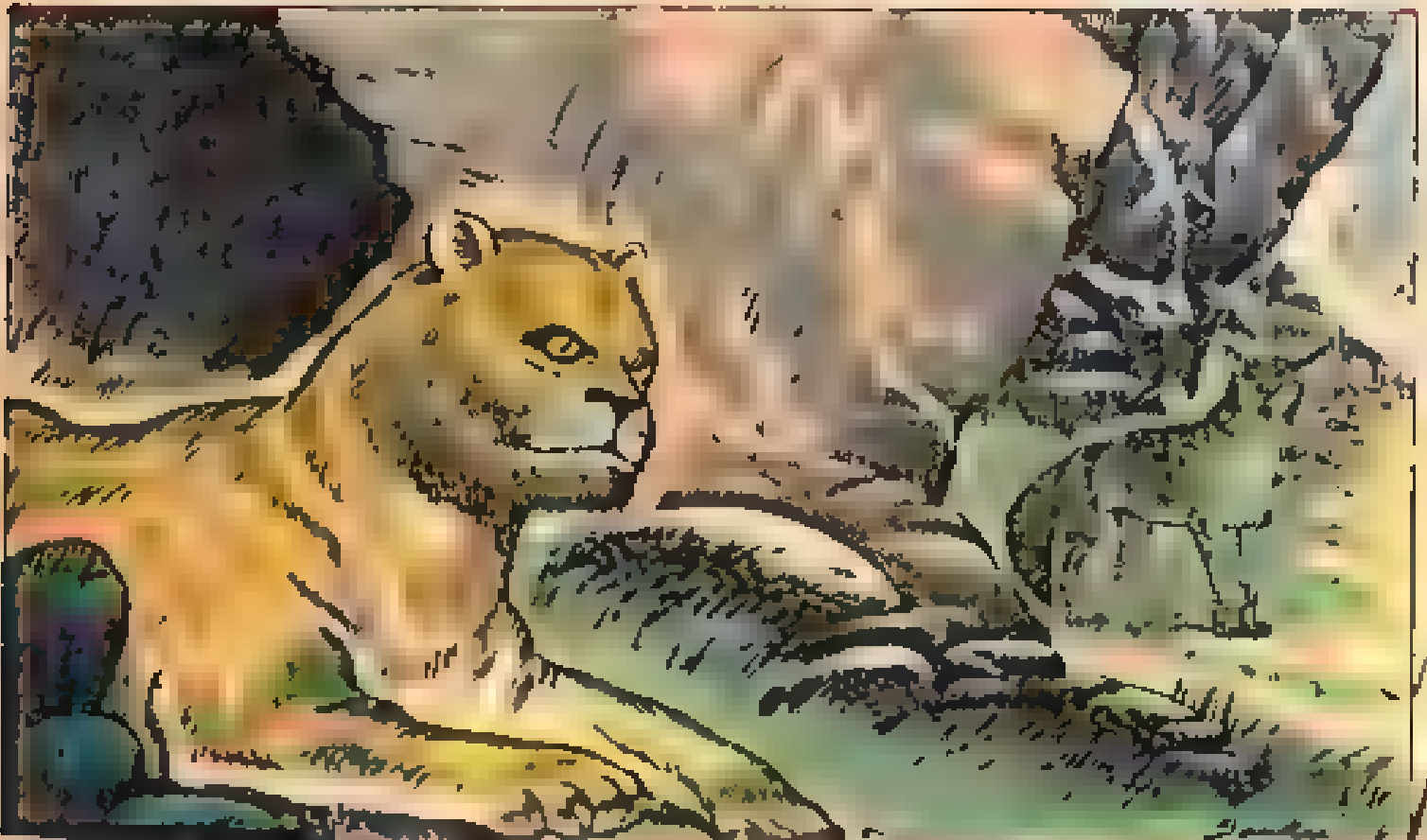
"ಪ್ರಾಣಾಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡಿದವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವೆನೆ? ನನ್ನನ್ನು ಈ ಕೆಸರಿನಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದೆಯಾದರೆ, ಒಮ್ಮೆಲಾದ ಮರೆಗೂ ನಿನ್ನಿಗೆ ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ನಂಬು" ಎಂದು ಹೇಳಿತು ಸಿಂಹ.

ಸಿಂಹವು ತನ್ನ ಗುಹೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವುಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿತು. ಸಿಂಹವು ಆ ಮರದ ತುಂಡುಗಳ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು, ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿತು. ಸಿಂಹವು ತನ್ನ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವುಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿತು. ಸಿಂಹವು ತನ್ನ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವುಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿತು.

“ಇಂದಿನಿಂದ ನಾವು ಸಹೋದರರು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೋಡುವುದು ಕಡೆ ಕಾಣುವುದು ಕಡೆ ಕಡೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ? ನನ್ನ ಕುರಿಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಗುಹೆಯ ತೆರೆಯದೊಂದು ಮಾ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿ ಕೊಂಡೇ ಬೇವಿನೊಣ” ಎಂದಿತು ಸಿಂಹ. ನರಿ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಿಂಹದ ಗುಹೆಗೆ ಹೋಗಿ ಇರತೊಡಗಿತು.

ಸಿಂಹದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಕೂಡಾ ಸಂಸಾರ ಮಾಡುವುದು. ಗುಹೆಯಲ್ಲಿರುವುದು. ನರಿ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು. ತಾನು ದೂರವಾಗುವೆನಂಬ ಕೊರತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅದರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಕೆಲಸ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಇದ್ದು. ಸಿಂಹವು ಕೂಡಾ. ನರಿ ಮೂಲದ ತನ್ನ ಕುರಿಗೆ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತಾನು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಂತೆ ಪ್ರತಿ ಸಣ್ಣ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ತನಗೆ ಸರಿ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ನರಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋಡುವುದಂತೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಸಿಂಹವು ನರಿಯನ್ನು ವಿಶೇಷ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಂಡರೂ ಸಿಂಹದ ಹೆಂಡತಿ ನರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಯ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ನರಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಕೂಡಾ ಆ ಕಡಿಮೆ ತನಗನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದುಗೂಡಿದ ಆ ಮರದ ಕುರಿಗಳಿಗೆ ನಮಗೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳು ಗಲಿಬಿಳಿ. ಒಳಗಡೆಗೆ ಕಾಲಕಾಲದಲ್ಲಿ

[illegible]

ಉಚ್ಚ ನೇತೃಗಳ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ
ಸರಿಸಮವಾಗಿಯೇ ಆಡುತ್ತಿದ್ದವು.

[illegible][illegible][illegible]

ಮೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮವರ ನಡುವೆಯೇ
ಬಿಡುಕುತ್ತೇನೆ. ಅನುಜ್ಞೆ ಕೊಡಿ" ಎಂದಿತು

ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ತನ್ನ ಮಿತ್ರನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಈ
ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ಸಿಂಹವು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕ್ರಿತು
ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಲು, ನರಿ
ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಿತು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಗುಡಿಗೆ ಒಂದ ಕೂಡಲೇ ಸಿಂಹವು
ತ್ನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, "ನೀನು ನರಿಯ
ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅಸಹ್ಯಪಡುವೆಯಂತೆ,
ಹೌದೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು

"ಹೌದು. ಅಸಹ್ಯಪಡದೆ ಮತ್ತೇನು? ಆ ಕಡಿಮೆ
ಜಾತಿ ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸರಿಸಮನಾಗಿ
ಅಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಏನೇನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ
ಆ ತಂತ್ರಗಾರ ನರಿ ಏನು ಮದ್ದು ಹಾಕಿ ವಶಪಡಿಸಿ
ಕೊಂಡಿತೋ ನಾನರಿಯೆ, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು
ಹಾಳಾಗುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಸಹಿಸಲಾರೆ"

ಎಂದಿತು ಸಿಂಹದ ಹೆಂಡತಿ.
"ಅದುವೋ ಸಂಗತಿ? ನರಿ ನನಗೆ ಎಂತಹ
ಮದ್ದು ಹಾಕಿಕೊಂಡದ್ದು ಈ ವರೆಗೂ ನಾನು ನಿ-
ಗಗೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ವಿಳುವುದು ನನ್ನ ಸಿಂಹತ್ವಕ್ಕೆ
ಅವಮಾನವೆಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ಮನೆ
ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೆ ಹೌದಾ? ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿ

ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಏನು ಒಂದನಾಗಿ ಏಕೆಂಬ ದಿನ
ಮನೆಗೆ ಬರಗ್ಗಿ ಮೊದಲು ನೆನಪಿದೆಯೆ? ಹಸಿವು
ನಿಂದ ಕಣ್ಣು ತಿಳಿಯದೆ ಬೆಂಕಿದುನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು
ಹಾರುವಾಗ ಕೆಸರು ಗುಂಡಿಗೆ ಬಿದ್ದೆ. ಏಳು ದಿನ
ಅಲಿಗಾಡದೆ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ
ಸಾಯುತ್ತ ಇರುವಾಗ, ಈ ನರಿ ಆಹ್ವಾನವಾಗಿ
ಬಂತು. ನನ್ನನ್ನು ನಂಜಿ ಉಪಾಯದಿಂದ ಮೇಲೆ
ಸೇರಿಸಿತು. ಆ ದಿನ ನರಿ ಒಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡದೆ
ಹೋಗಿದ್ದರೆ ನಾನೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ಮಕ್ಕಳೂ
ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದ
ನಾನು ಈ ನರಿಯನ್ನು ಕೂಗುವುದು ಸುಲಭವಿತ್ತು,
ಅದು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ, ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿತು.
ಪ್ರಾಣಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡಿದವರ ಹತ್ತಿರ ಉಚ್ಚ ವೀಚ
ನೋಡುವುದು ಮಹಾ ಅಪಚಾರ. ಅಂಥವರನ್ನು
ಅವಮಾನಿಸುವುದು. ನಮ್ಮ ರಕ್ತಸಂಬಂಧಿಗಳನ್ನು
ಅವಮಾನಿಸಿದ ಹಾಗೆಯೇ" ಎಂದಿತು ಸಿಂಹ.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಿಂಹವೇ ತನ್ನ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ನಾಚಿ
ಕೊಂಡು, ನರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ
ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿತು.

ಆಮೇಲೆ ಏಳು ತಲೆಮಾರಿನ ವರೆಗೂ ಆ ಸಿಂಹದ
ಸಂತತಿಯೂ ನರಿಯ ಸಂತತಿಯೂ ಅದೇ 1 ನೆಯಲ್ಲಿ
ಸಮ್ಮಿಲಿತವಾದ ಕೂಡಿ ಕಲಿತು ಸುಖವಾಗಿದ್ದವು.

ಓರೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು ಮೊದಲ ವಿಧ್ಯಾಂಸನಾದನು. ಅವನು ದೇಶ ದೇಶಗಳನ್ನು ತಿರುಗಾಡುತ್ತ, ಎಷ್ಟೋ ಸಂಗೀತ ಕುಶಲಿ ನಡೆಸಿ ಅನೇಕ ಸನ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಧರ್ಮಾವರಮೆಂಬ ಊರಿಗೆ ಬಂದನು. ತುಂಬಾ ವಿಶ್ವರ್ಯವಂತನಾದ ಆ ಸಂಗೀತ ವಿಧ್ಯಾಂಸನು ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ಊರಿನ ಹವೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಕೆಲವು ದಿನ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವನೆಂದು ತಿಳಿದು, ಊರಿನವರಿಗೆಲ್ಲ ಒಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಧರ್ಮಾವರದ ಜಮೀನುದಾರರು ಒಹಳ ಮರ್ಯಾದೆಯವರೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದವರು. ಚಂಡ ಪ್ರಚಂಡನಂತಹ ವಿಧ್ಯಾಂಸನು ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಜಮೀನುದಾರರು ಎದ್ದಾಂಸ ನನ್ನು, ಗೌರವಿಸಿ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಬೇರೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವವರೆಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

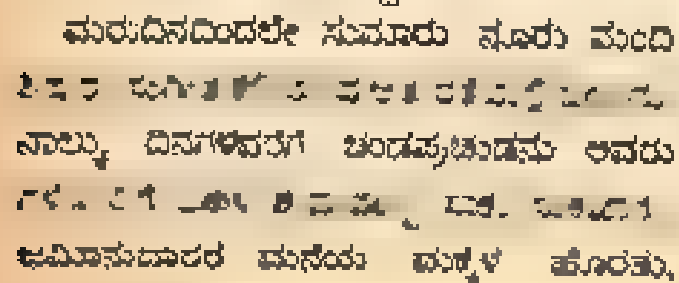
ಜಮೀನುದಾರರಿಗೆ ನಾಲ್ವರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಸಂಗೀತದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆಸಕ್ತಿಯಿದ್ದಿತು. ಆ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅವರ ಬಂಧುಗಳ

ಮಕ್ಕಳೂ ಆರು ಮಂದಿ ಇದ್ದರು. ಅವರಿಗೂ ಸಂಗೀತದ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿದ್ದುವರಿಂದ, ಜಮೀನುದಾರರು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಧ್ಯಾಂಸನೊಬ್ಬನನ್ನು ಆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಂಗೀತದ ಗುರುವಾಗಿ ನಿಯಮಿಸ್ತೀರು.

ಆ ಗುರು ಶಿಷ್ಯರ ನಡುವೆ ನಡೆಯುವ ಸಂಗೀತ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಸಾರಿ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು ಕೇಳಿ, ಜಮೀನುದಾರರೊಂದಿಗೆ, “ಇವನು ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಂಗೀತ ಕಲಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ತಪ್ಪು ದಾರಿ ಹಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದನು.

ಜಮೀನುದಾರರು ಎನ್ನೂ ಹೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮೊಗ್ಗುಳುನಕ್ಕರು ಮಾತ್ರ. ಸಂಗೀತದ ಗುರುವನ್ನು ಒವಲಾಯಿಸುವ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದವ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಾಸ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದನು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಜಮೀನುದಾರರಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ವಿಧ್ಯಾಂಸನು ಎತ್ತೋ ನಿಂತುಹೋದನು.

ಧರ್ಮಾವರದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯುವ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿ ಮಡುಗಿಯರಿಗಾರೆಯೇ ಹೊರತು. ಸಂಗೀತ

[illegible]

ಗಾನ ತನ್ನ ಸಂಜ್ಞೆದ ವಿಷಯವನ್ನು ಶಿಷ್ಯರ ಹತ್ತಿರ
ನೇನವು ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ವರ್ಷ ಹೀಗೇ ನಡೆಯಿತು. ತಾನು
ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿಕೊಡುವವ
ನಂತರೇ ಜಮೀನುದಾರರು ತನ್ನನ್ನು ಹೂಗಲಂಪು
ದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಅಲ್ಪ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತನ್ನನ್ನು
ಕೋಡುವರೆಂದೂ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನಿಗೆ ತೋರ
ತೊಡಗಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು ಜಮೀನುದಾರ
ರನ್ನು ನೋಡಿ, "ನನ್ನ ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲವು
ದರಿಂದ, ಸಂಗೀತ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬೇರೊಬ್ಬ ಗುರುವನ್ನು
ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದನು.

"ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದುದು
ಬೇರೇನೂ ಇಲ್ಲ ನಿನ್ನ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿ
ವುಳ್ಳ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ನು ಬೇರೆ ನೋಡಿದರಾಯಿತು"
ಎಂದರು ಜಮೀನುದಾರರು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನಿಗೆ ಜಮೀನು
ದಾರರ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಕೊಂಪು ಉಂಟಾಯಿತು.
ಅವರು ತನ್ನನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ
ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕೆನ್ನುವರೆಂದೂ, ತನ್ನ
ಆರೋಗ್ಯದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಾವೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆ
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವರೆಂದೂ ಅಂದುಕೊಂಡು
ಸುಳ್ಳಾಯಿತು.

ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ವಾರದೊಳಗೆ ಯಾವನೋ
ಒಬ್ಬ ಹೊಸ ಸಂಗೀತ ಗುರು ಜಮೀನುದಾರರಲ್ಲಿಗೆ
ಬಂದನು. ಜಮೀನುದಾರರು ಅವನಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ
ಸಂಬಳದ ವಿವರವು ಮಾಡಿ, ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳೂ
ತಪ್ಪರೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡತೊಡಗಿದರು. ಪ್ರತಿ ದಿನಾ
ಅತ್ತಿ ಮೂಡಿಸಿ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಪಾಠ ಹೇಳುವ
ರೆಂದು ಮೆಚ್ಚಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಹೊಸ ಗುರುವಿನ ಹೆಸರು ಸಂಗೀತಶರ್ಮ
ರೊತ್ತ ವಿಧ್ಯಾಸುಸ್ತದ್ವಿವರೂ ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದನ್ನು
ಇತರರಿಗೆ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಅಲ್ಲದೆ ಮೊದಲ ವಿಧ್ಯಾಸುಸ್ತ
ಸಿದ್ಧಿಧರ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನದನ್ನು
ಕಲಿಯುವ ಆಶೆಯೂ ಆತನಿಗಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ
ಮಹಾ ವಿಧ್ಯಾಸುಸ್ತನಾದ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡ ನನ್ನು ಕುರಿತು
ಕೇಳಿ, ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದನು
ಸಂಗೀತಶರ್ಮ.

ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು ಸಂಗೀತಶರ್ಮನನ್ನು ಆದರಿಸಿ
ಗೌರವಿಸಿ ಕುಳಲ ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಜಮೀನುದಾರರು
ಅವನನ್ನು ಹೇಗೆ ಆದರಿಸುವರೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು
ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು.

ಮಾತಿಗೆ ಮಾತಾಗಿ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು ಸಂಗೀತ
ಶರ್ಮನೊಂದಿಗೆ, "ನೀಗೆ ತಿಳಿದವನ್ನು ಕುತಂಜಿ
ವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನನ
ಗೊಂದು ಸಂದೇಹ, ನಾನು ಅಷ್ಟೇನೂ ತಿಳಿದ

ವಿಗ್ನಾಚಾರ್ಯರೊಡನೆ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಜಮೀನುದಾರರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಒಂದು ಮಾದರಿ ನಾನು ಹೇಳಿದನೆಯ ತಿಳಿಸುವುದು ಬೇಡ. ನೀವಾಗಿ ಕೆಳವಂತ ನನ್ನೆದುರಿನ ಲೋಪವೆನೆಯದನ್ನು ಅವರ ವತ್ತಿರ ವಸ್ತಾವತ್ತೇನ ಕೆಡಿಸಿ ನೋಡಿ ಅವರೇನು ಹೇಳುವರೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿ. ನನ್ನ ಲೋಪವನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅದು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿತು” ಎಂದನು.

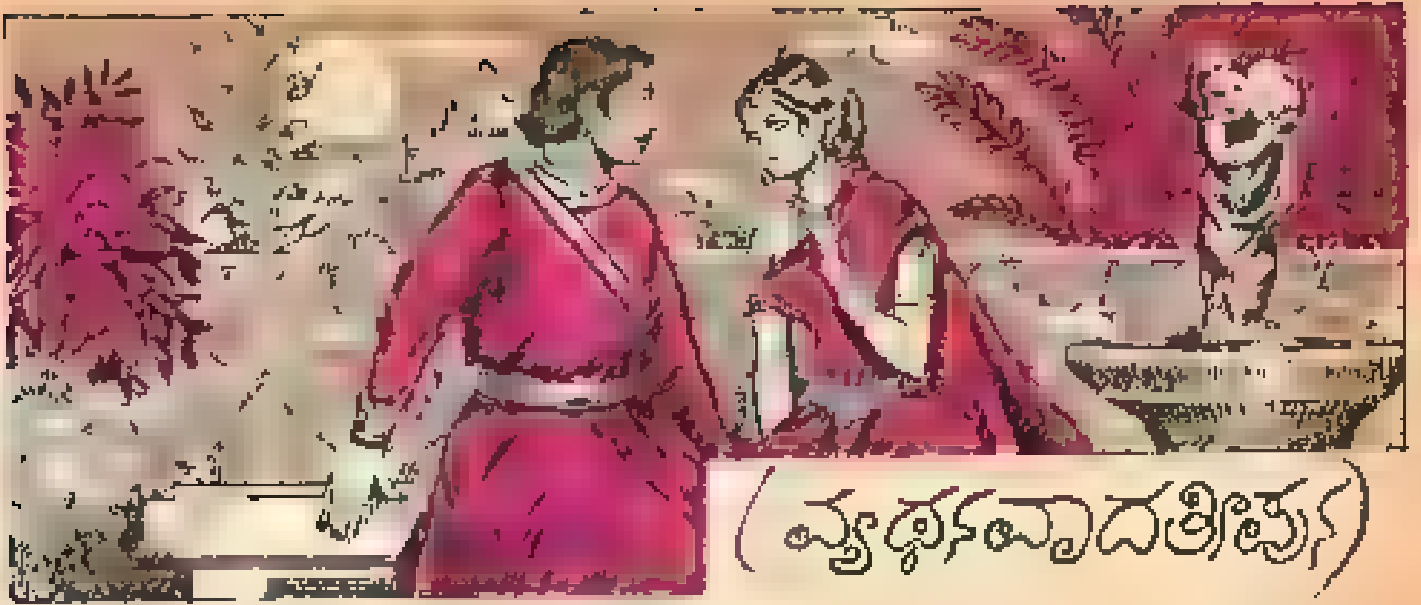
ಈ ವಿಷಯವು ಸಂಗೀತಾರ್ಥಮನಗೊ ಅತ್ಯರ್ಥವೆನಿಸಿತು. ಅವರು ಜಮೀನುದಾರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತ “ಅಯ್ಯಾ, ತಾವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಹಳ ದಯವುಳ್ಳವರಾಗಿರುವಿರಿ. ಆದರೆ ಈ ಮೊದಲು ಪಾಠ ಮಾಡಿದ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನಿಗೆ ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳ ಕೂಡಾ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ಏನೋ. ಅವರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಅವರಿಗಿಂತ ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಗೌರವಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಶಾತ್ರನಾದೆನೋ ಕಾರಣ ತಿಳಿದರೆ ಸಂತೋಷ” ಎಂದನು.

ಜಮೀನುದಾರರು ಸಣ್ಣ ನಗುವಿನಿಂದ “ಹೇಳಿದರೆ ನೀವು ನೊಂದುಕೊಳ್ಳಲಾರಿರವ್ವೆ?” ಎಂದರು. “ಇದರಲ್ಲಿ ನಾನು ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುವಂಥಾದ್ದೇನಿದೆ?”

ನೀತಿಲ್ಲ ಹೇಳಿ ವ್ಯಾಸಂಗಿಗಳು ಸಂಗೀತಾರ್ಥಮನಿಗೆ “ನೀವು ಹಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಂಗೀತ ಹೇಳಿಕೊಡುವವರು. ಅವರು ಅತ್ಯಂತೋಪಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಡುವವರು. ಅವರಿಗೆ ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ, ಪಾಠಕ್ಕೆ ಇಂತಿಷ್ಟು ಎಂದು ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟುವಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಅವರ ಅಮೂಲ್ಯತೆಗೆ ಅವಮಾನ ಮಾಡುವಂತೆ. ಅವರ ಇವಿಡೀ ಅವರನ್ನು ಹೊಗಳಿದರೂ ಅಷ್ಟೇ! ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ಹೊಗಳಿಕೊಂಡವರು. ನನ್ನ ಹೊಗಳಿಕೆ ಇದುವ ಮೂಲೆಯದು ಹೇಳಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿತೆ ಎದ್ದೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಲು ಒಂದ ನಿಮ್ಮಂಥವರನ್ನೇ. ಆ ಮಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನೂ ಒಂದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆ?” ಎಂದರು ಜಮೀನುದಾರರು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸಂಗೀತ ಶರ್ಮನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು, ಜಮೀನುದಾರರನ್ನು ಅವಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಡುವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಳವಾಗಿ ನೊಂದುಕೊಂಡನು. ಅಮೇಲೆ ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನು ಆ ಊರಿನಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುವಾಗ, ಜಮೀನುದಾರರು ಮಹಾ ಸುಖ ಸೇರಿಸಿ, ಚಂಡಪ್ರಚಂಡನಿಗೆ ಕಂಕಣ ತೊಡಿಸಿ ಶಾಲು ಹೊದಿಸಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

(ವೃಥಾ ವಾದ ತಿಳಿವು)

ಅನೇಕ ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾಗಪಟ್ಟಣದ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ಶಕ್ತಿ ಸಿಂಹನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ಇಬ್ಬರು ಪ್ರಮುಖರು ರಾಜನ ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ, ಅವರ, ಅಭಿಮಾನಗಳಿಗೂ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದ್ದಿತು. ಅವರಲ್ಲಿೊಬ್ಬನು ಸೂರ್ಯವರ್ಮನೆಂಬ ಸಾಮಂತನು ರಾಜನಿಗೆ ಸಮೀಪದ ಬಂಧುವೇ. ಆತನಿಗೆ ಸೀಮಂತಿನೆಂಬ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಯ ಬಂದ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳೂ ಇದ್ದಳು.

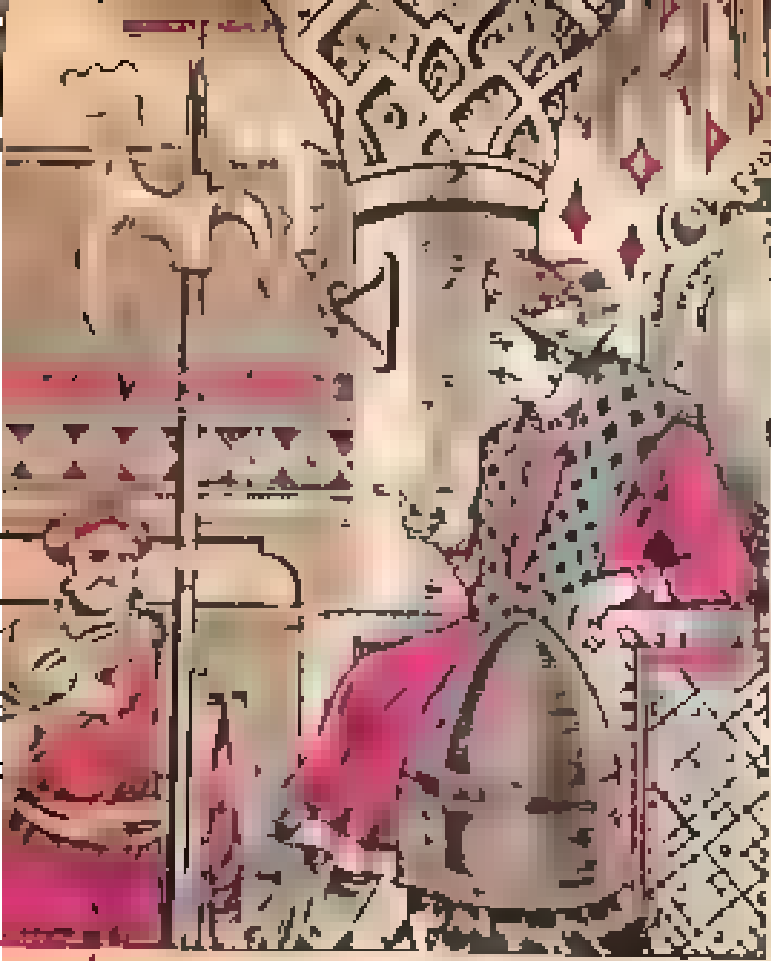
ಮಹಾ ರಾಜನಿಗೆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಿಯನಾದ ಎರಡನೇಯವನು ಚಂದ್ರವಾಲನೆಂಬ ಯುವಕ. ಅವನು ರಾಜನ ಪ್ರಧಾನ ಅಂಗರಕ್ಷಕ. ಮಹಾರಾಜನು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಕೂಡಾ ಚಂದ್ರವಾಲನು ರಾಜನೊಂದಿಗಿದ್ದು ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ವೀರ ಪರಾಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವನು. ಸಾಹಸ ತೋರಿಸುವನು. ಅನೇಕ ಬಾರಿ ರಾಜನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಪಣವೊಡ್ಡಿ ನಿಂತು ರಾಜನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ್ದನು.

ಯುದ್ಧರಂಗದಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಸಮಾನವಾಗಿ ಎರಡು ವೀರ

ಸಾಹಸ ಪರಾಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಸಾವಿನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಮಹಾರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಮಗನೊಂದೆ ಹೆಚ್ಚು ಮನ ಕಾಣದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರಲು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜಭಟರನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಚಂದ್ರವಾಲನನ್ನು ದೇವರೆಂತ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಕುಮಾರಿಯಾದ ಸೀಮಂತಿನೆಂಬ ಮೊದಲನೆಯವಳು ಚಂದ್ರವಾಲನ ಮೇಲೆ ಪೀಡೆ ಎತ್ತಿವಳು. ಈಗ ಅವಳೇ ತನ್ನ ಗಂಡನೆಯ ಅರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ, ಚಂದ್ರವಾಲನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಮಾತಾಡಿ ಸಿದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಪ್ರೇಮಿಸಿ ಕೊಂಡುದರಿಂದ, ಯಾರು ಒಪ್ಪಿದರೂ ಬಿಟ್ಟರೂ ತಾವು ವಿವಾಹವಿಂಥನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನು ನಿಶ್ಚಯವೆಂದೂ ಭಂದರು.

ಚಂದ್ರವಾಲನು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಹಾರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ರಾಜನು ಸೂರ್ಯವರ್ಮನನ್ನು ಕರೆದು, "ನಿನ್ನ ಮಗಳು ಸೀಮಂತಿನಿಯನ್ನು ಚಂದ್ರವಾಲನು ಪ್ರೇಮಿಸುವ

ರಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಬೊಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ರಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಸೋಗುವೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಬಾಯಿಗೆ ಕಹಿ ಬಿದ್ದಂತೆ ಮುಖವು ಚಿರುಚಿತು. "ಅವರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಈ ಮದುವೆಗೆ ನಾನು ಎಂದಿಗೂ ಒಪ್ಪಲಾರೆ. ಅದು ನನ್ನ ಮಗನು ಚಂದ್ರವಾಲನನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸುವ ಕೆಲವರೆ ಕೂಡಾ ನಾನು ನಂಬಲಾರೆ" ಎಂದನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ.

ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಮಾರಿ ಸುಮಂತ್ರನೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ಮದುವೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ತಾನು ಚಂದ್ರವಾಲನನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸುವುದು ನಿಜವೆಂದು ಸುಮಂತ್ರನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ದತ್ತು ಕೇಳಿ, ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಕೊಟ್ಟ ಕೊಡಲಿನಿಂದ ಮಗಳನ್ನು ನಾಣಾಪಿಠವಾಗಿ ಬೈದನು. ಭಯಂಕರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೆದರಿಸಿದನು.

ಈ ಸಂಗತಿ ನಡೆದ ಮಾರಾಳ ದಿನದಲ್ಲಿ ಸುಮಂತ್ರನು ಮನೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವಂತೆ ಚಂದ್ರವಾಲನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಚಂದ್ರವಾಲನ ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವರನ್ನು ರೂ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯನು ಒತನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಆತನ ಮೂಲಕ ಕುಲದೇವರ ಪ್ತಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಲು, ಸದಾ ಐದಾಗಿ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿಕೊಂಡರು.

ಆ ಕಾಡು ಚಂದ್ರವಾಲನ ಸ್ವಂತದ್ದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಾಜನು ಚಂದ್ರವಾಲನಿಗೆ ಕೊಡದ ಹೊರಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಅದರ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಕೋಕ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಮುತ್ತವೆ ಇರುವ ಒಂದು ಗಾಡು ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸೊಗಸಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಚಂದ್ರವಾಲನು ಅಂಜ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಳಿರುವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಮಹಾರಾಜನೊಂದಿಗೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮೂಕಾದನು. "ಈಗ ನನಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥ ಮೂಂದೆ ತಲೆಮೆತ್ತಿ ತಿರುಗದ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂತು. ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ದೊಡ್ಡವಂತೆ ನೀವು ಹೇಳಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಚಂದ್ರವಾಲನು ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಎದುರು ಬದನಲ್ಲ" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ರಾಜನು ಇವನನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ನಾನು ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದರಿಂದ ಎನ್ನೂ ಹೇಳದೆ ಎನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟನು.

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು, ರಾಜನಿಂದ ಎನ್ನೂ ಒಂದು ಮಾಯಿ ಬಿಡುವೆಂದು ಊಹಿಸುತ್ತ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದನು. ಅದು ಕುಂದಿದ ಝೆಪ್ಪೆ ಎತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿತು. "ಮಹಾರಾಜರೇ ! ಚಂದ್ರವಾಲನು ನನ್ನ ಕೊಡಲಿನೊಡನೆ ಎರಾಕ್ಕಾರ

ದಿಂದ ಅವಹೇಳನವಾಯಿತು. ಹೋಗಿ, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನ್ಯಾಯವೆಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳಲಾರರು. ಅದುದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ತಿರುಗಿ ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಆ ದುಷ್ಕೃತನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿ, ನನಗೆ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಮಹಾಪಭಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಲೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಈಗಿರುವನು ಎನಾದರೊಂದು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು. ಅವನು ರಾಜಭಟರನ್ನು ಕರೆದು, "ನೀವು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಚಂದ್ರಪಾಲನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತನ್ನಿರಿ. ಸೀಮಂತಿನಿಯನ್ನು ಕ್ಷೇಮ ಭದ್ರತೆಯಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಸೂರ್ಯವರ್ಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರಿ" ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

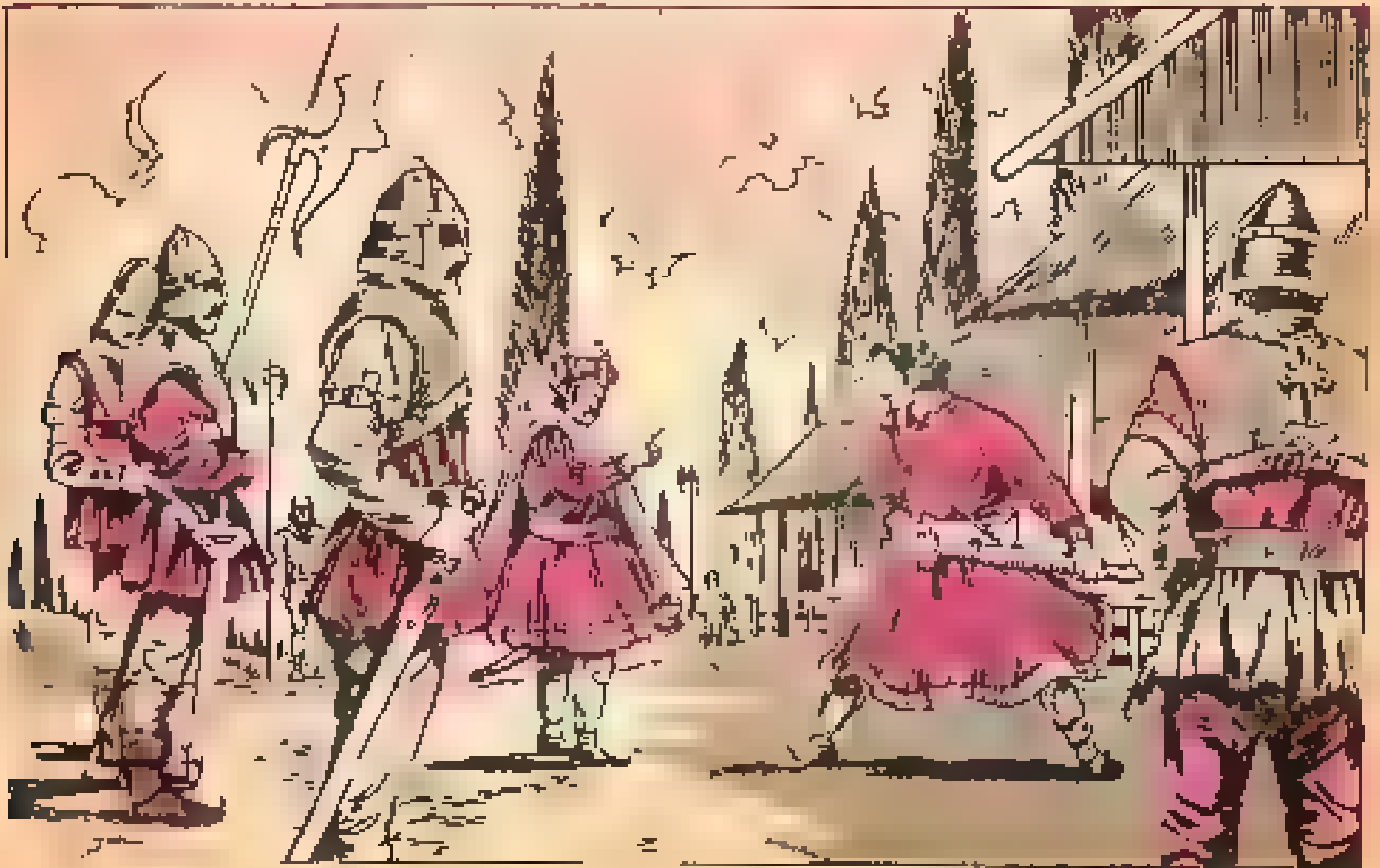
ಕೊಡಲೇ ರಾಜಭಟರು ಅತೋಕವನಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಕೂಡಾ ಕತ್ತಿಬಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಮಹಾವೀರನಂತೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೋದನು.

ನಿಜಕ್ಕೂ ರಾಜಭಟರಿಗಿಲ್ಲಾ ಚಂದ್ರಪಾಲನ ಮೇಲೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದಿತು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ

ಮಾಡುವುದೋ, ಬಂಧಿಸುವುದೋ, ಒಲಾತ್ಕಾರಿ ಸುವುದೋ ಅವರಾರಿಗೂ ಇಷ್ಟವಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಇಷ್ಟರನ್ನು ಮುಂದಾಗಿ ಕೊಂದ ಪಾಲನ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು.

ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ತನ್ನನ್ನು ಬಂಧಿಸಲು ರಾಜ ಭಟರೊಂದಿಗೆ ಒಂದುತ್ತಾನೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಚಂದ್ರಪಾಲನು ಸೀಮಂತಿನಿಯನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು, ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿವೊಂದು ರಹಸ್ಯ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರಲು ಹೇಳಿ, ಕೆಲವು ಗುಡಿಸಲಿಹವರನ್ನು ಕಾವಲಿ ಗಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಕುಟೀರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗಿಲ್ಲಾ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ರಾಜಭಟರೊಂದಿಗೆ ಒಂದು, ಭಟರನ್ನು ಕುಟೀರದ ಸುತ್ತಲೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಬಾಗಿಲು ತಪ್ಪಿದನು.

ಕೊಡಲೇ ಚಂದ್ರಪಾಲನು ಹೊರಗೆ ಒಂದು, ಸೂರ್ಯವರ್ಮನನ್ನು ತಲೆಯಿಂದ ಕಾಲಿನ ವರೆಗೂ ನೋಡಿ, "ನಿಮಗೆ ಶೌರ್ಯವಿಧಿವೇನು? ಪರಾ

ಕ್ರಮವು ಕುಂತಿ, ಹೋಯಿತೆ? ಇಷ್ಟು ಮಂದಿ ಬೋದಿಗೆ ಬಂದಿರಾ? ಇವತ್ತು ನಾವೂ ಬೋದಿ ಎಂಬುದು ಸ್ವಪ್ನವಾಗಲಿ! ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಿ!" ಎಂದು ಸರಸ್ವತೆ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದಳು.

"ಹಿಂದೂ ಕೃಷ್ಣೋದನ ಯಾವ ಮೂಢವ ಕರ್ಮ ನಾಗೋ? ಒತ್ತು" ಎಂದಳು. ಈ ನಾ ತನ್ನ ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿ!" ಎಂದು ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಭಟರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಅದರ ಹಿಟ್ಟು ಭಟನೂ ನಿಂತಲ್ಲಿಂದ ಕದಲದೆಲ್ಲ ಚಂದ್ರಪಾಲನು ದ್ವಂದ್ವ ಮುದ್ದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗುವಾಗ, ಅದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟವ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ ಅನುಕೂಲವಿತ್ತು.

"ಸರಿ, ಹಾಗಾದರೆ ಹಿಡಿಯಿರಿ" ಎಂದು ಚಂದ್ರ ಪಾಲನು ರಾಜಭಟರ ನಡುವಿನೊಡನೆ ರಥದಿಂದ ತೂರಿಕೊಂಡು ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ಹಿಡಿದನು. ರಾಜ ಭಟರು ಹಾರಿ ಸರಿದು ಅವನಿಗೆ ಹಾರಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಹೋಯಿತು, ಅದನ್ನೂ ಹಿಡಿದು, ನಾ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗಿ ರಿಕ್ತ ಕುಲೀಂದೊಳಗೆ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಸಿಕ್ಕುಂಟಿಲ್ಲ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲ, ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಮಾಡಿದ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಯತ್ನವು ಬೋದಿಗೆಯಿಂದ ವಸ್ತುನಿರಂತಾಯಿತು.

ಇನ್ನು ರಾಜನನ್ನು ಸಂಬಂಧ ಪುರೋಜನವಿಲ್ಲ ವೆಂದುಕೊಂಡು ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಇನ್ನೊಂದು ಎತ್ತುಗಡೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಕೆಲ ಮಂದಿ ಕವಿ ಗಳನ್ನು, ಗಾಯಕರನ್ನು ಕರೆಸಿ, ಅವರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಪದ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, "ನಾವು ಕತೋಕ ವಾಣಿ, ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿರುವ ಚಂದ್ರಪಾಲನನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತ ಕೀರ್ತಿಸುತ್ತ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಡಿ. ಅವರಲ್ಲಿ ಅವನು ಲಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಭಟರು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿ ಅದಕ್ಕಾರೆ. ಅಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ನಿವೇಶನವನ್ನು ಬಾರಿಹಿಡಿದು ಹೋಗಬಿಡಿರಿ" ಎಂದನು.

ಈ ಖಾಸಾಯ ನೆಗ್ಗಿತು. ಕವಿ ಗಾಯಕರು ಚಂದ್ರ ಪಾಲನ ಕುಲೀಂದ ತಕ್ಕಿರತೋಗಿ, ಸ್ವೀಕೃತ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಹಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಸೂರ್ಯ ವರ್ಮನ ನೌಕರರು ಅರಣ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಚಂದ್ರಪಾಲನ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಇದಿರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಚಂದ್ರಪಾಲನನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ಮಹಾ ರಾಜಾ, ದೊಡ್ಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ವಿಚಾರಿಸಿರಿ!" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಚಂದ್ರಪಾಲನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀನು ಸಿಕ್ಕುಂಟಿಲ್ಲವನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಅಪಹರಿಸಿ ದಂತೆ ಇದಕ್ಕೆನು ಹೇಳುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದೇ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಆರೋಪವಾಗಿಯಿಲ್ಲದೆ, ನಾನು ನಿರ್ದೋಷಿಯೇ ನಿಜ. ಸಿಕ್ಕುಂಟಿಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿ

ಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಮದುವಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ" ಎಂದನು ಚಂದ್ರವಾಲ.

ಆಗ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಕೋಪಾಪೇಶದಿಂದ, "ನಾನು ಇನ್ನೂ ಕನ್ಯಾದಾನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಕಂದೆಯಾದ ನನಗೆ ಸೀಮಂತಿನಿಯ ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ಹಕ್ಕು ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ಈ ಮದುವೆ ನಡೆಯುವಂಥದಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಉಭಯರಿಗೂ ಹೇಗೋ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಸೀಮಂತಿನಿಯ ಮೇಲಿನ ಹಕ್ಕನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು, ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಚಂದ್ರವಾಲನೂ ಸಮ್ಮತಿಸಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನಿಗೆ ಇಬ್ಬಿಗಿಟ್ಟಿತು.

ಕೊನೆಗೆ ರಾಜನು ಬೇಸತ್ತು, "ಸರಿ, ತನ್ನ ಹಿಂಜ್ಜನ್ನು ಕೇಳಿ, ಸೀಮಂತಿನಿ ಇಬ್ಬರ ಹಕ್ಕಿರವೂ ಇರಬಹುದು. ಮರಗಳ ಎಲೆಗಳು ಉದುರುವ ವರೆಗೂ ಗಂಡನ ಹಕ್ಕಿರಬಹುದು, ಮರಗಳ ಎಲೆಯುಮರಿ ಬೋಳಾದ ಮೇಲೆ ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ ಒರಬಹುದು. ಮತ್ತೆ ಮರಗಳು ಬಿರುಂದಕೂಡಲೇ ಗಂಡನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಿಡಬೇಕು" ಎಂದನು.

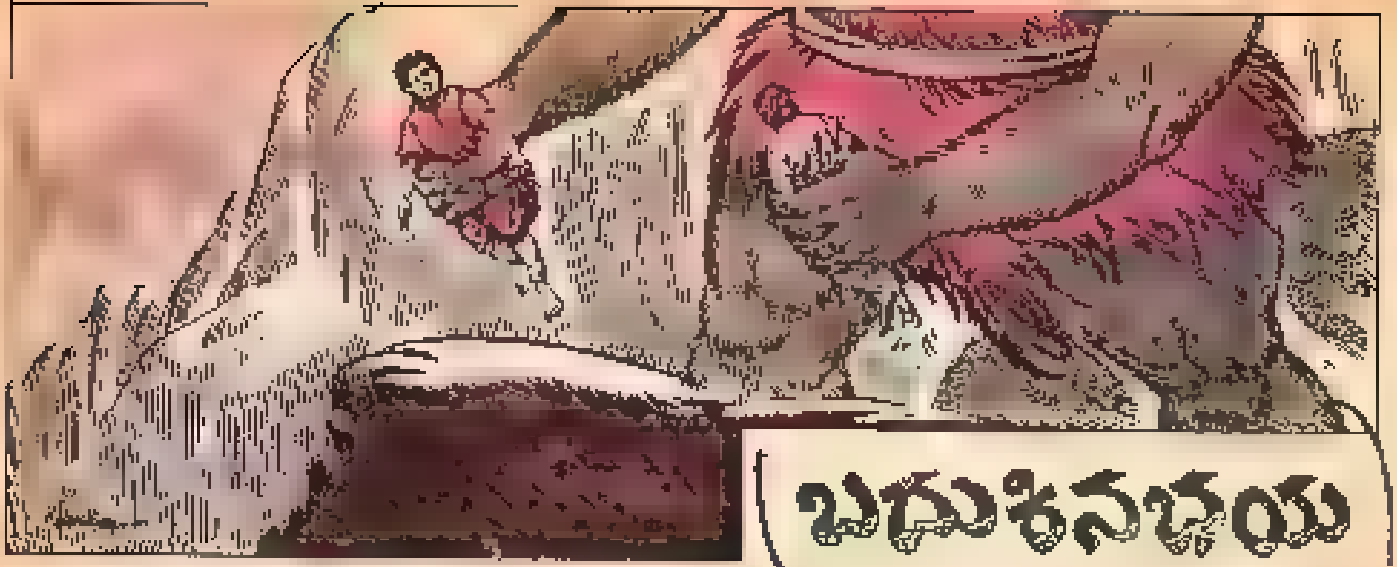
ರಾಜನ ಈ ತೀರ್ಪು ಸೂರ್ಯವರ್ಮನಿಗೂ, ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಚಂದ್ರವಾಲನಿಗೂ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ರಾಜನ ತೀರ್ಮಾನ ಇಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪದೆ ಗತ್ಯಂತವಿಲ್ಲ.

ಅನಂತರ ಕಾಠ ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು ಎಲೆಯುಮರಿವ ಕಾಣುವು ಬಂದಿತು. ಮರಗಳೆಲ್ಲಾ ಬೋಳಾಗುತ್ತ, ಬಂದುವು, ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ತನ್ನ ಆಳಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ರಾಜನ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕರೆತರಲು ನಿಯೋಜಿಸಿದನು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಅವಳು ತೊರಗಿಯಿರಲು ಮತ್ತೆ ಗಂಡನುಬಳಿಗೆ ಹೋಗಲಾಗದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು.

ಸೀಮಂತಿನಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಆಳುಗಳು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದಳು. ಅನಂತರ ಅವರೊಂದಿಗೆ, "ಎಲೆಗಳು ಉಮರಿ ಮರಗಳು ಬೋಳಾದ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ನಾನು ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕು" ಇಲ್ಲಿನ ಮರಗಳ ಎಲೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಉದರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮರಗಳು ಬೋಳಾದ ಮೇಲೆ ಹಾಗೆಯೇ ಒರಕ್ಕೆಬಂದು ಹೇಳಿ" ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಸತ್ತು ಮುತ್ತಲೂ ಇರುವ ಆಶೋಕ ವೃಕ್ಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಹೇಳಿದುದು ಐವರೂ, ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಆಳುಗಳು ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

ಆಶೋಕವೃಕ್ಷಗಳು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಉದುರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದಿಗೂ ಆ ಮರಗಳು ಬೋಳಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುದರಿಂದ ಸೀಮಂತಿನಿ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಬದುಕಿನ ಭಯ

ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಊರಲ್ಲಿ ವೀರಪ್ಪನೆಂಬ ಭಿಕ್ಷುಕ ನಿಧನನು ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಒದುಕಿನ ಮೇಲೆ ಅಸತ್ಯಮುಟ್ಟಿ ಕಡೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಮೂಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂಬ ಗಟ್ಟಿ ಎತ್ತ ಯಕ್ಕೆ ಒಂದನು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಗುಡ್ಡದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅನಂದ ನೊಮ್ಮೊಬ್ಬನು ಏನೂ ಕೋರದೆ ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಮಾತಾಡಿಸಿದಾಗ ಅನಂದನೂ ಬೇವಿತದ ಮೇಲೆ ಬೇಸತ್ತು, ಅತ್ಮವತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದವನೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಸಾಯಲು ಧೈರ್ಯವಾದುದು, ಜತೆಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಸಿಕ್ಕಿದುದರಿಂದ ಅನಂದನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು, ಇಬ್ಬರೂ ಗುಡ್ಡವನ್ನೇರಿ, ಒಂದು ಪಾತಳಿಗೆ ಧುಮುಕಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ, ಹಕ್ಕವ ಗುಹೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಭಯಂಕರ ರಾಕ್ಷಸನು ಹೊರಬಿದ್ದು, ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು.

ವೀರಪ್ಪನೂ ಅನಂದನೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆದರದೆ, "ಒಳ್ಳೆದೇ ಆಯಿತು ನಾವು ಸಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದೆವು. ನಾವಾಗಿ ಸಾಯುವ ಆ ಕಷ್ಟ ತಪ್ಪಿತು. ಒಬ್ಬನ ಹಸಿವಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟು !" ಎಂದರು.

ರಾಕ್ಷಸನು ಅಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಮೂಡಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಕಷ್ಟ ನಿಮಗೇನು ಒಂತೆಂದು ಕುತೂಹಲ ದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ವೀರಪ್ಪ, "ನಾನೊಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕ ನನ್ನ ತಂದೆ ತಾತಂದಿರು ಕೂಡಾ ಭಿಕ್ಷುಕರೇ. ನನಗೆ ರೋಸಿ ಹೋಯ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಸಹ್ಯ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡಕೋರಣ ಹಾಗಿದ್ದಿ. ಸೋಮಾರಿ ಮೈಗೆ ಅಂತ ಬಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಬದುಕು ಪುದೇ ಬೇಡನ್ನಿಸಿತು " ಎಂದನು.

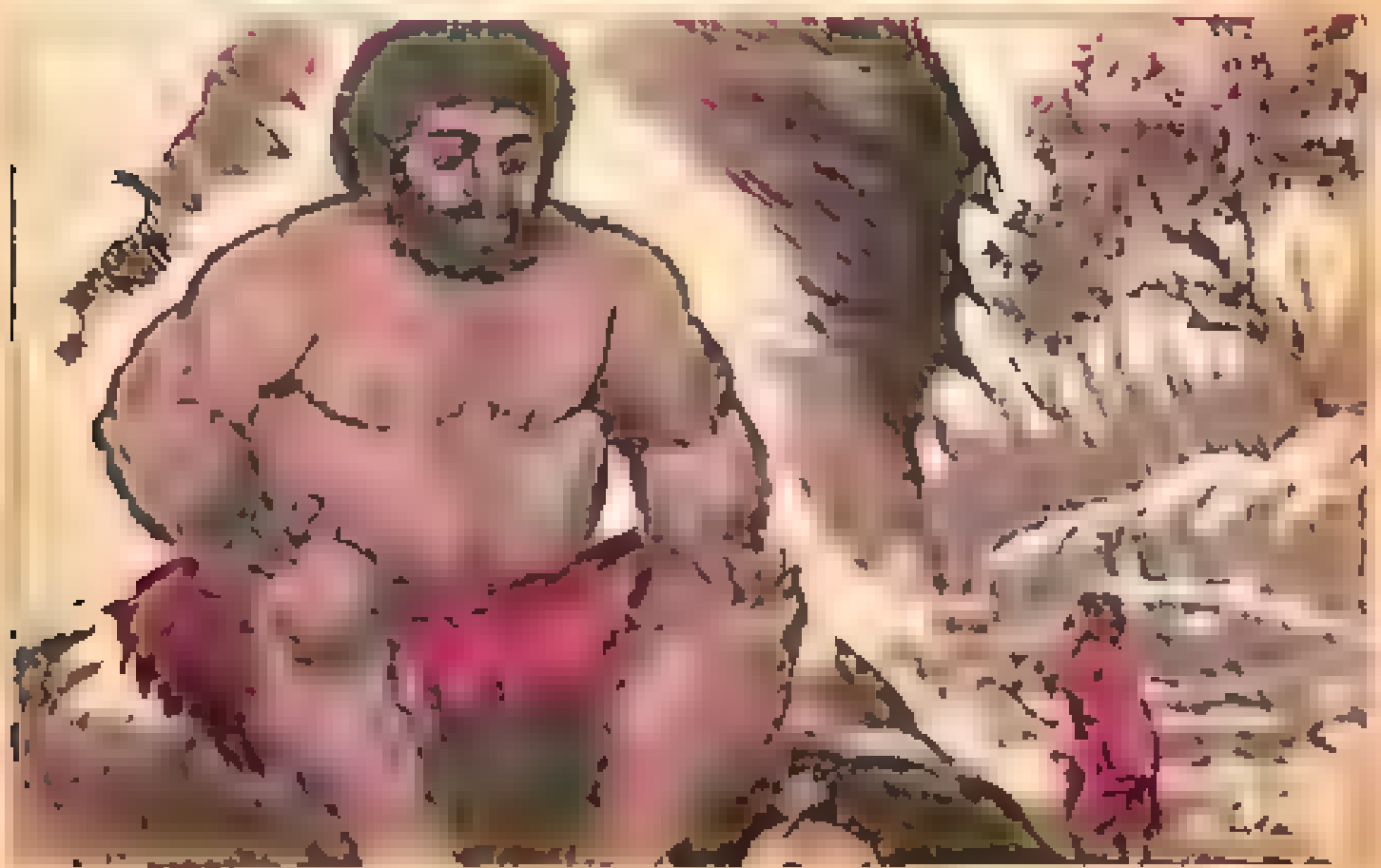
ರಾಕ್ಷಸನು ಅನಂದನನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಕೇಳಿದನು. ಅನಂದನು ಚಿಂತೆಯ ಮುಖದಿಂದ, "ನನ್ನ ಕಷ್ಟ ಏನು ಹೇಳಲಯ್ಯಾ ! ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಲವೊಂದೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮಿತಿಮೀರಿದ ವರ್ಗಗಳ ಹುಚ್ಚು ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಗೆ ಮೀರಿದ್ದನ್ನು ಹೇಗೆ ತರುವುದೆಂದರೆ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾಲು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಒಂದು ಕೆವುದೇ ಭಯಂಕರವಾಯಿತು. ಸಾಯುವುದೇ ನಿಶ್ಚಿತವೆ ಎನಿಸಿತು. ನಿನ್ನಿಂದ ಆ ಕಾರ್ಯ ಬೇಗನೇ ಆಗಲೆಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮುಗಿಸಿಬಿಡು " ಎಂದನು.

[illegible]

ತರುವಾಯ ಎರಡನೇ ಬೆಲವನ್ನು ಆನಂದ
ನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು "ಈ ಧಾರ್ಮಿಕ ನಿತ್ಯ ಹೇಳಿಕೆ ನಗ
ಗೊಳ್ಳು. ಮೂರ್ಖ. ಅಕ್ಕಕ್ಕೆ ತ್ಯಾಜ್ಯವಾಗಬೇಕು
ಬೇಕು. ಸಾವು ಆದರೆ ಭಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳು
ವಂತನಾದ ನೀನು, ಹೊರಟಿಗೆ ಹೆದರಿ ಪಯಲು
ಬಂದದ್ದು ನಾಚಿಕೆ ಗೆಡು" ಎಂದನು.

ವೀರಭಟ್ಟನಿಗೆ ಹೊಳಿದಂತೆಯೇ ಒಂದು ವರ್ಷದ
ಮುನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ತನ್ನನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿ ಇರಾಕೆ ಗು
ಲನಂದನಿಗೂ ಪೇಳಿದನು ಆ ರಾಕ್ಷಸ, ಇಬ್ಬರೂ
ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ
ಹೋದರು.

ಒಂದು ಪರ್ವ ಕಳೆದ ಕೂಡಲೇ ವೀರಪ್ರಸನ್ನ
ಗುಡ್ಡದ ಗುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಗುಡ್ಡದ ಗುಡಿಯ
ಮೇಲೆ ಕವನ ರಚಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಮಹಾ ಪಾಂಡು
ಪಾಂಡು ಗುಡಿಯ ಮಹಾ ಪಾಂಡು ಮಹಾ ಪಾಂಡು
ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ. "ಕಲ್ಪಕೂಟವು ನನ್ನ
ಮೇಲೆ ಇದೆ. ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಬಂದಿದೆ.
ಒಂದು ಕೊಡು. ಬಿಡು. ಒಂದು ಕೊಡು.
ಕವನ ರಚಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳೆದ ಕಲ್ಪಕೂಟವು
ಕಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿದ ಮಹಾ ಪಾಂಡು. ಕಟ್ಟಿದ
ಪಾಂಡು ಕಟ್ಟಿದ ಮಹಾ ಪಾಂಡು. ಕಟ್ಟಿದ
ಒಂದು ಕಟ್ಟಿದ ಕೂಡಾ ಬಿಡು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.
ನಿಮ್ಮ ಭವ ನಿನಗೆ ಕೊಡುಕೊಟ್ಟಿ" ಎಂದನು.

ರಾಕ್ಷಸನು ವಿರಪ್ಪನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಧಾವ
ಜಾಲವನ್ನು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅನಂದನು ಬಂದನು. ಅವನ
ಬಂದೆ ಒಟ್ಟು. ಕ್ಷಿಯೂ ಇದ್ದಳು. ಅವಳ ಕೊರಗಿದ್ದ
ಬಂದು ಮಂಗಳ ಸೂತ್ರದ ಹೂರತು ಶರೀರದಲ್ಲಿ
ಲೀರೆಯವ ಬಾಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬನ
ಬಳಿಗಳ ಮೂತ್ರನು ಇದ್ದುವು. ಚ್ಯವನೊಂದು ಗುಟು
ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿತು.

ರಾಕ್ಷಸನೂ ವಿರಪ್ಪನೂ ಅವಳನ್ನು ಅಕ್ಕಯ್ಯ
ದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಅನಂದನು "ಅಯ್ಯಾ,
ಇವಳು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಮೇಲೆ
ರಾಕ್ಷಸನು ಕೊಟ್ಟ ಧಾವ ಬಿಲವನ್ನು ರಾಕ್ಷಸನ ಕಾಲ
ಬುಡದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟನು.

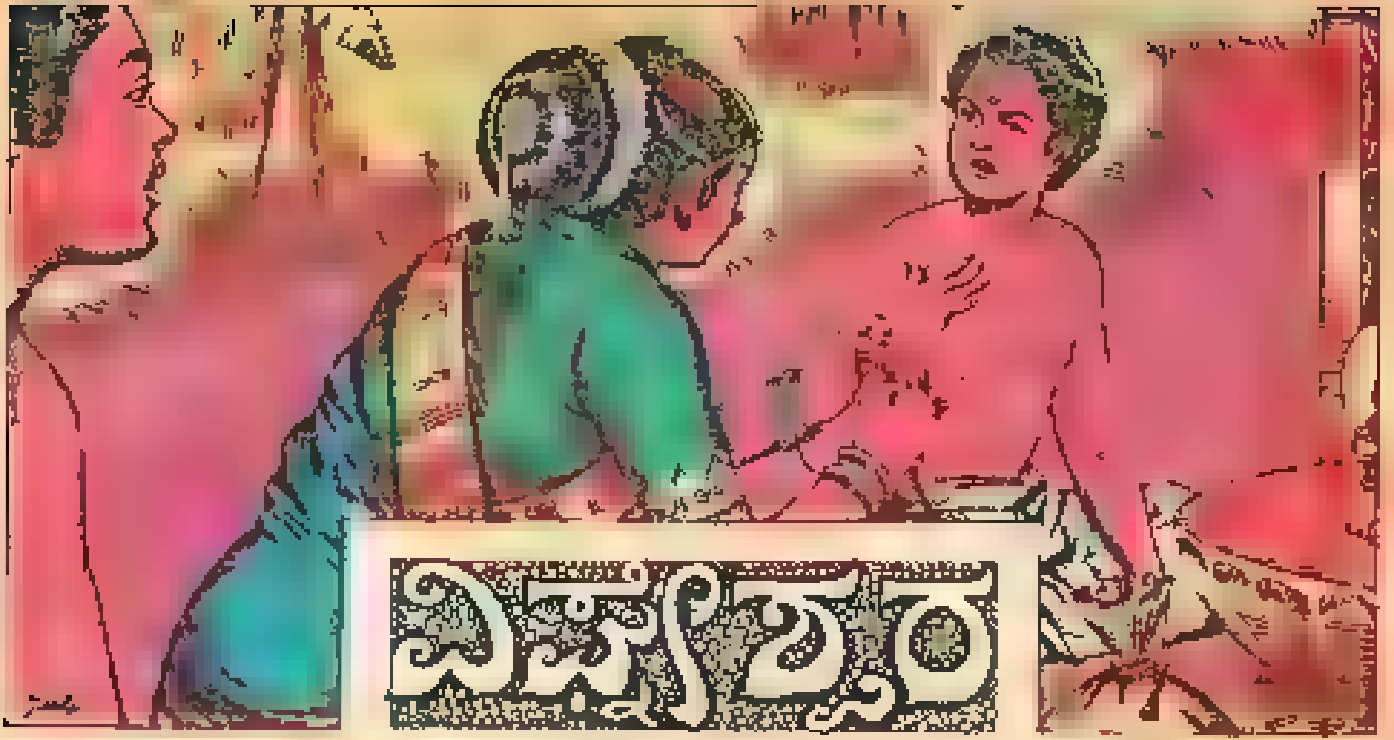
ರಾಕ್ಷಸನು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿಟು. "ಇದೇ ನಿದು ?
ಅಪ್ಪೆಯು ನಾಗಳ ಹುಚ್ಚು ಇರುವ ನನ್ನ ಹೆಂಡ
ತಿಯ ಮೈಮೇಲೆ ಯಾವ ಸುಷೂ ಇಲ್ಲ! ಇವಳ ನಗ
ಗಳ ಹುಚ್ಚು ಬಿಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಸಾದರೂ. ಹಿಂಸೆ
ಕೊಟ್ಟೆಯಾ ?" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತಿಗೆ ಅನಂದನು ಉತ್ಕರ ಕೂಡ ಲೇಲಿನ್ನು
ವ್ಯವರೋಳಿಗೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ. "ನಿಮ್ಮದು ರಾಕ್ಷಸ
ರೂಪವಾದರೂ ಲೇಲಿತಾ ಗುಣದವರು ನೀವು ನನ್ನ
ಗಂಡ ಈ ಗುಡ್ಡದವರೆಗೆ ಎಕೆ ಬಂದರೆಂಬುವನ್ನೂ.

ಇವಳಿಗೆ ನೀವು ಹೇಳಿದ ಮದ್ದಿ. ಮೂತುಗಳನ್ನೂ
ಇವರವಾಯಿಯಿಂದ ತಿಳಿದು ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು
ಗಂಡನಿಗೆ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಮೆಚ್ಚು ಬಿಡುವಿದ್ದ
ನನ್ನ ನಾಗಳ ಹುಚ್ಚು ಪೂರ್ತಿ ಬಿಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ
ಬಾಗಿಲ್ಲ. ನಾಗಳನ್ನೇ ತಡೆ ನಿಮ್ಮ ಮೂದಿಯ
ತ್ತೇನೆ. ಇವಾವುದೂ ನನಗೇ ಬೇಡ. ಗಂಡನೇ
ನನ್ನ ಮೊದ್ಲ ನಗ!" ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ
ಗಂಟನ್ನು ರಾಕ್ಷಸನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಳು.

ರಾಕ್ಷಸನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಗುಪ್ತವು ನಡೆಗುವ
ಹಾಗೆ ನಕ್ಕು. ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ವಿರಪ್ಪನ ಜಾಲ
ವನ್ನು ತಂದು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ಅನಂತರೂ ಅವನ
ಹೆಂಡತಿಗೂ ಅವನ ಜೀವಿ. ಗಂಟುಗಳನ್ನು ಕೇಮ
ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿ. "ನಿಮ್ಮ ಮೂವರ ಸ್ವಭಾವ
ದಲ್ಲೊಂದು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮೂರ್ಖರು ಬಂದ
ಮೇಲೆ, ಅಧನವೂ ನಾಗಳೂ ನಿಮಗೆಯಾವ ಕೇವಲೂ
ಮಾಡತಾರವು. ಸತ್ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮೂಲೋಗ
ವಾಗುವುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಇಷ್ಟು ಹೋಗಿರಿ"
ಎಂದನು. ಮೂವರೂ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ,
ಜೀವಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು
ಹೋದರು. ರಾಕ್ಷಸನು ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆಯೇ
ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮುಂದೆ ಒಳ್ಳೆದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ
ಒಡುಕಿದರು.

ವಿಜ್ಞಾಪಕ

ಶ್ರೀಮಂತ ಸುಂದರಿಯಾದ ಪ್ರಾಣಿ ಪದವಿಯೂ, ಮೂಲಕವೂ ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿರುವ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, ಚಿತ್ರಶಾಲೆಯೊಳಗಿಲ್ಲಾ ಕಿರುಗಿದರು. ಕಡೆಗೆ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿರಲು, ಹೊರಗೆ ಎಷ್ಟು ನೋಡುವ ಕೋಲಾಹಲವೂ ಅವರಿಬ್ಬರ ಗವಸನ್ನು ಸೇರಿ ಕುರಿತವರೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು, "ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಕಡಿಮೆ ಕಡಗಿಯ ಬಿಡ್ಡಾದ ವಿಗ್ರಹ, ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದರು. ಆ ಮಾತು ಇಬ್ಬರೂ ಸುಂದರಿಯರ ಕಿವಿಗೂ ಬಿದ್ದಿತು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೊಂಡನೆ ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ಸೂರಿ ಅಕ್ಕಾ ಅದೇನೋ ಕಡಿಮೆ ಎಂದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋದಳು. "ಅದೇನು ಕಡಿಮೆ" ಎಂದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಆ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದೊದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರದರ್ಶನಶಾಲೆಯೊಳಗೆ ಒಬ್ಬರೂ ಉಳಿದವಂತೆ, ಎಲ್ಲರೂ

ಕುಕ್ಕುವಂತೆ ಆ ಕರ್ಪಣೆಗೊಳಗಾದವರಂತೆ ಅವರನ್ನು ಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು.

ಪ್ರಾಣಿ ಪದವಿ ಕಡಗಿಯ ಎಂಟು ವರುಗಳ ಹೊರಕ್ಕೆ ವಿಗ್ರಹವು ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದೇನು ತನ್ನ ಕೊರಳಲ್ಲಿರುವ, ಮರಕತ ರತ್ನಗಳ ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು, ತಲೆಕೆತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ವಿಚಿತ್ರವೆ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಿರುವ ಹಾಗೆ ಸುತ್ತಿದಳು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು, "ಇದುಕೇನೋ ಮಜ್ಜೆ ಒಡ್ಡಿದೆ. ಪ್ರದರ್ಶನಶಾಲೆಯೊಳಗೆ ಮಹಾ ಮಹಾ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಹಿಟ್ಟು ಇವರ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿ ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದರು.

ಪ್ರಾಣಿ ಪದವಿ ಆ ಮಾತು ಹೊಳೆಯುತ್ತಾ ಕೊಂಡಿ. "ಇಲ್ಲಿರುವ ಈ ವಿಗ್ರಹವೆಲ್ಲ ಯಾವ ವಿಶೇಷವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಕನ ಕನವೆ ಸ್ವಿಡ್ಜರ್ಲೆಂಡ್ ಆ ವಿಶೇಷವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಗ್ಧಗೊಳಿಸಿತು. ಬಾಲರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮನ

ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಬಾಲರು ದೇವರಿಗೆ ಸಮಾನರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲವೆ ? ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅವರ ಆಲೋಚನೆ ಶ್ರೀಮದೇವಕೀಮತು ನಾವು ಬರವಾ ವಹಿಸಿಕೊಂಡವು." ಎಂದಳು.

"ಕೇವಲ ಮಣ್ಣಿನ ಶಿಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ, ಅಪೋಘತೆಯನ್ನೂ, ಬೇಡಿ, ಸುಣ್ಣ, ಮಣ್ಣು, ಆರಗಿನ ಕುಳುಮಗಳಿಂದಲೇ ಮೂಡಿಸಿ, ಮೂರ್ತಿಮಂತವಾಗುವಂತೆ ತಿದ್ದಿ ಕೊಡಿದ ಈ ಬಾಲ ಚಿತ್ರಕಾರನ ಪ್ರತಿಭೆ ಅತ್ಯವೋಪ ವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಕೊಡುವ ಬಹುಮಾನವು ಅಕ್ಕಲ್ಲ " ಎಂದಳು ಮೋಹನ.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರನ ವೃದ್ಧ ಜನನ ಜನಕರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಂದರು.

"ಕಂದಾ, ಪಾವನು ! ವಾತುಪಿಗಣಪತಿಯ ಕೈಗೆ ಬಂದ ಮುಖ ಅನ್ನೇಷಣೆ ಫಲಿಸಿತು. ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ

ಹುಡುಕಿದೆವು. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವನಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಅತ್ಯಾನಂದಪಡಿಸಿದ ! ನಿನ್ನನ್ನು ಪಡೆದ ನಮ್ಮ ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು." ಎಂದು ತಂದೆತಾಯಿಯರು ಕುಮಾರನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಅನಂದಭಾಷೆ ಸುರಿಸಿದರು.

ಆಗ ವಿಚಿತ್ರನು ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ತಾರುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ತಂದೆತಾಯಿಯರನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗಾದ ಅನಂದ ಅಪ್ರಿಪ್ರಾಪ್ತ. ಹಿಂದಿನ ಸಂಗತಿ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅವನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದುವು. ತನ್ನ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಏನೆಂಬುದೂ ಅವನಿಗೆ ಈಗ ತಿಳಿಯಿತು.

ತಾನು ತಂದೆ ಮಗಂದಿರ ಈ ಸಮಾಗಮವನ್ನು ಕೊಂಡಿ ಪ್ರಸನ್ನವದನೆ ಅತ್ಯಂತ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ. "ಈಗ ತಾನೇ ನಮ್ಮ ಕೊರಿಕೆ ವರವೇರಿತು, ಇನ್ನು ನಾವು ಸಂತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಹರಕೆ ಸರಿಸ ಬಹುದು. ಈಗಲೇ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಅವನೊ ಸರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದಳು ಗೆಜ್ಜೆಯ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ರುಣಾತ್ಮರಿಸುತ್ತ.

ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಜನರು ಅಲಂಕಾರ ಚಪ್ಪರವನ್ನಿಟ್ಟು ಭವ್ಯವಾದ ಮೇದಿಕೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಬಿಟ್ಟರು. ಪ್ರಸನ್ನವದನ ವಿನಾಯಕ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಅಂಚಿಕೊಂಡಂತೆ ಕುಳಿತು ತಾಳ ಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತ. "ತಾಂವವ ಸೃತ್ಯಕರೀ ಗವಾಂವ" ಎಂದು ಕೀರ್ತನೆಮಿಸುತ್ತ ವಾರಂಭ ಸಿದಳು. ಆ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರಿದ ಜನರಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಯಬ್ದರಾದರು.

ಮೆದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹನನ ವಿದ್ವಾಂಸತೆಯ ಮಗ್ಗುಲ ಸೃತ್ಯಯೋಚುತ್ವಿರಲು, ಜನರು ಅನಂದ ತರಂಗಗಳಿಂದ ಪರವಶರಾಗಿ ಹಿಲಾಪಕೊಡಗಿದರು.

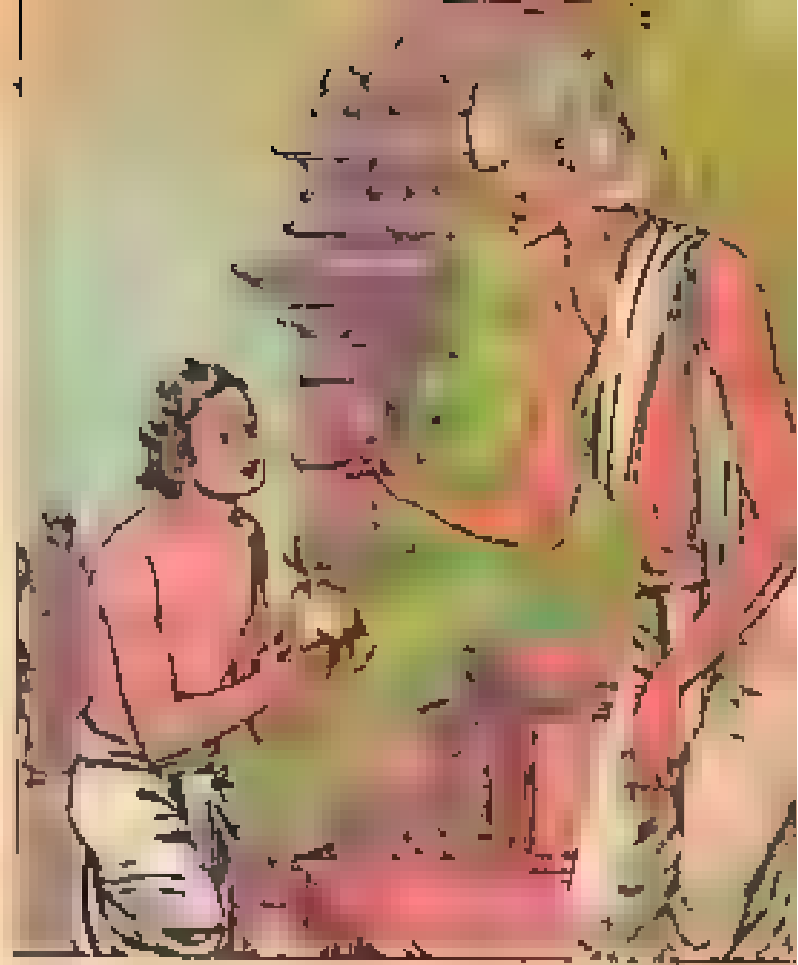
ಪ್ರಸನ್ನವದನೆಯ ಗಾಂಧ್ಯ ಗಜಾನನ ಪಂಡಿತನ ಕಿವಿಗೂ ಕೇಳಿತು. ಆಗ ಗಜಾನನ ಪಂಡಿತನು ಲತಾಘಿಕ ವೃದ್ಧನಾಗಿ ಘನೇಷಿಷ್ಟಿ ಕದಲಲಾಗದ

ಸ್ವಕೀಯಶ್ಲೋಕವು ಅಂತರವಾಗಿ ವ್ಯಾಪ್ತವಾದ ಶಕ್ತಿ ಸತ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಕುತೂಹಲವೆದಿತು. ಅವನು ಓಡು ನಡಿಗೆಯಿಂದ ಚಪ್ಪರವ ವರೆಗೆ ಬಂದು, ಪ್ರಸನ್ನ ವದನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಕೈಗಂಪೆತ್ತಿ, ಕೋಡಿಸಿ ಸಾಪ್ತಾಂಗವಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಹಾಗೆಯೇ ಧ್ಯಾನಮುದ್ರೆ, ಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.

ಮೋಹನ ವ್ಯಕ್ತಮೂರುತ, ಮಾತುತ, ವಿಚಿತ್ರನು ಮೂಡಿದ್ದು ದೊಡ್ಡದಾದ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಅವರೊಳಗೆ ಯಾಗಿ ಎತ್ತಿ, ಹಗಲಿನ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಅವನು ನೋಡಿ ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಂಡ ಜನರು "ಅದ್ವೈ ಭಾರ ಹೊರಲು ನಿನ್ನಿಂದಾಗದವನು!" ಎಂದು ಕೂಗಿದರು.

ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಮೋಹನ ನಿನಗೆ ಇದನ್ನು ಹೊತ್ತು ಹೊತ್ತು ಅಧ್ಯಾಸ ತಾನೇ!" ಎಂದಳು ನುಂಗುತ್ತಾ. ಹಾಗೆ ಅವಳು ಆ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಾಚ್ಚಿದ ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಟಳು. ಜನರು ಕೂಡಾ ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧರಾಗಿ ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟರು. ಆ ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೋ ಮೂವರಾಗಿ ಹೋದ ಪ್ರಸನ್ನ ವದನೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ.

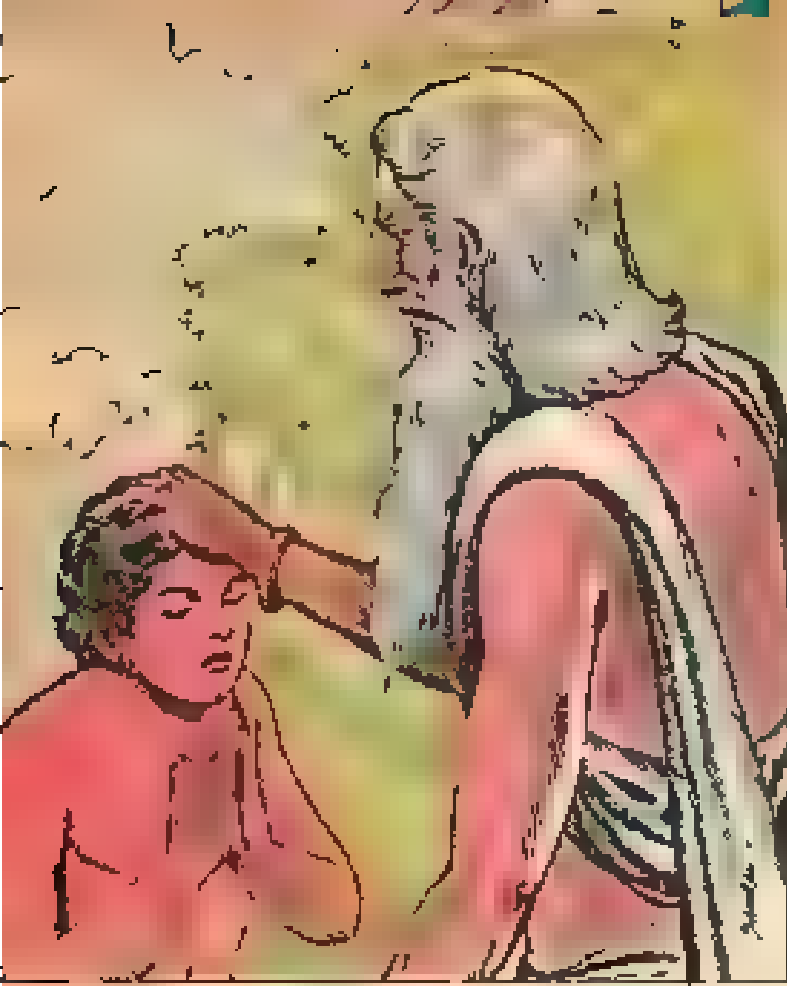
ಧ್ಯಾನಮುದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗಜಾನನ ಪಂಡಿತನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು, ಇದಿರಾದ್ದಿ ವಿಗ್ರಹವಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ವರಪ ಗಂಟ ತುಂಬ ಹೊಳೆಯುವ ಒಂಕಾರದ ವರಹಾಂ ಚಾಲವಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆತನ ಪಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೈಮುಗಿದು ವಿವೀಕನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವಿಚಿತ್ರನನ್ನು ನೋಡಿ "ನೋಡಿದೆಯೋ ಕಂದಾ! ಅಲಯದ ಮಂಟಪ, ಕಂಬ ಗೋಡೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಗಣೇಶರೀಲಯ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಕೋಟಾಯ ಮಾನ ಮಾಡು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಧನವನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನವದನನಾದ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನೇ ನೀನೆಗೆ ಒದಗಿಸಿ ದಾನೇ ನೋಡು!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎದ್ದನು.

ಗಜಾನನ ಪಂಡಿತನೂ, ವಿಚಿತ್ರನೂ ಮರುಮನೆಗೆ ಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಎರಡೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿದರು.

ಮೋಹನ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಅಲಯದ ಪುಷ್ಕರಣಿಯ ಬದಿಗೆ ಹೋದಳು. ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಒಮ್ಮೆಂದೊಮ್ಮೆಗೆ ಮೂವುವಾವಳು. ಅವಳಿಗೆ ಎದಲಾಗಿ ಇದೆಬೆರೆಯು ಗಣೇಶ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ಓಡಿ ಮುಳುಗಿ ಮೂವುವಾಯಿತು. ಆ ದೂರ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನು ಅದನ್ನು ಮೆಲೆಮೇಲೆ ನೋಡುವ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿತ್ತು.

ಇದೆ ವಿಗ್ರಹವೊಂದಿಗೆ ಮುಳುಗಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕೋಟಿ ಪೂರ್ಣಮೆಯ ಬೆಳುದಿಂಗಳ ಪ್ರಕಾಶವು ಬೆಳಗಿತ್ತು. ಆ ಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಯವಸ್ಥದಿಂದ ಅಲಿವಾಗುವ ತೋರುವ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನು ಹೆಣ್ಣಿನ ನಾಗಿ ಎಲ್ಲಿರಿಗೂ ಒಮ್ಮೆ ತೋರಿ, ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅಂತಃಕಾಶನಾದನು.

ಗಜಾನನ ಪಂಡಿತನು ವಿಚಿತ್ರನನ್ನು ಗಾಢಾರಿಂಗನ ಮಾಡಿ. "ಕಂದಾ, ಪಾವನಾ! ನಿನ್ನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ವಾತಾಪಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಪಾವನತೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ನಿನ್ನನ್ನು ಪಾವನ ಮಿಶ್ರನೆಂದು ಕರೆಯು ತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ಪಾವನ ಮಿಶ್ರನು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ ಮುಂದುವರಿಸಿ, "ಗರ್ಭಾಲಯ ಮುಖದ್ವಾರದ ಮೇಲೆ ಮಹಾಭಾರತ ರಚನೆಯ ಗೊಪತಿ..." ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಯುವಚಿತ್ರ ಕಾರನು ಪಾವನ ಮಿಶ್ರನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, "ಗುರುದೇವಾ! ನಿಮ್ಮ ಪಾವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು ಧನ್ಯನಾದೆನು. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಆನಂದ" ಎಂದು ಹಿಮ್ಮ ಪಾವನ ನಾಮಾಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮೊದಲನೆಯ ಎರಡು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಹೆಸರಿನ ಮುಂದೆ ಸೇರಿಸಿ "ಆನಂದ" ಎಂದು ಅನುವಾದ ನೀಡ

ಬೇಕು, ಈ ಆಲಯ ಮಂಟಪವು ಪಾವನ ಚಿತ್ರಾಲಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಪಾವನ ಮಂಟಪದ ಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ನಾನು ಪ್ರತಿಭಟನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದಿನ ವರಿಗಾಗಿ ನೀವು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅನುಗ್ರಹಿಸಿ ಗುರು!" ಎಂದು ತಲೆ ವಾಗಿದನು.

ಹೊಳೆಯುವ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಕೂದಲುಗಳಿಂದ, ನಿರಗೆ ಬಿದ್ದ ವಿಶಾಲ ಫಾಲದಿಂದ, ವಾರ್ಧಕ್ಯವು ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವಾರ್ಧಕ್ಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಬಿಡದ ಪಾವನ ಮಿಶ್ರನು ಮಂದಹಾಸ ಬೆಳಗಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಬೇಳತೊಡಗಿದನು.

ಭಗವಾನ್ ವ್ಯಾಸನು ತಾನು ಹೇಳುವಂತಹ ಮಹಾಭಾರತವನ್ನು ಒರೆಯಬಲ್ಲ ಸಮರ್ಥ ಲೇಖಕನು ಯಾರೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದು ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿ, ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನನ್ನು ಲೇಖಕನಾಗಿ ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿ ಮೂಯವಾದನು.

ಬ್ರಹ್ಮದೇವನ ಆದೇಶದಂತೆ ವ್ಯಾಸನು ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದನು.

ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ವ್ಯಾಸನ - ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ವ್ಯಾಸವರದರ್ಷಿ! ಮಹಾ ಭಾರತವನ್ನು ಷಾರ್ಫಿಯೋಚಿಸಿ ಎನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ - ಬೋಕೊಂದರು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒರೆಯಲು ಕುಳಿತೇಬಿಟ್ಟನು.

ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನು ತನ್ನ ದಂತದ ತುಂಡನ್ನು ಕಂಠ ವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ತಾಲವತ್ರದ ಮೇಲೆ ತಾಗಿದ ಆದರ ಮೂನೆಯನ್ನು ಎತ್ತದೆ ಒರೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು, ವ್ಯಾಸನು ಅರ್ಧನಿಮಿಷದ ನೇತ್ರಗಳಿಂದ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತ, ತುಟಿಯುಬಿಗಿಸಿಕೊಂಡು ನಿರ್ವಿಮಾವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಹೊಸದು.

ಕೃಷ್ಣನು ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ರಥಸಾರಥಿಯಾದನು. ಅನು ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದ ನುಡಿಮುತ್ತುಗಳು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಾದುವು. ಕಲಪಾತವು ಸಾಹು, ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ, ದೇವಗಾಂಧಾರ ರಾಗಗಳನ್ನು ಶ್ರುತಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಿತು.

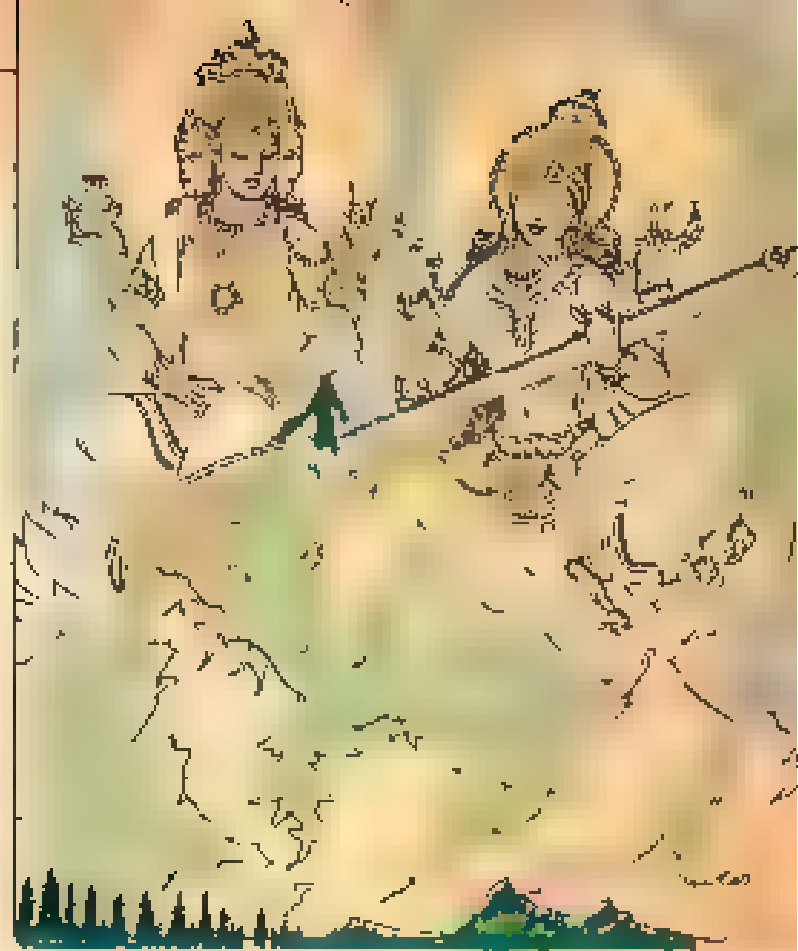
ಭೀಷ್ಮನು ಶರಶಯ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಿದನು. ದ್ರೋಣನು ಪದ್ಮವ್ಯೂಹವನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. ಹಕ್ಕು ಮಂದಿ ಸೇರಿದ ಹೊರತು ಅಭಿಮಾನು ವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸುಭದ್ರೆಯ ಪತ್ರಕೋಕದಂತೆ ಜಲಪಾತವು ಮುಖಾರಿ ರಾಗವನ್ನು ಸೂಸಿತು.

ಅರ್ಜುನನು ಕೋಪೋದ್ರೇಕದಿಂದ ವಿಜೃಂಭಿಸಿದನು. ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನಿಂದ ದ್ರೋಣನ ಅಂತ್ಯವಾಯಿತು. ಅನೇಕ ಅಂತರಾಯಗಳಿಂದ ನಿರ್ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕರ್ಣನನ್ನು ಕೊಂದ ಮೇಲೆ, ಅವನನ್ನೇ ನಂದಿದ್ದ ಮರ್ಯಾದಾನು ಪೂರ್ತಿ ಏಕಾಂಗಿಯಂತಾದನು. ಭೀಮನು ದುಶ್ಯಾಸನನ್ನು ಕೊಂದು, ಮರ್ಯಾದಾನನ ತೊಡೆಗಳನ್ನು ಗದಾಘಾತದಿಂದ ಮೂರನು ಶಾಕಿದನು.

ಜೂಜಾಟದಲ್ಲಿ ಸೋತು ಮೊದಲ ಧರ್ಮರಾಜನು, ಶಮ್ಮಂದಿರೊಂದಿಗೆ ವಿಜಯದಾಂವುಭಿಯನ್ನು ಮೊಳಗಿಸಿದನು.

ಕೃಷ್ಣನು ತನ್ನ ಅವತಾರವನ್ನು ಮಂಗಿಸಿದನು. ಪಾಂಡವರು ಪರೀಕ್ಷಿತರಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿ ದ್ರೌಪದಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಹಾಪ್ರಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು.

ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಾವಿಲ್ಲವೆಂದು, ಕಡೆಗೆ ನೆಲ್ಲುವುದು ಧರ್ಮವೇ ಎಂದು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವಂತೆ ಧರ್ಮರಾಜನು ಮಹಾ ಮೇರುವಿನ ಬಿಬಿರಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಒಂದು ಒಗೆಯ ಶಾಂತತೆ ಹರಡುತ್ತಾ, ಜಲಪಾತದ ಧ್ವನಿ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಾ ಒದಿತು. ನೋಡ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಸುತ್ತುವ ಕ್ಷಣ

ಗಂಧೀರ ವಿಶ್ವಪ್ಪವು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು. ವ್ಯಾಸನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಎಫ್ಫೇಶ್ವರನು ಒರೆಯುತ್ತಿರುವನೋ ಅಥವಾ ವಿಫ್ಫೇಶ್ವರನು ಒರೆಯುವುದನ್ನು ವ್ಯಾಸನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೋ ಎಂಬ ಹಾಗೆ ಚಕಚಕವೆ ಮಹಾಭಾರತದ ರುಜನೆಯಾಯಿತು.

ಸತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪದ್ಮಾಸನಸ್ಥನಾಗಿದ್ದ ಬೃಹ್ಮದೇವನು ಸಂಕೃಷ್ಣನಾಗಿ ಕರುಣೆಗು ಸೂಸುತ್ತ ಸರಸ್ವತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕಲೆಯೊಲಿದನು. ಅದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ ಸರಸ್ವತಿ ಮೀಕೆಯನ್ನು ಮೊಂಟುತ್ತ ಬ್ರೀ ರಾಗವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದಳು.

ಮಹಾಭಾರತವು ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಒರುತ್ತಿದೆ. ಕೊನೆಗೂ ಪರ್ವವು ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸರಸ್ವತಿದೇವಿ ಸತ್ಯಲೋಕದಿಂದ ಮಂಗಳಾಚರಣೆಯಾಗಿ ಆಲಾಪಿಸುವ ಬ್ರೀರಾಗದ ಮೀಣಾಣಾದವು ಜಾನು ಮೇಳುವ ಕಥೆಗೆ ಅಂತರಾಯವಾಗುವಂತೆ ವ್ಯಾಸನ ಕಿವಿಯೊಳಗೆ ರೋಷಲಿಸತೊಡಗಿತು.

ಇನ್ನೂ ಹೇಳಬೇಕಾದುದು ಎಷ್ಟೋ ಇದೆ. ವ್ಯಾಸನು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರ ತಡೆದು ಕಣ್ಣುಬಿಡಿಸಿ ಲೇಖಕನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆತನು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಅಂತರ್ಧಾನ ನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಒರೆದು ಅಣಿಬಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮಹಾಭಾರತ ಗ್ರಂಥದ ಮೇಲೆ ಆಕಾಶದಿಂದ ಅಕ್ಷತೆಗಳು ಬೀಳುವಂತೆ. ಪುಷ್ಪಗಳು ಜಲಜಲನೆ ಉದುರಿದುವು.

ವ್ಯಾಸನು ಅತ್ಯಾತುರದಿಂದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ತಾನೆನ್ನೂ ಹೇಳ ಬೇಕಾದದನ್ನು ಕೂಡಾ ಒಂದಕ್ಷರವನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಿತು !

ವ್ಯಾಸನು ಅನಂದಾತ್ಮಯಗಳಿಂದ ಗಣೇಶನಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಮಸ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು, ಮಹಾಕವಿ ವೀಣೆಯಿಂದ ಹೊರಡುವ ಹಂಸಧ್ವನಿರಾಗವು ಕೇಳ ತೊಡಗಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದ ನಾರನರು. "ಎವಿಂದು ಮಹಾ ಭಾರತ ಮಹರ್ಷೇ ! ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಪರಿವಶನಾ ದಂತಿದೆಯಲ್ಲಾ !" ಎಂದನು.

ವ್ಯಾಸನು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾರನ ನೋಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

"ಅಂದರೆ ನೀನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಹೇಳುವ ಮೊದಲೇ ನಿನ್ನ ಲೇಖಕನು ಒರೆದಿದ್ದಾನೆಂದಾಯಿತು.

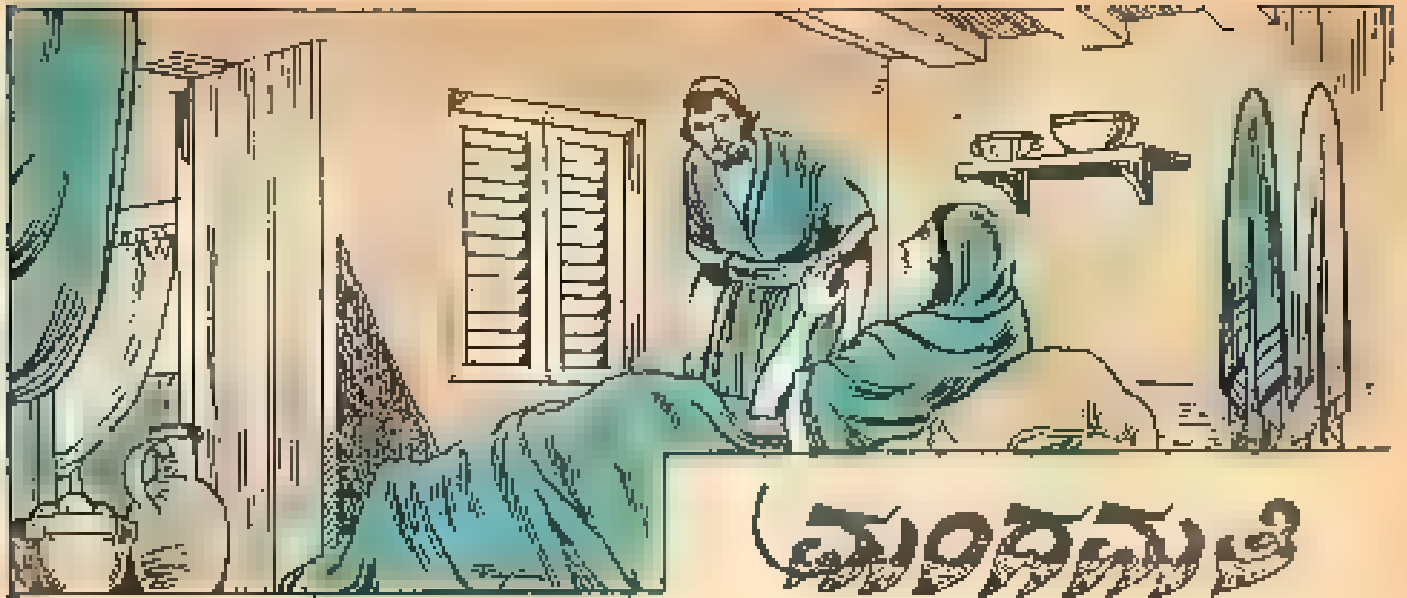
ಅವನು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೇ ಹೊಕ್ಕಿರುವ ನೆಂದಾಯಿತು." ಎಂದನು ನಾರನ.

"ಹೌದು, ನಾರದಾ, ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆದಿದೆ ಅಂತಹ ಲೇಖಕನು ಎಂತಹ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೂ ದೊರೆಯಲಾರನು. ನಾನು ಕನ್ನನಾದೆ ! ನನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪವು ಜಯಪ್ರದವಾಯಿತು. ಈ ಮಹಾಭಾರತ ವನ್ನು 'ಜಯ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದೆಯೂ ಕರೆಯು ತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ವ್ಯಾಸನು ಮತ್ತೆ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರ ನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದನು.

ಮಹಾಭಾರತ ಗ್ರಂಥಗಳ ಹತ್ತಿರ ಮೊದ್ಲ ದೊಂದು ಜ್ಯೋತಿ ಬೆಳಗುವುದು ಕಂಡಿತು. ಆ ಜ್ಯೋತಿ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನ ಆಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಹೀಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿದ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನು, "ವ್ಯಾಸ ಮಹರ್ಷೀ ! ನಿನ್ನ ಮಹಾಭಾರತವು ಅದ್ವಿತೀಯ ಕಾವ್ಯವಾಗಿ, ಭಂಜಿಮವೇದವೆಂದು ಮುಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಕೀರ್ತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತ, ಅಮರವಾಗುತ್ತದೆ." ಎಂದು ಅಶೀರ್ವಾದಮಾಡಿ, ಅಂತರ್ಹಿತನಾದನು.

ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನಿಂದ, ಅವನ ದಂತಕಂಠದಿಂದ ಒರೆಯಲ್ಪಟ್ಟು, ಅಕ್ಷರಸಿದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ಮಹಾ ಭಾರತವು, ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾರಸ್ವತಾಕಾಶ ದಲ್ಲಿರುವ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ನಡುವಿನ ಚಂದ್ರನಂತೆ ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. (ಸಮಾಪ್ತಿ)

ಮಂತ್ರನುತಿ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಲೆಬನಾನ್ ದೇಶದ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ದಂಪತಿಗಳ ಜೋಡಿಯೊಂದಿತ್ತು. ಗಂಡನ ಹೆಸರು ಹಾನಿ. ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರು ಮರಿಯಂ. ಹಾನಿ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವನಾದ ಜೊಡ್ಡ ಮಂದನುತಿ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಗುಡ್ಡದಷ್ಟು ಉದಾಸೀನ. ಆದರೆ ಮರಿಯಂ ಹಾಗಲ್ಲ: ಒಹಳ ಗಟ್ಟಿಗಿತ್ತು. ಚುರುಕಿನವಳು. ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಉಳ್ಳವಳು. ಬುದ್ಧಿವಂತೆ ಅವಳು ಭಾಗ್ಯವಂತರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಸಮುಸುರೆ ಮುಂಕಾಮವಾಗ್ಗೆ ಮಾಡಿ, ತನ್ನನ್ನೂ ಗಂಡನನ್ನೂ ಪೋಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಡನನ್ನು ಕೂಡಾ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಏನಾದರೂ ಸಂಪಾದಿಸಿ ತರುವಂತೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇರುವಳು. ಆದರೆ ಹಾನಿ ಅವಳ ಮಾತನ್ನೂ ಈ ಕಿವಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ ಆ ಕಿವಿಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟು, ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ತನ್ನ ನಾಡಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಬಿಡುವನು.

ಒಂದು ದಿನ ಮರಿಯಂ ಏನೋ ಮೈಸರಿಯಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾಗದೆ ಹೋದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವ ಹಾನಿ: ಮೇಲೆ ಒಹಳ ಕೋಪ ಎಂತು. "ಇವತ್ತು ನೀವು ಏನೋ ಒಂದು ಕೆಲಸ

ಮಾಡದೆ ಹಣ ತಾರದೆ ಹೋದರೆ ನಮಗಿದ್ದಿಗೂ ಉಪಯೋಗವೇ ಗತಿ. ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮ ನಾಯಕರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಏನೋ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿರಿ. ಅವರ ಮನೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತೆ ಕದ್ದವಾ ನಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ.

ಹಾಗೆ ಹಾನಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಬಂತು. ಬರುವುದು ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಗ್ರಾಮ ನಾಯಕನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಗ್ರಾಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಹಾನಿಯ ಮಂದ ಬುದ್ಧಿಯೂ, ಹೆಂಡತಿಯೇ ಅವನನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಕೆಲಸದೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಒಳ್ಳೆಯವಳಾದ ಅವಳ ಗಂಡನು ಒಂದು ಕೆಲಸ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಗ್ರಾಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋಣ ವೆಂದುಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ ನಾಯಕನು ಹಾನಿಯ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಬರಗಾರದ ದೀನಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಮೊದಲು ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕತ್ತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒರಲು ಹೇಳಿದನು. ಹಾನಿ: ಆ

ಪ್ರಕಾಶ ಬೀರೂಟ್ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ಸಂತೆಯಿಂದ ಬಲಿಷ್ಠವಾದ ಕತ್ತೆಯೊಂದನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಅದು ಹಾನೀಯ ಸೌಲಭ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೊಂದಿದ್ದಿತು. ತಂದೆ ಕತ್ತೆ ಅಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ತೊಡಗುವನು ಹಾನೀ. ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಅವನು ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ದುಃಖವು ಇಂಥ ಅವನಿಗೆ ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂತೆಯಿಂದ ಆ ದಿನವೇ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಅವನ ಪೆಂಡತಿಗೆ ಸಂತೋಷವೆನಿಸಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಗ್ರಾಮಸಾಯಕನು ಹಾನೀಯೊಂದಿಗೆ, "ನೀನು ಬೀರೂಟ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ, ಒಪ್ಪದೂರ್ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಒಂದು ಗೋಣಿ ಅಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದನು.

ಆ ಅಂಗಡಿ ಎಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ಹಾನೀಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆ ದಿನ ಹಾನೀಗೆ ಬಹಳ ಜಡತ್ವ ಬಂದಿತ್ತು. ಕೆಲವು

ದಿನ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅದೇ ಹೋಗಿದ್ದ ಉದಾಸೀನತೆ ಈ ದಿನ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಬೀರೂಟ್‌ನ ಪರಗಿ ಹೋಗಲು ಸಾಲು ಎರಡು ಒಂದು ಅಕ್ಕಿಗೋಣಿಯನ್ನು ತರಲು ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ತೋರಿಸಿ. ಅದರೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ಹೋಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಅಗಡ್ಯವಿಲ್ಲವೆನಿಸಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಕತ್ತೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ನೋಡೋ, ಕತ್ತವ್ವಾ, ಬೀರೂಟ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಒಪ್ಪದೂರ್ ಅಂಗಡಿ ಗೊತ್ತಿರಲಿಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಹೋಗಿದ್ದೇವಲ್ಲಾ? ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ಗೋಣಿ ಅಕ್ಕಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬರುವೆಯಾ?" ಸುಮ್ಮನೆ - ನಾನೇಕೆ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬರಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕತ್ತೆ ಅದರ ಅಭ್ಯಾಸದಂತೆ ತಲೆಯನ್ನು ಮೇಲೆಕ್ಕೊಳೆಕ್ಕೊಳೆ ಅಡಿಸಿತು, ಅದು ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತೆಂದೂ, ತಾನು ಹೇಳಿದ "ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತೆಂದೂ ತಿಳಿದು ಹಾನೀ ಒಹಳ ಸಂತೋಷವೆಟ್ಟನು. ಅವನು ಕತ್ತೆಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮುಂಡಾಸು ಸುತ್ತಿ, ಅದರ ಮಂಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂಡಾಸು ಕೊಟ್ಟು ಬೀರೂಟ್‌ಗೆ ಅಕ್ಕಿಯ ಬೇಟೆನ್ನೂ ಇಟ್ಟು, ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಬೀರೂಟ್ ನಗರದ ರಾಜಮದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ದೂಡಿ, ಅದು ಕಗ್ಗು ಬಿಡುವುದರೊಂದಿಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ದೂಡು ತಡ್ಡಲಾಗಿ ಒಂದು ದಿಟ್ಟನು.

ತನಕ ಕೆಲಸದ ಹೊಕ್ಕಿಕ್ಕ ಮಗಿಗೆ ಒಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಹೆಜ್ಜೆ ಕೂಡ ತಿಳಿದು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಗುಡ್ಡವೇ ಬಿದ್ದ ಹಾಗೆ "ಅಯ್ಯೋ!" ಎಂದು ಗಾಬರಿ ಬಿದ್ದನು.

"ಅದಕ್ಕೇಕೆ ನೀಗೆ ಕೊಗುತ್ತೀ? ಕತ್ತೆಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಿರದೆ ಮುಂಡಾಸು ಕೊಡುತ್ತೆ, ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರು.

ಅದು ಒಪ್ಪಿಟ್ಟಿರುವದಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಾ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು, ಸುಮ್ಮನೆ ನಾನೂ ಎಳೆ ನಡೆದು ಕಷ್ಟವಡೆ ಬೇಕು? ಒಡೆಯರು ಒಳ್ಳೆಯವರು. ಏನೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಹಾನೀ.

"ಎಂಥಾ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿ! ಮೊದಲು ಸ್ವರೂಪ ಬವರೋ! ಬಂಗಾರದ ದೀವಾರವೂ ಹೋಯಿತು, ಕತ್ತೆಯೂ ಹೋಯಿತು, ಮೊದಲು ಹೋಗಿ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿರಿ, ಬೀರೂಟ್ ಬೀದಿಯಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ, ಆ ಕತ್ತೆಯನ್ನೂ, ಅಕ್ಕಿ ಗೋಣಿಯನ್ನೂ ಖಾರದೆ ಮನೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರಕೂಡದು! ಸುಮ್ಮನೆ ಎಂದರೆ ನೀರು ಸಹಾ ಕೊಡಲಾರೆ, ನದೀರಿ! ಓಡಿರಿ!" ಎಂದು ಪುರಿಯಂ ಕೋಪದಿಂದ ಗುರುಗುಡಿಸಿದಳು.

ಹಾಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಬೀರೂಟ್ ಬೀದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಅಯ್ಯಾಸ ರಿಂದ ಕಾಲು ನಡುಗಿ ವಾಯೋಣಿ ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆ ಯಾಗುವವರೆಗೂ ಓಡಿದನು. ಆ ಕತ್ತೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಅವನು ಬೀರೂಟ್ ಸಗಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಾಸಿಕೆ ಬಹದ್ದೂರ್ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, "ನಮ್ಮ ಕತ್ತೆ ಬಂದು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಅಕ್ಕಿ ಗೋಣಿ ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತೆ? ಇದ್ದರವರೆಗೂ ಅದು ಮನೆಗೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ!" ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ವ್ಯಾಪಾರಿ ಹಾನೀಯ ಮುಖವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿದನು ಅವನು ಮಂದಮತಿಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅವನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಸ್ಯರಸ ಅನುಭವಿ ಸೋತು ಮೆದುಳು ಮೆದು. "ಹೌದೋ ಬೆಳ್ಳಿ ಕತ್ತೆ ಬಂದಿತ್ತು, ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಅಂಗಡಿಯ ಅಕ್ಕಿ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ, ಅದರಿಂದ ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಆ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಯಿತು." ಎಂದು ಇದಿರುಗಡೆ ಯಲ್ಲಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು.

ಹಾನೀ ಆ ಅಂಗಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಬಹದ್ದೂರ್ ಅಂಗಡಿಯವನು ಎರಡನೇ ಅಂಗಡಿಯವನಿಗೆ ಹಾನೀಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಸಣ್ಣ

ಈಗ ನ್ಯಾಯಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತೀರ್ಪು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಬನ್ನಿ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ವರ್ತಕನು ಹಾನೀಯನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಸ್ಥಾನದ ಬಾಗಿಲ ವರೆಗೂ ಕರೆದೊಯ್ದು, ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಎಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವ ನೆಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು.

ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಹಾನೀಗೆ ಒಂದು ಸುದೇಹ ಬಂತು. ಈಗ ದೊಡ್ಡ ಪದವಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಕತ್ತಿ, ತಾನು ಕರೆದುಕೊಡಲೇ ಬರಲಾರದೇನೋ ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಅತ್ತ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಮೂಲಂಗಿ ಸೊಪ್ಪಿನ ಕೆಟ್ಟನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಬೇಗಬೇಗ ಬಂದನು. ಅದರ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಿದ್ದ ಕಾವಲಿನವರು ಅವನನ್ನು ಒಳಗೆ ಬಿಡದೆ ತಡೆದರು. ಹಾನಿ ಸುಮ್ಮನಿರದೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ತಕರಾರು ತೆಗೆದನು.

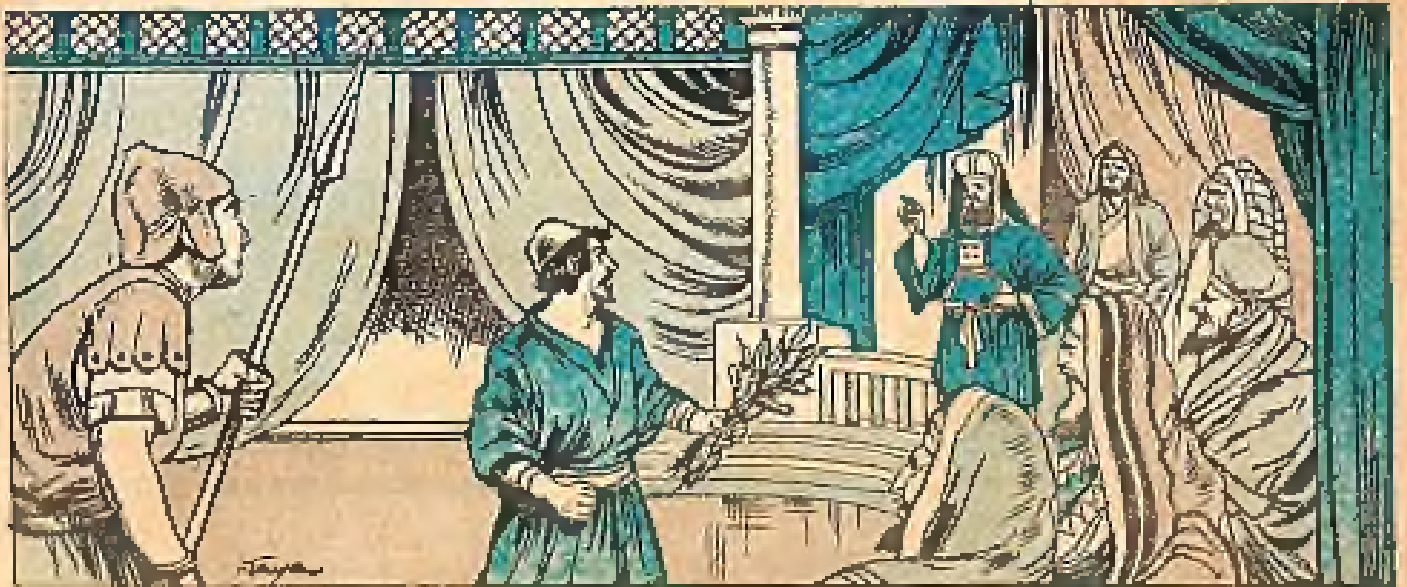
ಈ ಜಗಳಾಟವನ್ನು ನೋಡಿ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಅದೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಹಾನೀ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತನ್ನು ಕಾವಲಿನವರು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಇದು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಹಗ ತೊಟ್ಟ ಅಕ್ಕಿ ಅಂಗಡಿಯವನ ಕೆಲಸವೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಕೋಪ ವನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾನೀಯನ್ನು ಒಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಹೇಳಿದನು.

ಹಾನಿ ಒಳಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಮೂಲಂಗಿ ಸೊಪ್ಪಿನ ಕೆಟ್ಟನ್ನು ಅಡಿಸುತ್ತ, “ಓಹೋ ! ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯ ದುಸ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಕತ್ತಿ, ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪದವಿ ಬಂದದ್ದು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಾಗುತ್ತೆ. ನಿನ್ನ ಮಂಡಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಾನಿಟ್ಟ ದೀನಾರಾ ಏನಾಯಿತು ? ” ಎಂದನು.

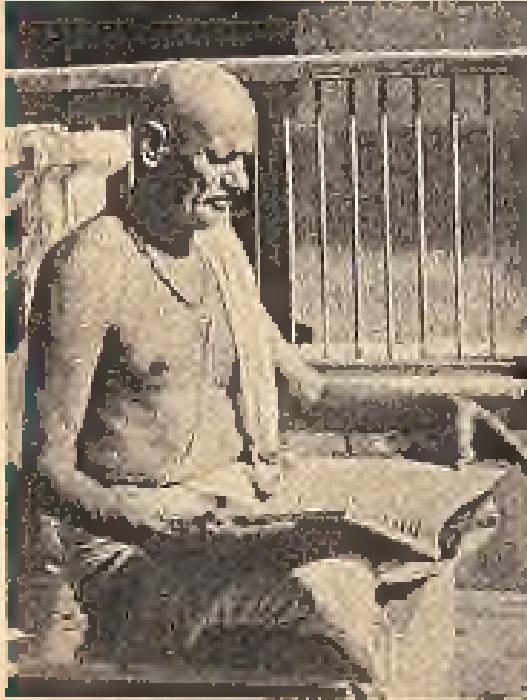
ಹಾನಿ ಕೇವಲ ಮಂದಮತಿಯೆಂದು ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಸೊಮ್ಮೆ ವಾಗಿ “ ಆ ಕತ್ತಿಯ ಬೆಲೆ ಎಷ್ಟಾಗಿತ್ತು, ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ ಒಂದು ದೀನಾರ ಕೊಟ್ಟು ನಾನೇ ಕೊಂಡು ಕೊಂಡದ್ದು. ” ಎಂದ ಹಾನಿ.

ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಅವನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬಂಗಾರದ ದೀನಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಮೊದಲಿನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮರತು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು.

“ ಬದುಕಿದನಪ್ಪಾ ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಹಾನಿ, ಮತ್ತೊಂದು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಒಂದು ಚೀಲ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಹೇರಿ, ತನ್ನ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಡಲೆ ಹೇಳಿದನು. ಮಂದಮತಿ ಹಾನೀಯ ಅದೃಷ್ಟ ಗಟ್ಟಿ ಇದ್ದುದಕ್ಕೆ ಅವಳೂ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಳು.

**ಫೋಟೋ ಶಿಕ್ಷಕಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆದ್ದ ಶಿಕ್ಷಕಿಗಳು ೧೯೮೩ ಮಾರ್ಚ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.**

Pranlal K. Patel

Devidai Kasbekar

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಜನವರಿ ೦೫ ರೊಳಗೆ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ಸಮಗ್ರ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋನ್‌ಕಾರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶಿಕ್ಷಕಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦೦೨೬

ನವೆಂಬರ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

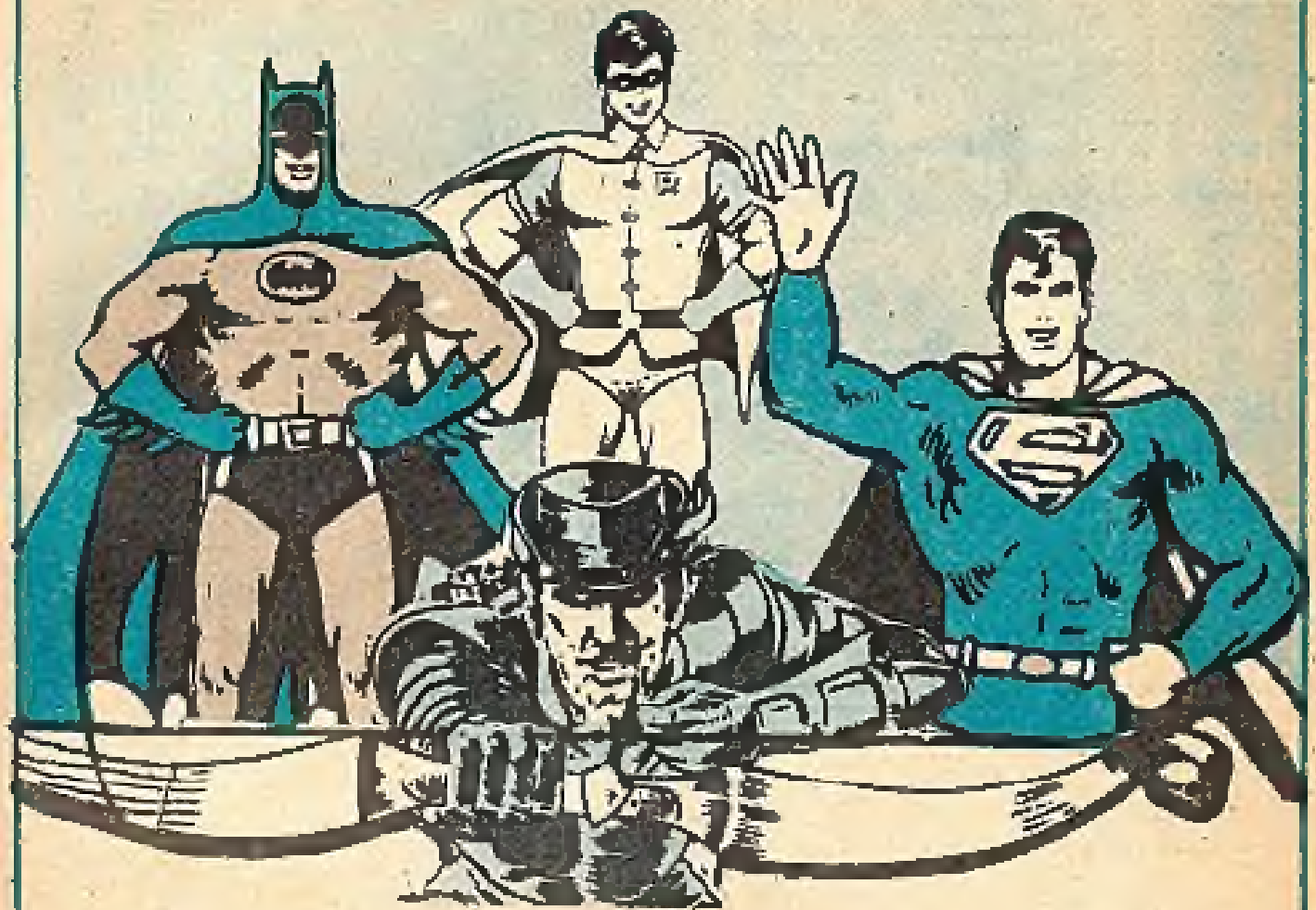
ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಉಪ್ಪಿನ ಮೂಟೆನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕರಗೇ ಹೋಗುತ್ತ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಕಪ್ಪೆ ಕಾಲಾಡಿ ಕಾಟಿ ಬಿದ್ದ ಹಾಗೇ ತೇಲುತ್ತ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಮು:ಜಂಕಾ, ಎನ್. ಎ. ಕಾಡ, ಮಂಗಳೂರು-೦೩,

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ತಿಂಗಳ ಆಖ್ಯಾನೋಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

HAVE A DATE WITH THE
ADVENTUROUS SUPER HEROES

IN
SUPER COMICS

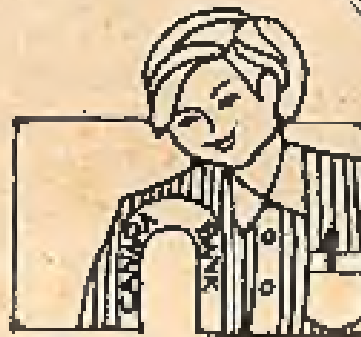
The New Fortnightly

NOW IN HINDI TOO

Every issue brings you the Sagas of their Heroic exploits

Available from
all news dealers at only Rs. 1.75 a copy.

ಕೆಲವು ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮೂರು ಮೊದಲನೇ ಮೊತ್ತದಂತೆ 7 ಮೊತ್ತದ ವಸೂಲಾಗಿ ಕೊಡಬಹುದಾದರೂ, ಇವುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗದ ಕಾರಣ, ಇಂತಹ ವಸೂಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲವು ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು.

ಶಿವರಾಜ್ ಬ್ಯಾಂಕ್
(A Public Company)

